

သိန်းပင်စာပေ

အာရှလီကလောင်ခွဲ

လုံးချင်းဝတ္ထုဇာတ်

ရွှေဒါနုလီ

ကျောက်ရုပ်ငိုသောည

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၀ ၆ ၂ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၃၄၈/၂၀၀၃ (၁၀)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် ၃/၂၀၀၄ (၁)

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ
အုပ်စု ၅၀၀

အပုံးပန်းချီ
သိန်းရွှေကြည်၊ Sun

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ် ၆၃၊ သြဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်းတံတား။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်)
၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

အပုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်)
၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

ကွန်ပျူတာ

ကျောက်ရုပ်ငိုသောည

ကျောက်ရုပ်ငိုသောည

ရွှေအူလီ

ဒုတိယအပိုင်း

ပြည်ထောင်စုအဖြစ်တို့
တိုင်းရင်းသားအစည်းအရုံးတို့
အချက်အလက်အရတည်တံ့နိုင်ခြင်း

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်းအရင်းအမြစ်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းအရင်းအမြစ်နှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
  - ပြည်တွင်းပြည်ပအချက်အလက်များအား တိုရ်ရိုသွားဖြစ် သတ်မှတ်ပေးနိုင်ကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်စဲစွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
  - အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
  - နိုင်ငံသား ဦးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
  - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဦးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ရှင်းရေးတို့အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စွန့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေပူကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပါပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဓနတိုးနိုင်စွမ်းထားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားစိုက်မှုပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသမီး၊ ဓာတ်ပုံပေါ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မြို့ဖွံ့ဖြိုးစိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးစေရန်အတွက်ဖြစ်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ယုန်စားကြိုခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

ထိုသူက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်တာ မိုးခဲတွသံသံ ခဲခဲရွာလေ၏။ ထိုနေ့က ရာသီဥတုမကောင်းတာကြောင့် သူကုမ္ပဏီမှ စောစောပြန်လာခဲ့လိုက်၏။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်တာမို့ အိမ်ရောက် တာနှင့် သူ့ စာပညာမောင်ထူးက သူ့ အတွက်ကော်ဖီပူတစ်ခွက် ပျော်ကာ အခန်းထဲပို့လေသည်။

တကယ်တော့ သူသည်(ဟန်)ကုမ္ပဏီကြီး၏ ဒါရိုက်တာတစ် ယောက်ဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီမိုင်ရှင်သူဌေးဖြစ်သော သူ၏ဒက်ဒီသည် ယခုအခါတွင် နိုင်ငံခြားသွားနေသည်။ သူ့မှာအမေမရှိတော့။ သူ့ကို ဗွေးပြီးချိန်မှာပင် ဆုံးပါးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဒီလောကကြီးမှာ အရင်းနှီးဆုံးလူသားဟူ၍ သူနှင့် ဒက်ဒီသာရှိလေ၏။

သို့သော် သူနှင့်ဒက်ဒီက ဝါသနာချင်းမတူပါ။ သူသည် ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို စခင်၏အမွေအဖြစ် ဆက်ခံနေရသော်လည်း သူ့ တကယ်တမ်းဝါသနာပါတာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ စုဆောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဒက်ဒီကတော့ အားလျှင်ကျစ်ရိုက်တတ်သည်။

ရွှေအူလဲ

ယခုလည်း ညစာထမင်းစားပြီးတာနှင့် သူသည် သူဝါသနာပါရာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ စုဆောင်းထားသောအခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အနစ်နစ်အလလုက စုဆောင်းထားသောရှေးဟောင်းပစ္စည်းများမှာ အခန်းကျယ်ကြီးတွင် သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျရှိနေ၏။

သူက မကြာသေးခင်ကမှရထားသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတချို့ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် တစ်ခုချင်းအသေးစိတ်ကြည့်နေမိ၏။ သူသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများထဲတွင် ဘယ်လောက်များနစ်ပျောနေသည်မသိအပြင်ဘက်မှအခန်းတံခါးခေါက်သံကို တော်တော်နှင့် သတိမထားမိလိုက်။

“ဒေါက် ဒေါက်”
မိုးချွန်းသံတို့နှင့်အတူ ကျယ်လောင်သောအခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် သူသတိပြန်ဝင်လာချိန်မှာ-

“ဘယ်သူလဲဟေ့”
“ကျွန်တော်ပါ ဆရာ”

“ဪ မောင်တူးလား၊ ဝင်ခဲ့လေ”
ထိုအခါမှ မောင်တူးက တံခါးကိုညင်သာစွာဖွင့်လျက် ဝင်လာ၏။ သူ့အနားရောက်တော့ မောင်တူးကခပ်ယိုယိုရပ်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ မောင်တူး”
“ဟို အပြင်ဘက်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်နေပါတယ် ဆရာ”

“ဘယ်သူလဲ”
သူမေးရင်း မျက်ခုံးထူများကို မသိမသာတွန့်လိုက်မိ၏။ ဒီလောက် မိုးသည်းကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များ အိမ်လာပါလိမ့်။ သူမေးတော့ မောင်တူးကလည်း ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်တော်မသိဘူး ဆရာ၊ ဧည့်သည်က အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ ဆရာ့ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုပြချင်လို့တဲ့”

“ဘာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပြမလို့ ဟုတ်လား၊ ဒါများ မြန်မြန် ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွား၊ ကဲ ကဲ ဧည့်သည်ဖို့ ကော်ဖီပူတစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့၊ ငါ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

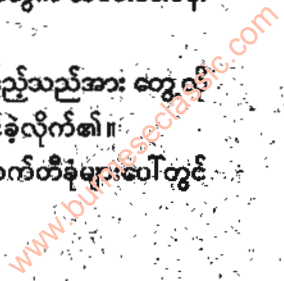
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သွက်လက်စွာထသွားသော သူ့ဆရာကိုကြည့်ပြီး မောင်တူးက ခေါင်းအသာခါယမ်း၏။ သူဝါသနာပါသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုတာနှင့် ဆူပူပိပင်သတိမရတော့။ သာမန်အတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့အခန်းထဲ ဝင်နေချိန်မှာ လာနှောင့်ယှက်ပါက ဆရာသည်အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်သည်မဟုတ်လား။

အေးလေ ဒါက သူ့ဝါသနာဆိုတော့ ဘယ်သူနိုင်ပါ့မလဲ။ မောင်တူးပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ကော်ဖီဖျော်ရန်အတွက် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုပြရန်ဆိုသော ဧည့်သည်အား တွေ့လိုစေဖြင့် သူဧည့်ခည်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

သူ့ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာဆက်တီခုံများပေါ်တွင်

မထိုင်ဘဲ နီညိုရောင်ကော်စောပေါ်မှာထိုင်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ အဘိုးအိုဘေးမှာတော့ အနက်ရောင်ကတ္တီပါစဖြင့် အုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်။

သူဝင်လာတာမြင်တော့ အဘိုးအိုက အထုပ်ကိုဆတ်ခနဲဖွဲ့ပိုက်လျက် နေရာမှထသည်။

“အဘိုး ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ အဘိုးလားခင်ဗျာ” ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသောသူ ဟန်ကြောင့် အဘိုးကြီးမျက်လုံးများ

ဝင်းသွားကာ-

“မောင်ရင်က”

“ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကိုစုဆောင်းတဲ့ ဆက်မင်းဟန်ပါခင်ဗျာ”

“ဪ ဩ ခါဆို ကျုပ်တွေ့ချင်တာ မောင်ရင်ကိုပါပဲကွယ်”

“ထိုင်ပါ အဘိုးခင်ဗျာ”

သူထပ်ပြောမှ အဘိုးကြီးက ဆိုဖာခုံတွင် ခပ်ယိုယို ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျုပ်လာတာကတော့ ဒီပစ္စည်းလေး မောင်ရင်ဆီပြချင်လို့ပါ” အဘိုးကြီးက သူ့လက်ထဲမှအထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင်ချကာ

ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အထက်ပစ္စည်းဟာ ဘာများလဲခင်ဗျာ”

သူမေးတော့ အဘိုးကြီးက လက်တုန့်တုန့်ဖြင့် ကတ္တီပါနက်စကို ဖြေ၏။

ထိုအခါ အင်မတန်လက်ရာမြောက်ကာ လှပသေသပ်သော ရှေးခေတ်နန်းခတ်နန်းစားအသွင်ဖြင့် ဦးခေါင်းလေးအသာငဲ့ကာ မခိုတရုံ ရုပ်နေဟန် မင်းသမီးတစ်ယောက်ပုံ ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

လက်ရာမြောက်လွန်းသော ထိုကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးတို့ သူတအံ့တဩဝေးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ-

“သိပ်ကို လက်ရာမြောက်တဲ့ပစ္စည်းပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးမှတ်ချက်ချလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ဒီပစ္စည်းဟာ အဘိုးတို့အိုးဘွားစဉ်ဆက်ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုပါ”

အဘိုးကြီးပြောတာကို သူ့ခေါင်းညိတ်လျက် ရုပ်တုလေးကို အသာကိုင်တွယ်ယူကြည့်လိုက်၏။

အလို...

အနီးကပ်ကြည့်မှ ထိုကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးဟာ တကယ်အသက်ဝင်တော့မည်အလား ဟန်ကြွနေလိုက်တာ။ တစ်ဖက်က ကျော်ခန့်ရှိသောထိုအရုပ်ကလေးသည် လက်ယံကိုလှပချောမောလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အချိုးအစားပြေပြစ်စွာ ကြောကြောလေးရုပ်နေဟန်။ ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ရုပ်တုလေးကသူ့ကိုပြီးပြနေသယောင်။

အရုပ်ထဲ သူမည်မျှစိတ်ဝင်စားသွားတယ်မသိ။ အဘိုးကြီး၏ ချောင်းဟန်သံကြားမှ သတိရကာအရုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချလိုက်လေ၏။

“အဘိုး ဒီရုပ်တုကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာပါလဲခင်ဗျာ”
သူမေးတော့ အဘိုးကြီးက ညင်သာစွာခေါင်းယမ်းပြစ်၏။

“ဒီအရုပ်ကို ကျုပ်ပြတာ ရောင်းဖို့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဖြင့်”

“ကျုပ်က ကိစ္စလေးရှိလို့ ခရီးဝေးသွားရမှာမို့ မောင်ရင့်ဆီမှာ
ဒီပစ္စည်းလေးကို အပ်ထားခဲ့ချင်တာပါ”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သူ့အံ့ဩသွားရ၏။ အဘိုးကြီး
သူ့ကို ဘယ်လိုယုံကြည်ချက်နဲ့ အပ်တာပါလိမ့်။

“ကျုပ် ခရီးကပြန်လာတော့ မောင်ရင့်ဆီက ဒီပစ္စည်းကို
လာယူပါမယ်”

“ကျုပ်တောင်းဆိုတာကို မောင်ရင့်လက်ခံမယ် မဟုတ်လား
ဟင်”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ညင်သာစွာချလိုက်၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အဘိုး၊ ဒီပစ္စည်းကို အဘိုးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်
ကိုရောင်းခဲ့ဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီအရုပ်ကို အဖိုးအနေနဲ့
တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ဆီမှာအပ်ခဲ့ဖို့ ခွင့်တောင်း
တာပါ”

“အဘိုးက ကျွန်တော့်ကိုပဲပုံလိုလား”

သူ့အမေးကြောင့် အဘိုးက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၏။

“မောင်ရင့်က လိမ့်မယ့်ညာမယ့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်
တွေ့စကတည်းက အကဲခတ်မိပါတယ်ကွယ်...”

“ပြီးတော့ မောင်ရင့်ဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို စုဆောင်း
တာ ဝါသနာပါတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ဆီ ကျုပ်
ဒီပစ္စည်းလာအပ်တာပါ...”

“အဘိုးလဲ အချိန်သိပ်မရှိလို့ မောင်ရင့်လက်ခံဖို့ ပြောပါရစေ”

အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးသံတွေကြားနေရဆဲဖြစ်၏။ ထိုစဉ်
မောင်တူး ကော်ဖီပန်းကန်နှင့်ရောက်လာသည်။

“အဘိုး ကော်ဖီပူလေး သောက်ပါဦးခင်ဗျာ၊ အပြင်ဘက်မှာလဲ
မိုးတွေကသည်းတုန်းမို့ အဘိုးအနေနဲ့ ခရီးဆက်ဖို့ မကောင်းသေးပါဘူး
ခင်ဗျ”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းသွက်သွက်ခါရမ်းသည်။

“မဖြစ်ဘူးကွယ် အဘိုးက ဒီညတွင်းချင်း ခရီးသွားရမှာမို့
ပါ။ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်အနေနဲ့ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီပစ္စည်းကို လက်ခံဖို့ဝန်မလေးပါ
ဘူးခင်ဗျာ၊ အဘိုးယုံကြည်တယ်ဆိုရင် အပ်ခဲ့ပါ...”

“အဘိုးကြိုက်တဲ့အချိန် ကျွန်တော့်ဆီလာယူနိုင်ပါတယ်”

အဘိုးကြီးမျက်နှာပြုံးသွားလျက် သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စွာကြည့်၏။

“မောင်ရင့်လက်ခံတာ ကျုပ်သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ ကဲ ဒါဆို ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကော်ဖီသောက်သွားပါဦးခင်ဗျာ”

“အေးကွယ်”

အဘိုးကြီးက ကော်ဖီခွက်ကိုတစ်ရိုက်ထိုးမော့သောတံလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ မိုးသည်သည်ထဲမှာ ထွက်သွားလေသည်။

မောင်တူးက တံခါးလိုက်ပိတ်ပြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဆရာ”

“လာဟော့ မောင်တူး ဒီမှာကြည့်စမ်းကွယ်”

“ဟင်”

သူက ကတ္တီယိုထုပ်ကိုဖြေကာ လက်ရာမြောက်လှသောကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးအားပြလိုက်သည်။

“သိပ်ကို လက်ရာမြောက်တဲ့ရုပ်တုလေးပါလား ဆရာ”

“အေးကွယ် အမှန်ဆို ဒီပစ္စည်းကို ဆရာတစ်ခါတည်း အပိုင်ဝယ်ချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက မရောင်းဘူးဆိုတော့”

“ဒါနဲ့ ဆရာဆီမှာ ထားခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ် သူ့ခဏအပ်ထားခဲ့တာ။ ခရီးထွက်ရာကပြန်လာရင် လာယူပါမယ်တဲ့”

“ဆရာရယ် မိုးရာပါပစ္စည်းတွေ ဘာတွေဖြစ်နေရင်”

“ဟေ့ တော်စမ်း မောင်တူး၊ ဒီမှာကွယ် ခုနကအဘိုးကြီးဟာ ဘယ်လောက်ရိုးသားလဲဆိုရင် ဆံပင်တောင်မှ ဒီခေတ်မှာမြင်ရခဲတဲ့ သျှောင်တဖောင်နဲ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးမျက်လုံးတွေဟာ ကြည့်လင်နေတာပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကိုခိုးမတဲ့လား”

သူ့ဆရာပြောတာလည်း အမှန်မို့ မောင်တူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာအတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ”

“အေး အေး ငါ့ကိုယုံကြည်လို့ ဒီလောက်အဖိုးစားနဲ့ပြီး လက်ရာမြောက်တဲ့ရုပ်တုကို အပ်သွားတာကွယ်”

“အမှန်တော့ ငါဟာအပိုင်ဝယ်ချင်တာ တပည့်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက လုံးဝမရောင်းဘူး”

“အံ့ဩစရာပဲနော် ဆရာ၊ ရောင်းတော့မရောင်းဘဲနဲ့ ဆရာကို ယုံယုံကြည်ကြည်အပ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့”

“ဒါကြောင့် ကိုယ်ကလဲသစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲ ကဲ ငါ့အခန်းထဲ နွားနို့လာဖို့လှည့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သူက ရုပ်တုထုပ်လေးကို တယုတယယူကာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ သည်ရုပ်တုကအပ်ခဲ့တာမို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများထားတဲ့ အခန်းမှာမထားပါ။ သူ့အိပ်ခန်းထဲယူခဲ့လိုက်၏။

ကြည့်စမ်း...

ကြည့်လေ ကြည့်လေ ဒီအရုပ်ထဲကမင်းသမီးပုံက တကယ်အသက်ဝင်လာသလို ခံစားရမိသည်။ မျက်တောင်ကော့များ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လာကာ သူ့ကိုရယ်ပြုပြီးပြတော့မလို။

“ဆရာ နွားနို့”

မောင်တူးက နွားနို့ပို့ပြီးပြန်ထွက်သွား၏။ ဒီညလော့သူ့ဆရာ

အိပ်ဝါမလား။

ဒီလောက်လက်ရာမြောက်တဲ့ ရုပ်တုလေးကိုကြည့်ကာ အချိန် ကုန်မည်ထင်၏။ ဒါ သူ့ဆရာရဲ့ဝါသနာမဟုတ်လား။

သူက ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးကို ညင်သာစွာတယုတ်ယုတ် ကိုင်း တွယ်ပွတ်သပ်မိ၏။

အလို...။

ထိုစဉ် အခန့်တစ်ခုလုံး သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်ခုနှင့်အတူ ခေါင်းထဲရှိခေလား၏။

ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

ဒီမွေးရနံ့ကရော ဘယ်ကလာတာပါလိမ့်။ သူစဉ်းစားချိန်မရမီ ချက်တောင်များစင်းလာတာနဲ့ ဝါးခနဲတစ်ချက်သမီးကော အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်ရတော့၏။

မကြာခင် သူနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

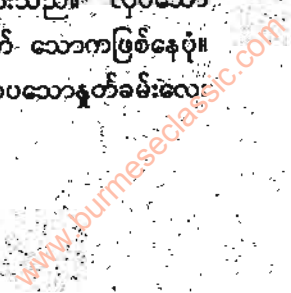
* * *

“မောင်တော် မောင်တော်”

နူးညံ့ကြည့်လင်သောအသံနှင့်အတူ ညင်သာသောတို့ထိမှ ကြောင့် သူနှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာ၏။ သူ့မျက်လုံးများ ထို့ တဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကြည့်စဉ်-

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးကို သူ့မယုနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အနားမှာ ခုတင်ကိုတင်လွှဲထိုင်ကာ ကျောက်စိမ်းရောင်နန်းဝတ်နန်း ထောင့်ဖြင့် လှပချောမောလွန်းသောမိန်းကလေးတစ်ယောက် သူမ၏နက် ဖောင်ရှည်လျားသောဆံပင်များကို ပြန်ချထားသည်။ လှပသော သူ့ရုပ်က ညှိုးနွမ်းနွမ်းမို့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် သောကဖြစ်နေပုံ။ သူ့နိုးလာတာမြင်တော့ သူမ၏ နိဗ္ဗေလှပသောနှုတ်ခမ်းလေး ပြီးလာသည်။

“မောင်တော် နှမတော်ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလားဟင်”
“မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်အခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”

သူ အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲထထိုင်ကာ အံ့ဩစွာမေးလိုက်၏။
“နှမတော်ရောက်လာလို့ မောင်တော်အံ့ဩနေလားဟင်၊ တကယ်တော့ နှမတော်က မောင်တော်အပါးမှာ အမြဲနေချင်ခဲ့သူပါ၊ ခုနစ် နှမတော်လေး မောင်တော်ဆီမရောက်ရောက်အောင် စုံစမ်းလာခဲ့ ရတာပါ”

သူ့စတုတ္ထတံတွတ်ရှင်းပြနေသမျှ သူ့ဘာတစ်လုံးမှ နားမလည် ပါ။ သည်မျှချောမောလှပသော မိန်းကလေးကိုလည်း သူ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပေ။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ မင်းပြောတာတွေ ကျုပ် နားမလည်ဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် မိန်းကလေး၏ ချောမောသောမျက်နှာ ညှိုး သွားလျက် မျက်တောင်ကော့များဝန်းရံထားသော လှပပိုင်းစက်သည့် သူမမျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ကြည်ဟို့ဝိုင်းလာ၏။

အလို...။

သည်လို သူမရဲ့အပြုအမူကိုမြင်လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲမတောင်း ပြစ်လျက် ငါပြောတာလွန်သွားပြီလားဟု အောက်မေ့မိသည်။

မိန်းကလေးက သူ့ကိုခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ—
“ခုတော့ မောင်တော်က နှမတော်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးပေါ့နော်”
သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ်ချလိုက်၏။

“ဟင်း ခက်တယ်၊ မင်းကို မှတ်မိရအောင်ကလဲ မင်းနဲ့ ကျုပ်က တစ်ခါမှမသိ”

“အို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်၊ တကယ်တော့ မောင်တော် နဲ့နှမတော်က ရင်းရင်းနှီးနှီးသိခဲ့ကြတာပါ”

“ဟင်”

ဒီမိန်းကလေး စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လားဟု သူ့ကြည့်မိ၏။
ဘယ်နှယ့် သူနဲ့သူမဟာ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိတာပါတဲ့။

တကယ်ဆို သူ့ဟာ အင်မတန်မှတိုဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ် ယောက်ပါ။ ကလေးဘဝကအကြောင်းတွေတို့ပင် သူ့မှတ်မိသေး၏။ သည်လိုလူတစ်ယောက်က ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တကယ်သာရင်းနှီးစွာသိမိဖူးလျှင် တစ်သက်တာလုံး ဆုလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဗဟုတ်သေးဘူး မင်းပြောတာ မှားနေပြီ၊ ကျုပ် မင်းကို ဒါ ထမဆုံးအကြိမ်တွေ ဖူးတာပဲ”

ထိုအခါ သူမ၏မျက်တောင်ကော့များ ညွတ်ကျသွားစဉ် လှည့်မျက်ရည်များက သူမ၏ပြုနေသောပါးပြင်မို့မို့ပေါ်သို့ တစ်ပေါက် ချင်းကြွေကျလာ၏။

“ဟာ”

ထိုအခါ သူဘာလုပ်ရမိန်းမသိဖြစ်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွားလျက် သူမကို တောင်းပန်ရမလို့ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမချောမိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ရဲ့မျက်ရည်ကို ဒါပထမဆုံးအကြိမ် သူ့အနေဖြင့် နီးနီး ကပ်ကပ်တွေ့ဖူးတာမို့ စိတ်ထဲအတော်တုန်လှုပ်သွားရ၏။

“ဒီ... ဒီမှာ မိန်းကလေး မ... မငိုပါနဲ့ ကွယ်၊ ကျုပ်တကယ်ပဲ မင်းကိုမသိလို့ ဖုတ်ဘူးပြောတာပဲ”

ဒီတော့ ပိုဆိုး၏။ သူမက တစ်ချက်ရှိက်လိုက်လျက်။

“တော်... တော်ပါတော့ မောင်တော်ရယ်၊ နှမတော် ဆက် မကြားပါရစေနဲ့၊ တကယ်တော့ နှမတော်ကသာ မောင်တော့်ကို အမြဲတမ်းသတိရ မှတ်မိနေတာပါလားရှင်”

ခက်ချေပြီ။

ငိုရွိုက်နေသောမိန်းကလေးကို သူ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူမ မျက်ရည်တွေမြင်ရတာ သူ့ရင်ထဲမီးလိုပူလောင်လဟ၏။

သူ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ထိုစဉ် အကြံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲရုကာ-

“ဟဲ့... ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်းနဲ့ကျုပ် ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ပြောနိုင်မလားဟင်”

မိန်းကလေးက အငိုရပ်ကာ သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။ ထို့နောက် ညင်သာစွာခေါင်းညိတ်လျက်...

“နှမတော်ပြောနိုင်တာပေါ့ မောင်တော်ရယ် နှမတော်က မောင်တော့်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့တဲ့သူပဲ”

သူ အားတက်သွားလျက်...

“ဒါ ဒါဆို မင်းနဲ့ကျုပ် ဘယ်တုန်းကသိခဲ့တာလဲ”

သူမက သူ့ကိုရိုဝေစွာဖြင့်ကြည့်၏။ ထို့နောက် လေသံတိုး တိုးဖြင့်...

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာက...”

“ဘာ”

သူ့အသံကိုပင် သူပြန်လန်ချင်သွားရ၏။ ဘယ်နယ် ခုနက သူ့ကြားလိုက်တဲ့စကား နားကြားလွဲသလား။

“ခု ခုနက ဘာပြောလိုက်တယ် မိန်းကလေး”

မိန်းကလေးက သူ့ကိုရိုဝေကြည့်ကာ ဆွေးမြည့်သောလေသံ ဖြင့်

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာက မောင်တော်နဲ့နှမတော် သိခဲ့ကြတာ ပါ”

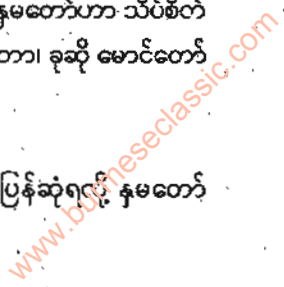
သူ့ခေါင်းသွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နေ့ နေ့ပါဦး မင်း စိတ် တော့ ကောင်းပါတယ်နော်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်တော်၊ နှမတော်ဟာ သိပ်စိတ် တောင်းလို့ မောင်တော့်နောက်ကို အမြဲလိုက်နေခဲ့တာ၊ ခုဆို မောင်တော် နဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ နှမတော့်ရောက်နေပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မောင်တော် မောင်တော်နဲ့ပြန်ဆုံရလို့ နှမတော်

သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တော်က နှမတော်ကို မမှတ်မိတာ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

“မင်းကို တကယ်တမ်းသာသီရင် ကျုပ်မှတ်မိမှာပေါ့ကွယ်”
သူမ၏လှပသောနှုတ် ငါးလေးများက ခပ်မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွား သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ခုတော့မောင်တော်က ဘဝခြားသွားတော့ နှမတော်ကို ဘယ်မှတ်မိပါမလဲ တကယ်တော့ နှမတော်ဟာလေ”
ထိုစဉ် သူမမျက်လုံးလေး ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားကာ

“ဟော မြင်းခွာသံကြားတယ် သူ လိုက်လာပြီထင်တယ် နှမတော်သွားတော့မယ် မောင်တော်”

“ဟေ့ ဟေ့ နေပါဦး မိန်းကလေး”

သူလှမ်းခေါ်ပေမဲ့ ကျောက်စိမ်းရောင်မင်းသမီးလေးက လှစ်ခနဲ ပြေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

“မိန်းကလေး မိန်းကလေး”

“ဆရာ ဆရာ”

တဒုန်းဒုန်းတခါးထုသံနှင့်အတူ အပြင်ဘက်မှ မောင်တူး၏ ခေါ်သံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှဆတ်ခနဲနိုးလာသည်။

အလို...။

သူစောစောက ဘာတွေယောင်ပြီး အော်မိပါလိမ့်။ ပြီးတော့ သူ သူ အိပ်မက်စက်နေတာပါလား။

“ဆရာ ဆရာ”

“လာပြီဟေ့ မောင်တူး”

သူအိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။ မောင်တူး အခန်းပေါက်မှာရပ်လျက်။

“ဆရာ အော်သံကြားလို့ ကျွန်တော်လာနိုးတာပါ”

“ဪ အေး ငါအိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်တာထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ အလို နေတောင်မြင့်ပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ရှစ်နာရီရှိပါပြီ၊ ဆရာ့အတွက် ဘရိတ်ဖတ်စံ အဆင်သင့်ပါပဲ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ မောင်တူး”

“မမလေး ခင်လွန်းသီရောက်နေပါတယ်”

“ဪ”

သူ တစ်ချက်ငိုင့်သွားပြီးမှ ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ကာ-

“ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မောင်တူးထွက်သွားမှ သူရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ခင်လွန်းသီ ရောက်နေတယ်ဆိုပဲ။ ခင်လွန်းသီဆိုတာ တက္ကသိုလ်မှ နည်းပြဆရာမ လေးတစ်ဦး၊ မိဘချင်းရင်းနှီးတာကြောင့် လူငယ်ချင်းပါ ခင်မင်နေကြ လေ၏။ ခင်လွန်းသီက မြန်မာဆန်ဆန် လူဖြေရှိုသောမိန်းကလေး ဆစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူတစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်တာကြောင့် ဖိတ်လန်းသွားသည်။ သူ့ဆန်းသောအိပ်မက်ကိုပင် မေ့သလိုဖြစ်သွားရ၏။

ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲကာ ဧည့်ခန်းသို့လွှဲပြောင်းခဲ့သည်။
“ဟေ့ လွန်းသီ စောစောစီးစီးပါလားကွ”

သူ့ကိုမြင်တော့ ခင်လွန်းသီက ပါးချိုင့်လေးကမ်းဖက်ဆီ
အောင်ပြုံး၏။

“ကိုဆက်က တယ်အိပ်ပုတ်ကြီးတာကိုးရှင့်၊ အချိန်ပဲ ကြည့်
ပါဦး ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ”

“အဟက် အေးဗျာ ဒီနေ့အိပ်ရာထနောက်ကျသွားတယ်”

“ဘာလဲ ညကဟိုအခန်းထဲဝင်လို့ အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ထပ်
တာ မဟုတ်လား”

ခင်လွန်းသီပြောမှ ညကထူးဆန်းစွာရောက်ရှိလာသော ကျောက်
စိမ်းရုပ်တုလေးနှင့် ဆန်းကြယ်သောအိပ်မက်ကို သတိရမိ၏။

“ကိုဆက်”

“ဪ လွန်းသီ”

“ဘာငိုငိုသွားတာလဲ ဟိုဆက်လဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီ
ပြန်လာရင် ဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကြားထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာ
ထင်တယ်”

“ဪဗျာ ဒါက ကိုယ့်ဝါသနာကိုး ဒါနဲ့ လွန်းသီက ဒီနေ့
ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ဟော ကိုဆက်ကတော့လုပ်ပြီ ဒီနေ့ဆန်းဒေးလေ၊ ပြီးတော့
ဒီနေ့အန်ကယ်လာမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကိုဆက်နဲ့အတူ အန်ကယ်
ကို လွန်းသီလိုက်ကြိုမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ အချိန်တော်ငါ့မရှိတော့ဘူး၊ ကဲ ကဲ သွား
လွန်းသီ”

သူ့ဆတ်ခနဲ ကားသောယူကာထွက်သွား၏။

“ဆရာ ဘရိတ်ဖတ်စ်”

“တော်ပြီဟေ့ သိမ်းလိုက်တော့”

သူ ကသောကမျောထွက်သွားရာသို့ ခင်လွန်းသီပင်လိုက်သွား

“ဟင်း ကိုဆက်တို့က အိပ်ရာစောစောမထဘဲနဲ့”

“တစ်ခါတလေပါဗျာ ဘိုးတော်ကြီးတော့ နောက်ကျလို့
အိပ်ဆိုးမလားပဲ”

“အန်ကယ်က သိပ်တိကျတာ”

သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ကားကိုခပ်မြန်မြန်မောင်းလိုက်၏။
သူတို့ရောက်တော့ လေယာဉ်ဆိုင်ကနေပြီ။ သူတို့လေဆိပ်ထဲ

ထည့်သွက်သွက်ဝင်၏။

“ဒက်ဒီ”

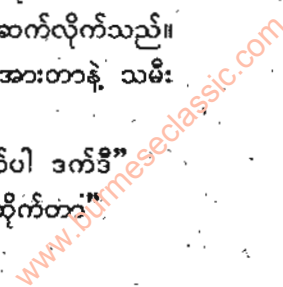
“ဟေ့ သား ခြေသြော်... သမီးလဲပါလာတာကိုး”

ခင်လွန်းသီကိုတွေ့တော့ ဒက်ဒီပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ဖေဖေက အလုပ်မအားတာနဲ့ သမီး
အကြိုတာပါ”

“ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဒက်ဒီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ လေယာဉ်က အခုပဲဆိုက်တာ”

“ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေရွေးလိုက်ဦးမယ် ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီနဲ့ လွန်းသီ ကားထဲကစောင့်နေကြပါ”

“အေး အေး လာ သမီး”

ဒက်ဒီတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွား၏။ သူ့ ပစ္စည်းများသွားရွေး လိုက်သည်။

“သမီးဖေဖေရော နေကောင်းဘယ် မဟုတ်လားကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

“အေး အေး သမီးဖေဖေအတွက် အန်ကယ်ဆေးတံဝယ်လာ တယ်၊ သမီးအတွက်တော့ နာရီပါလာတယ် ရော့ကွယ် သမီး” အန်ကယ်က နာရီဘူးလေးကို အသင့်ထုတ်ပေး၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“မလီပါဘူးကွယ် ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထိုစဉ် သူပြန်ရောက်လာသည်။ ပစ္စည်းများကို အလုပ်သမား များဖြင့် ကားပေါ်သို့စနစ်တကျတင်ပေး၏။

“ဒက်ဒီ အိမ်သွားမှာမဟုတ်လား”

“ဘရိတ်ဖတ်စ်အတွက် ဟိုတယ်တစ်ခုခုမောင်းကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

သူ ကားကို ဟိုတယ်သို့မောင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် သုံး ယောက်သား ဘရိတ်ဖတ်စ်စားသည်။

“အတော်ပဲ ကျွန်တော်တို့လဲ ဘရိတ်ဖတ်စ်စားရသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်ကယ်သား အိမ်ရာထနောက်ကျလို့လေ”

“ဟေ့ အရင်က သားဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“အဟွန်း ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ၊ သား ညက အိမ်ရာဝင်နောက်ကျ သွားတယ်”

ဒက်ဒီကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီက သူ့သား အကြောင်း သူ့အသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ညက သား ဟိုအခန်းထဲဝင်တယ် မဟုတ်လား”

သူပြုံး၍ နေလိုက်၏။ ညကရောက်လာသော ကျောက်စိမ်း ရုပ်ထုလေးအကြောင်းကို မပြောတော့။ ပြီးတော့ ဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်ကိုလည်း မေ့ထားလိုက်သည်။

တော်ကြာ ဒက်ဒီတို့က သူ့ကိုတစ်မျိုးယူဆလျှင် မခက်ပေ ဘူးလား။

“အန်ကယ်လဲ သမီးဖေဖေနဲ့ စကား အေးအေးဆေးဆေး လာပြောရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေကိုပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုစကားပြောစဉ် ခင်လွန်းသီမျက်နှာလေး မသိမသာပန်းနု ရောင်သန်းနေ၏။

“သားလဲ အလုပ်တွေချည်း မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ အားရင် သမီးတို့ ကျောင်းဘက် သွားလည်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

သူပြောရင်း ခင်လွန်းသီမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။
ခင်လွန်းသီသည် ယဉ်စေ့နှင့်မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော်
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခင်လာသောသူ့အတွက် ခင်လွန်းသီကို
ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသာ သဘောထား၏။

ခင်လွန်းသီနှင့်ပတ်သက်၍ ဆန်းကြယ်သောခံစားချက်မှုတို့
သူ့မှာမရှိ။ ဒက်ဒီတို့လူကြီးတွေက သူတို့လူငယ်နှစ်ဦးကို ဘယ်လိုများ
ထင်နေကြလဲ မသိ။ ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ကြတာကို ဆန်းပြားတယ်
များထင်နေသလား။

စားသောက်ပြီးတော့ သူတို့အိမ်ပြန်လာသည်။

“သား သမီးကိုလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

သူ့သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလျက်...

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

မနက်က ခင်လွန်းသီလာတော့ သူ့မတို့အိမ်မှ ကားဒရိုင်ဘာ
နှင့် လိုက်ပို့ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့ ယခု သူပြန်ပို့ပေးရတာ
မဆန်း။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းလာ၏။

* * *

“ကိုဆက်”

“ဟင်”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သူက ခင်လွန်းသီ။

“ကိုဆက် သို့ကိုလိုက်ပို့ရလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလား

ဟင်”

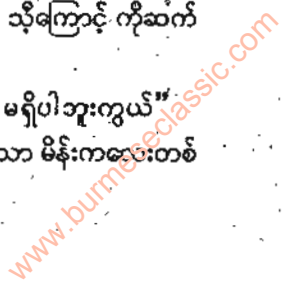
“ဟာ မဟုတ်တာ”

ဒီလိုပွင့်လင်းစွာ သူ့မမေးတော့လည်း သူ အားနာသွားရ၏။

သူမက ပြုံးသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုဆက်ရယ်၊ သီက သို့ကြောင့် ကိုဆက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးနေတာ”

“သို့ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်”
တကယ်လည်း သူ့မဟာယဉ်ကျေးလိမ္မာသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်မို့ သူ့ခင်မင်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရှေ့လထဲမှာ ကိုဆက်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ညစာ စားပွဲရှိတယ်နော်”

“အင်း ဟုတ်တယ် အချိန်လိုသေးတာနဲ့ သို့ကို မပြောဖြစ်တာ သိ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အန်ကယ် နိုင်ငံခြားမသွားခင်တုန်းက ဖေဖေနဲ့စကားပြောရင်း သိရတာပါ။ အဲဒီကိစ္စ ကိုဆက်စီစဉ်မှာဆို”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ညစာစားပွဲကို ဒီနှစ်တော့ ကိုယ်တို့ခြံထဲမှာပဲ လုပ်မယ်။ ဖျော်ဖြေစဉ်ခံဖို့အတွက်လဲ တီးဝိုင်းအစား မြန်မာဆန်ဆန် တစ်ခုခုထည့်မလားလို့ စဉ်းစားတယ်”

“ကောင်းတယ် ကိုဆက် လာမှာက လူကြီးလူကောင်းတွေ ချည်းပဲဆိုတော့ သူတို့အချင်းချင်းပြောဆိုမှာနဲ့ စတိတ်ရှိုးတွေ ဘာ တွေလဲ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး”

“လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် သို့ကိုပြောလေ။ သီလဲ တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်ကဝိုင်းပြီး ကူညီပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ လိုအပ်ရင်ပြောပါမယ်”
သီသည့် ဒီလိုအလိုက်သိတတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်၏။

“ကိုဆက် ဒီနေ့ဆန်းဒေးဆိုတော့ အားတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“သိ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“အဟင်း အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်လေ သို့သူငယ်ချင်းတစ် ယောခက်က အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးဖိတ်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါ ကိုဆက်

လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလားဟင်”

“ဟာ ရပါတယ် သီရယ်။ လိပ်စာသာပြောလေ”

သူက လှိုက်လှဲစွာပြောတာမို့ သီဝမ်းသာသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် လိပ်စာတစ်ခုကို ခပ်သွက်သွက်လေးပြောပြလိုက်သည်။

သို့သူငယ်ချင်းအိမ်ရောက်တော့ လူရှင်းစပြုနေပြီ။

“ဟယ် သီနောက်ကျလိုက်တာကွယ်။ လှက မနက်စောစော တတည်းက မျှော်နေတာ”

“အဟင်း စောစောလာမလို့ပဲ ဟောဒီက ကိုဆက်ဒက်ဒီကို လေယာဉ်ကွင်းသွားကြိုနေတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပါ”

“ဪ ကိုဆက်မင်းဟန်ပါလာတာကိုး ကြွပါရှင် ကြွပါ”

တစ်ခါတစ်ရံ သီ၏ဌာနသို့ လာလည်တတ်သောသူ့ကို သို့ သူငယ်ချင်းတချို့က သတိထားကြသည်။

“ဒေါ်လှလှတို့က ကျွန်တော့်ကိုတော့ မဖိတ်ဘူးဗျာ”

“ဪ ဖိတ်ချင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဆက်မင်းဟန်တို့လို ထူမှုဏီသူဌေးတစ်ယောက်က လာချင်ပါ့မလားလို့”

“လုပ်ပြီဗျာ ကျွန်တော် ဒီလိုလူစားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုလဲ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် အမှန်တော့ ကျွန်မက သီကတစ်ဆင့်-

“ကဲ လှရယ် ခုပါလာပြီ မဟုတ်လား ဘာကျွေးတာလဲ”

“အုန်းနို့ခေါက်ရွဲပါရှင်”

လှစကားရှည်မှာစိုးတာကြောင့် သီကြားဝင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရှေ့မှ

ဝင်သွားစဉ် လှက သို့အနားကပ်ကာ-

“ဘယ်လိုလဲ လာမယ့်လာတော့လဲ အဆက်ကြီးနဲ့ပါလား”

“လှကလဲ”

“သီနော် ကိုဆက်ကြားသွားလိမ့်မယ်”

သီ မျက်နှာလေးရဲရဲဖြင့်ပြောကာ မျက်စောင်းထိုး၏။ တကယ်တော့ ရိုးသားစွာဝန်ခံရလျှင် သို့စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ဒီလိုတွဲသွားရတာကို ကျိတ်ကာ ကြည်နူးမိပါသည်။ ဆက်မင်းဟန်ဆိုသော လူချောလူခန့်ကြီးကို သို့ဘက်က တိတ်တိတ်စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား။

“ကြားသွားတော့လဲ ဘာဖြစ်လဲသီရယ် အစကတည်းက နားဖောက်ပြီးသားတွေ မဟုတ်လား”

“လှနော် ပြောရင်းပိုဆိုးမလားနဲ့ ကဲ လာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လိုက်ကျွေး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

လှက ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာဖြင့် ကြက်သားခိုင်းချင်းနှင့် ချက်ထားသောအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို လှိုင်လှိုင်ကျွေးလေ၏။

“ကိုဆက်မင်းဟန် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကြိုက်ပါတယ်နော်”

“အကြိုက်ဆုံးပါပဲဗျာ”

“ဒါဆို အဝသာစား လက်ရာကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်စားတာ နှစ်ပန်းကန်တောင်

ရိုပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ထို့နောက် အုန်းနို့ကျောက်ကျော၊ ရွှေကြည်ဆနွင်းမကင်း၊ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီးနှင့်အအေးတို့ကို အချိုပွဲအဖြစ်ချပေး၏။

“ဪ လှရေ ရှေ့လထဲမှာ ကိုဆက်တို့ကုမ္ပဏီက နှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ကိုဆက်ကဖျော်ဖြေဧည့်ခံမှုအတွက် မြန်မာဆန်ဆန်လုပ်ချင်တယ်တဲ့၊ လှက မြန်မာစာဌာနကဆိုတော့ ဘယ်လိုဟာ မျိုးနဲ့သင့်တော်မလဲ အကြံပေးစမ်းပါဦး”

ခင်လွန်းသီက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူလှထံ အကြံတောင်းလိုက်လေ၏။

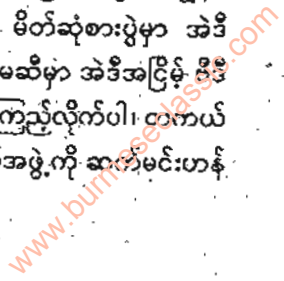
“ဟုတ်လား ကိုဆက်မင်းဟန်တို့ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲအတွက် မြန်မာဆန်ဆန်ထည့်ချင်တယ်ဆိုရင် အင်း အငြိမ့်ထည့်ပါလား”

“အငြိမ့်ဟုတ်လား ကောင်းသားပဲဆရာမ”

သူတကာတွေ ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းများသုံးနေချိန်မှာ သူတို့ကုမ္ပဏီအတွက် မြန်မာဆန်ဆန်အငြိမ့်ထည့်ရတာ ပိုကောင်းမည်ဟုထင်မိ၏။

“ဒါပေမဲ့ အငြိမ့်လောကကို ကျွန်တော်က မကျွမ်းကျင်တော့”

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ ကိုဆက်မင်းဟန်၊ အငြိမ့်အတွက် ကျွန်မတာဝန်ထားပါ၊ ကျွန်မတို့မြန်မာစာဌာနက မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ အဲဒီအငြိမ့် ကခုဲသေးတယ်၊ ခဏနေဦးနော် ကျွန်မဆီမှာ အဲဒီအငြိမ့် ဝီဒီယိုတိတ်တွေရှိတယ်၊ ကိုဆက်မင်းဟန်အားရင် ကြည့်လိုက်ပါ၊ တကယ်လို့ သဘောကျတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အဲဒီအငြိမ့်အဖွဲ့ကို ဆက်မင်းဟန်တို့ ဆက်သွယ်ပေးပါမယ်”

လှက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ခဏနေတော့ တိတ်ခွေတစ်ခုလက်ထဲကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဒီအခွေပဲ ကိုဆက်မင်းဟန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲဆရာမ၊ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ပါမယ်”
သူ့ တိတ်ခွေလေးကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

“လှရေ ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးပဲကွယ်”

“မလိုပါဘူး သိရယ်၊ သို့အတွက်ဆို ကူညီရမှာ တို့တာဝန် မဟုတ်လား”

“အို လှကလဲ”

သူမကြားအောင် တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သော သို့မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သန်းကာ ရှက်ရွံ့ကြည့်နှုန်းသွားရပါ၏။

“ကဲ သိပြန်မယ် လှ”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ် ဆရာမ”

“ကောင်းပါပြီရှမ်းဆိုဆက်မင်းဟန်လဲအားရင် ကျောင်းဘက် လာခဲ့ပါဦး၊ သိတစ်ယောက်လုံး ရှိတပဲ”

“အဟွန်း ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဆက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်ရောက် တော့ သိက-

“ကိုဆက် အငြိမ့်ရောထည့်ချင်ရဲ့လားဟင်”

“ဪ ထည့်ချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် လေ”

“အင်း၊ သိက ကိုဆက်မထည့်ချင်ဘဲ လှကိုအားနာမှာစိုးလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အစကတည်းက ကိုယ်လဲ ဒီလိုစိတ်ကူး တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အဆက်အသွယ်မရှိဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သီ အဲဒီလိုရှားပါးတာကြောင့်လဲ ကိုယ်စဉ်းစား တာပါ”

သူတို့ပြောရင်း သီ၏အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

“ကိုဆက် ဆင်းဦးမလားဟင်”

“အန်ကယ်ကိုဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဒီလိုသိတတ်မှုများကြောင့် သီစိတ်ထဲ သူ့ကိုသဘောကျနေတာ ထင်ပါရဲ့။

“ဟော မောင်ဆက်မင်းဟန်”

ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာသောသီဖခင်က သူ့ကိုမြင်တော့ နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်၏။

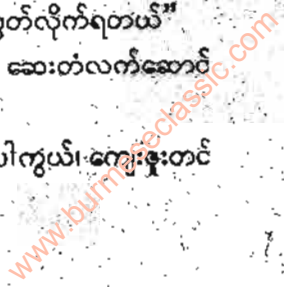
သူ မတ်တတ်ရပ်ကာ အရိုအသေပြုရင်း-

“အန်ကယ် နေကောင်းတယ်နော်”

“အေးကွယ် ဒါနဲ့ ကိုသာဟန် ဒီနေ့ပြန်ရောက်တယ် မဟုတ် လား၊ အန်ကယ်လိုက်မကြိုနိုင်လို့ သမီးကိုလွှတ်လိုက်ရတယ်”

“ဖေဖေ အန်ကယ်က ဖေဖေအတွက် ဆေးတံလက်ဆောင် ဆေးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား သားဒက်ဒီကို ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ ကျေးဇူးတင် တယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ဒက်ဒီကလဲ အန်ကယ်နဲ့စကားလာပြော ပါဦးမယ်တဲ့”

“အေးကွယ် တို့လဲအလုပ်တွေ ကိုယ်စီရုပ်နေတာနဲ့ စကားအေး အေးဆေးဆေး မပြောဖြစ်ကြဘူး၊ အန်ကယ်စောင့်နေပါမယ်လို့ ပြောပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“အေးကွယ်”

သူ့ကို ကားနားအထိ သိလိုက်ဖို့၏။

“ကိုဆက်အားရင် ကျောင်းဘက်လာခဲ့ဦးနော်”

“ကောင်းပြီ သိ”

သူ သို့ကိုလက်ပြန်တံဆက်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့အားတာမို့ အိမ်ရောက်တာနှင့် ဆရာမဒေါ်လှလှပေးလိုက်သော အငြိမ်တိတ်ခွေကို ကြည့်ဖို့စိတ်ကူးလိုက်၏။

သူအိမ်ရောက်တော့ ဒက်ဒီက သူ့ကို စာကြည့်ခန်းမှာ စောင့်နေသည်။

“သား ပြန်လာပြီလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

“အေး ဒက်ဒီ သားကိုစကားပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ ဒက်ဒီ”

သူက ဒက်ဒီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဒက်ဒီက သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဒက်ဒီ ရှင်းရှင်းပဲပြောချင်တယ်၊ သားအနေနဲ့ သမီးလေး ခင်လွန်းသိအပေါ် ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ဒက်ဒီစကားကြောင့် သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အေးသင့်သွား၏။

သူ့အမြင်ကို ဒက်ဒီက တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“သားလဲ ရိပ်မိမှာပါကွယ်၊ ဒက်ဒီတို့မိဘတွေက သားနဲ့သမီးကို သောတူထားတယ်ဆိုတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီ”

“ပြောပါ သား”

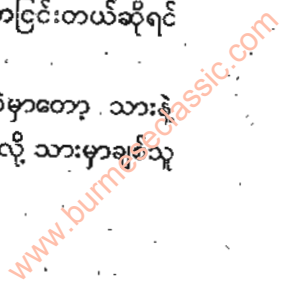
“ဟို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သို့အပေါ်မှာ ကိုက်ညီမတစ်ယောက် သဘောထားမိပါတယ်”

ဒက်ဒီက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်၏။

“ဒါ သားကငြင်းတာလား”

“ခင်ဗျာ ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘော ကိုပြောတာပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ကငြင်းတယ်ဆိုရင် ဒီ လက်ခံပေးနိုင်မှာလား”

“အင်း မှန်တာပြောရရင် ဒက်ဒီမျက်စိထဲမှာတော့ သားနဲ့ ဒက်ဒီက ခင်လွန်းသိကိုပဲမြင်တယ်၊ တကယ်လို့ သားမှာချစ်သူ တွယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ကဲ ပြောပါဦး သားမှာ သဘောကျစိတ်ဝင်စားနေတယ် မိန်းကလေးများရှိသလား”

ဒက်ဒီအမေးကြောင့် သူတစ်ချက်ပိုင်သွားလျက် ခေါင်းထဲ ပြည်ပြည်စွာခါယမ်းပြလိုက်သည်။ တကယ်ဆို သူ့အနေဖြင့် ဒီအရွယ် အချစ်ရေးကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့၊ သူကသာချစ်ခွင့်ပန်လျှင် ခေါင်းညှိချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်ဆိုတာသိ၏။ သို့သော် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့။

“ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒက်ဒီစိစဉ်တာကို လက်ခံစေချင်တယ် သားလဲ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“သို့သဘောကရော ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက သူ့ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ရယ်၏။

“အင်း ငါ့သားက ဒီရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှစိတ်ဝင်စားပဲကိုး၊ ခင်လွန်းသီက သားကိုတစ်ဖက်သဘက် စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ သူ့မျက်လုံးတွေက ဖော်ပြနေပါတယ်ကွယ်”

ခင်လွန်းသီ၏မျက်လုံးများကို ဒက်ဒီလောက်များ သူ့အကြောင့် အကဲမခတ်မီရတာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့လူငယ်ချင်း ဆွေးနွေးပြီး ပြည်ပြည်စိစဉ်စေချင်တယ် ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီကတော့ သားတို့နှစ်ယောက်သာ သဘောတူမယ်ဆိုရင်”

ညစာစားပွဲမှာ သားတို့ရဲ့စေ့စပ်ပွဲကိုပါ ကြည့်လာလိုက်မည်တယ်”

သူ့အသက်ရှုကျပ်သလိုဖြစ်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ တကယ်ဆို လိမ္မာယဉ်ကျေးသောဒီကို သူ့လွယ်လွယ်ကူကူခေါင်းညှိတံဖိုကောင်း၏။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် သို့အပေါ်တစ်ခါမှ ဆန်းဆန်းပြားပြားစိတ်မကူးဖူးကာကြောင့် ယခုအချိန်မှာအဖြေရခက်လေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါဦး ဒက်ဒီ၊ သိန်းလဲ ကျွန်တော်ညှိနှိုင်းလိုက်ပါဦးမယ်”

“အေး အေး သိပ်တော့မကြာစေနဲ့ပေါ့၊ ဒက်ဒီယုံပါတယ် ခင်လွန်းသီကတော့ လူကြီးတွေစကားပယ်ရှားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

ဒက်ဒီက သူ့ကိုခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ပြောလိုက်တာမို့ ရင်မောသွားရသည်။

ခင်လွန်းသီက မငြင်းဘူးဆိုရင် သူ့သဘောတရားမှာ ကျန်သည် မဟုတ်လား။

ခက်တာက သို့ကိုခင်တာကလွဲလို့ သူ့ချစ်၍မရပါ။

* * *

“ချစ်မိတော့လဲ မခွာချင် ကြိုက်မိတော့လဲ မခွာချင်၊ ဟောဒီ ကမ္ဘာတွင်...”

ကြည်လင်ချိုမြသောတေးသံနှင့် ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းလှသော မင်းသမီးလေး၏ ကဟန်သည် ပိုးပဝါဖြူကို လေထဲလွင့်ထားသည်နှင့် တူ၏။ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းလှသော အနုပညာရပ်များ ကိန်းဝပ်နေ သည့် သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးကမူ အချိုးအစားပြေပြစ်လွန်းသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးနှင့် တူလှသည်။

သူသည် ဖွင့်စကစိတ်မပါသော်လည်း ချောမောလှပကာ ပျော့ပျောင်းညွတ်နွဲ့စွာ ကုတတ်လွန်းသောမင်းသမီး၏ ကဟန်မှာ စိတ်ပါဝင်စား လွင့်မျောသွားစေလေ၏။

လှလိုက်တာ...

ညွတ်ညွတ်ပျောင်းပျောင်း ရှိလိုက်တာ၊ အသံလေးကအစ ကြည်သာချိုမြလွန်းလှ၏။

အံ့ဩစရာပဲ။

မှန်တာပြောရလျှင် သူ့ဘဝတွင် အငြိမ်နှင့်ပတ်သက်တာ ဒါ

ဝထမဆုံးအကြိမ် ကြည့်ပူးတာပါ။ ကြည့်လျှင်ကြည့်ချင်းပင် မင်းသမီး ၏လှပသော ရုပ်ရည်နှင့်နွဲ့ပျောင်းသောအကတို့က သူ့စိတ်ကို ဖမ်းယူ ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်လေ၏။

ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကသောအခါမှာတော့ သူ့ စိတ်ထဲ မင်းသမီးဟုမမြင်ဘဲ ညကမှ အမှတ်မထင်ရောက်လာသော ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးအသက်ဝင်ကာ ကျွမ်းကျင်စွာကပြနေသလိုလို။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးရောက်လာမှ ဒီမင်းသမီးလေးကို တွေ့ရတယ်လို့။

“မီးရောင်အောက်ကိုဝင်ရင် လူပြက်တွေနဲ့တူ...”

မင်းသမီးသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံများ ပြောင်းကာရွှေမငြီးတမ်း တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်သီဆိုကပြသွားတာ ဘယ် တော့မှမမေ့ဟန်။

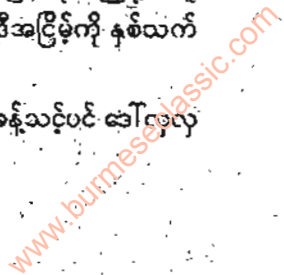
တိတ်ခွေပြီးဆုံးသွားချိန်မှာတော့ သူ့သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချလိုက်၏။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

နှစ်ပတ်လည်မိတ်ဆုံညစာစားပွဲမှာ ဒီအငြိမ်ကိုထည့်ဖို့၊ သူ ဆောင်သဘောကျလျက် ကျန်တဲ့လူတွေလည်း ဒီအငြိမ်ကို နှစ်သက် သဘောကျမှာပါပဲ။

သူ ဒေါ်လှလှထံပုန်းဆက်လိုက်သည်။ အခန့်သင့်ပင် ဒေါ်လှလှ နှင့်တွေ့သည်။

“ဟဲလို”

“ဆရာမလား ကျွန်တော်ဆက်မင်းဟန်ပါ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ထံမှ ဖုန်းဖြစ်တာကြောင့် ဒေါ်လှလှအံ့ဩသွားပုံပင်။

“ကျွန်တော် ဆရာမပေးတဲ့တိတ်ခွေကို ကြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဪ ဒါဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီအငြိမ့်ကို သဘောကျပါတယ်၊ အငြိမ့်က မြဲစိမ်းအငြိမ့်နော်၊ မင်းသမီးမှာမည်ကရော မြဲစိမ်းပဲ မဟုတ်လား ဆရာမ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆက်မင်းဟန်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီအငြိမ့်ကို ကိုဆက်မင်းဟန်သဘောကျတယ်ဆိုလို့ အများကြီးဝမ်းသာမိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲမှာ မြဲစိမ်းအငြိမ့်ကိုထည့်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“ကောင်းပါလေရဲ့ရှင် ဒါဆို မြဲစိမ်းအငြိမ့်ကိုဘူးဖို့ ကိုဆက် မင်းဟန်နဲ့ ကျွန်မဆက်သွယ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ”

ထို့နောက် သူ ဖုန်းချလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ အငြိမ့်ထည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အတွက် ပေါ့ပါးသွားသည်။

ထို့နောက် သီထံဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“သီ”

“ဪ ကိုဆက်”

သူ့ဖုန်းဆက်၍ သီဝမ်းသာနေပုံပင်။

“ကိုယ်တော့ အငြိမ့်ရွှေကြည့်ပြီးပြီ သီ”

“ဟုတ်လား ကိုဆက်သဘောကျလား”

“အင်း အဲဒါ ခုနကပဲဆရာမဒေါ်လှလှဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ် ညစာစားပွဲမှာ အငြိမ့်ကိုထည့်ဖို့”

“ကောင်းပါတယ် ကိုဆက်၊ လှက ဘာပြောလဲ”

“အငြိမ့်အဖွဲ့က တာဝန်ခံနဲ့ ကိုယ်နဲ့တွေ့ပေးမယ်လို့ပြောတယ်၊ နိုယ်တို့ ရက်ကိုကြိုတင်ညှိနှိုင်းဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ကိုဆက်ရဲ့၊ လှနဲ့တွေ့ရင် သိပြောလိုက်ပါမယ်”

ထို့နောက် သီနှင့်စကားတချို့ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။ နောက်နေ့မှာတော့ သီတို့ကျောင်းသို့ သူ့ရောက်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သိဋ္ဌာနမှဆရာမများက သီကိုအပြေးအလွှား ခေါ်ဆွဲ၏။

“ဪ ကိုဆက်”

သူ့ကိုတွေ့တော့ သီကပြုံးပြ၏။ အပြာနုဝတ်စုံလေးဖြင့် သီ အေးချမ်းလှပနေသည်။

“ဆရာမ ဒေါ်လှလှနဲ့တွေ့လား သီ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ် ကိုဆက်၊ လှ ကလပ်စင်နေတယ် ကိုဆက်အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

သူ့ နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ အမှန်တော့သူ့တွင် အချိန် အသိပ်ရှိလှတယ် မဟုတ်ပါ။

“ရပါတယ် ကိုယ်စောင့်နေလိုက်မယ်လေ”

“ခါဆို ကိုဆက် ကင်းတင်းသွားရအောင် လာလေ”
သိဦးဆောင်ကာ ကင်းတင်းသို့လာခဲ့၏။ အတွဲညီလှသော
သိတို့နှစ်ယောက်ကို ကင်တင်းရှိမျက်လုံးများက အကဲခတ်သလိုကြည့်
သည်။

“အဲဒါ ဆရာမဒေါ်ခင်လွန်းသိရဲ့ အမျိုးသားပေါ့”

“ချောတယ်နော် သူတို့လက်ထပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မိဘချင်းသဘောတူထားတယ် ပြောတာပဲ”

“ဪ”

တီးတိုးစကားများကို သိကမကြားသလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
မျက်နှာဖြင့်-

“ကိုဆက် ဘာသောက်မလဲဟင်”

“ကော်ဖီပဲ မှာလိုက်ပါ”

သိက ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။

လန်းဆန်းတက်ကြွနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဖြစ်
ရတော့လည်း ကုန်းဆုံးခဲ့သောတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို သတိရ
သလိုလို။

“ကိုဆက်က မလာစဖူးလာတော့ သိကအံ့ဩနေတာ”

“အဟွန်း ဟုတ်တယ်၊ အမှန်တော့ ကိုယ်လဲ အလုပ်မအားတာ
နဲ့ မရောက်ဖြစ်တာပါ။ ခုဟာ ဒီတိတ်ရွေလဲပြန်ပေးရင်း”

“ဪ အငြိမ့်ခွေလား”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“လှဆီက ခဏငှားပြီး သီလဲကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“သိက အငြိမ့်ဝါသနာပါလို့လား”

“အဟင်း မှန်တာပြောရရင် မပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဆက်က
ဒီအငြိမ့်ကို သဘောကျတယ်ဆိုတော့ သီ ကြည့်သင့်တယ် မဟုတ်
လား”

သူနှင့် ဘက်ညီဖို့ ကြိုးစားနေသလားဟု အကဲခတ်မိ၏။

“သီ”

“ဘာလဲ ကိုဆက်”

“အန်ကယ်က သို့ကိုဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်သူ့ အမေးကို သိနားလည်ဟန်မရှိ၊ သူ့ကို မျက်လွှာ
လေးပင့်ကာကြည့်သည်။

“ကိုဆက် ဘာမေးတာလဲဟင်”

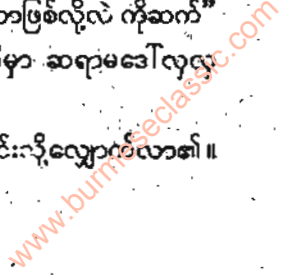
“ဪ ဟိုလေ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အန်ကယ်က သို့ကိုဘာတွေများ
ထူးထူးခြားခြား ပြောသေးလဲလို့ပါ”

သူမ တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းအသာခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း ဖေဖေဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဆက်”

“ဪ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဟိုမှာ ဆရာမဒေါ်လှလှ
မဟုတ်လား”

သိကြည့်လိုက်တော့ လှက ကင်းတင်းသို့လျှောက်လာ၏။
သူတို့ကို လှကလှမ်းပြုံးပြသည်။

“လှ ကလပ်စ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ် သီး၊ ကလပ်စ်ပြီးတာနဲ့ သိမှာခွဲလို့ လိုက်လာတာ၊ ကိုဆက်မင်းဟန် ရောက်နေတာကြားပြီလား”

သူပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

“မကြာသေးပါဘူး ဆရာမ၊ တိတ်ခွေပြန်ပေးရင်းနဲ့ အငြိမ်အကြောင်းမေးရအောင် လာခဲ့တာပါ”

“ဪ”

လှက တိတ်ခွေကိုလှမ်းယူကာ အိတ်ထဲထည့်ဖို့ပြင်သည်။

“လှရေ ဒါ လှရဲ့ကိုယ်ပိုင်အခွေ မဟုတ်လား၊ သိ တစ်ရက်လောက်ကြည့်ချင်လို့ ရမလားဟင်”

“အို ရတောပေါ့တယ်၊ ဘာလဲ သိလဲအငြိမ်ဝါသနာ ပါလားပြီလား”

“အဟင်၊ ကိုဆက်ကက ဒီအငြိမ်ကိုသဘောကျတယ်ဆိုတာ သိစိတ်ဝင်စားလို့ပါကွယ်”

“ဒါဖြင့် ယုသွားလေး တကယ်တော့ မြစိမ်းက သိပ်အကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါ”

“ဟင် မြစိမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သီရဲ့၊ ဒီအငြိမ်အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး အမည်ကမြမြစိမ်းတဲ့ လှတို့ကတော့ လွယ်လွယ်မြစိမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ လှရဲ့တပည့်မလေးတစ်ယောက်ပဲလေ”

“ဪ”

“ဒါဆို အဲဒီမြစိမ်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပေါ့ ဆရာမ” သူဝင်မေးလိုက်၏။

အငြိမ်မင်းသမီးဇာစ်ယောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေတာ အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩစရာကောင်းသည်။

“ဒေးကျောင်းသူတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြစိမ်းက အဝေးသင်နဲ့ ဘတ်နေတာပါ၊ သူက တစ်ဖက်အငြိမ်ကရတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ဒါကြောင့် လှပြောတဲ့မြစိမ်းကို သိမသိတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် လှတို့ဌာနပွဲတုန်းက သို့ကို ဖိတ်သေးတယ်လေ၊ သီ ခရီးထွက်နေတာနဲ့ မလာဖြစ်တာမဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက မြစိမ်းတို့အဖွဲ့ပဲ လာကတာလေ”

“ဪ”

သိက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။ ဆရာမ ဆီလှလှပြောသမျှ သူလည်း စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေမိသည်။

“ဪ ကိုဆက်မင်းဟန် ကျွန်မကတော့ မနက်ဖြန်ဌာနဆိုင့်ရာ အစည်းအဝေးရှိလို့ လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုဆက်မင်းဟန် ခို့ မြစိမ်းရဲ့လိပ်စာကတတ်ပဲပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်မလွတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲဆရာမ သီရော မနက်ဖြန်လိုက်နိုင်လား”

“အောရီးပဲ ကိုဆက်ရယ်၊ သီတို့လဲ အစည်းအဝေးရှိနေအယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ကိုယ်ပဲသွားလိုက်ပါလေ၊ သူတို့နဲ့

ဒိတ်ယူရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် စောစောသွားတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“သီ မလိုက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်နော် ကိုဆက်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

သူနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့၏။

နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သောလှက သို့ကိုစနေ၏။

“တကယ်ဆို သိည့်တာကွယ်၊ မနက်ဖြန် ခွင့်ယူပြီး မောင်တော်နောက်ကို လိုက်သွားရမှာ”

“အို လှကလဲ ပါမောက္ခအကြောင်းလဲသိသားနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

တကယ်ဆို သိကတာဝန်ကျေသူမို့ တော်ရုံဖြင့်ခွင့်မပျက်တတ်ပါ။ ဒါကိုသိသောလှက တမင်စနေခြင်းပါ။

မှန်တာပြောရလျှင်တော့ သူ့စိတ်ထဲကိုဆက်နောက်သို့ လိုက်သွားချင်မိပေမဲ့ တာဝန်ကပထမမို့ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ကျိတ်ချလိုက်ရ၏။

* * *

တကယ်ဆို ဒီလိုနေရာသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လာစရာမလိုပါ။ သို့သော် သူ့စိတ်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လာချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့အလုပ်အားတာနှင့် မြမြစိမ်းအငြိမ့်အဖွဲ့ရှိရာ လိပ်စာအုံတိုင်း ထားခဲ့လိုက်သည်။

မြမြစိမ်း၏အိမ်လိပ်စာအုံတိုင်းဆိုလျှင် သာမန်ရုပ်ကွက်လေးထစ်ခုမှာရှိသည်။ သူ ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလာလိုက်၏။ စမ်းမှာတွေ့သော လူတစ်ယောက်ကို မြမြစိမ်းအိမ်မေးကြည့်မိ၏။

“မြမြစိမ်းအိမ် ဘယ်နားမှာလဲခင်ဗျာ”

“ဪ- မြစိမ်းကိုပြောတာလား၊ ဒီလမ်းအတိုင်းသွားပါ နှစ်အိမ်ကျော်ရင် ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ”

သူစီးလာသောကားကြောင့် ရုပ်ကွက်ထဲကလူတချို့က မသိမသာအကဲခတ်၏။

အင်း အမှန်ဆို ဒီလင့်ရေဆာကားနဲ့လာမယ့်အစား ဗင်ပတ်ဇီလာသင့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါမှ လူတွေစိတ်ဝင်စားခြင်း နည်းနိုင်သည်မဟုတ်လား။
ဟော တွေပါပြီ။

မကျဉ်းမကျယ်ခြင်းလေးထဲမှာ ရေနံချေးများသုတ်ထားသော
တစ်ထပ်သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက သပ်ရပ်လှပစွာရှိနေ၏။

သူခြံရွှေမှာ ကားကိုရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပွင့်နေသော
ခြံတံခါးမှရပ်ကာ-

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

ထိုစဉ်-

“မောင်အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး ကျွန်မကိုများ မချစ်တာလား”
ကြည့်လင်ချိုမြသောအသံ သီချင်းဆိုသံကြားလိုက်ရတာ
သူတိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်မိလိုက်၏။ သီချင်းဆိုသံက ခြံထောင့်
ပိတောက်ပင်ကြီးအနားမှ ပေါ်လာတာကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟင်”

ရေတွင်းအေးကကျောက်ဖြားပေါ်တွင် ထဘီရင်လျားဖြင့်
အဝတ်လျှော်နေသော ဖြူဖွေးသန့်စင်လှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်။

သူမကလည်း ယခုမှသူ့ကို တွေ့သွားဟန်ဖြင့်-

“အို”

သူမသည် နေရာမှဆိတ်ခနဲရပ်ကာ အပေါ်ပိုင်းကိုလက်နှစ်ဖော်
ဖြင့် မောင်လျှော်အုပ်ထား၏။

“ဟို ဟို ကျွန်တော်”

“ရှင် ရှင်”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတွေနီကာ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်စဉ်
သူမကဖျတ်ခနဲ အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားတာကြောင့် သူ့ခပ်ငေးငေးကြည့်
ဖြစ်၏။ ရေချိုးပြီးခါစမို့ သူမ၏ ဖြူဖွေးကြည်လင်လော အသားပေါ်မှာ
ရေစက်တို့က ပုလဲဥအလားခိုတွဲလျက်၊ ရေစိုထားသောလုံချည်ကြောင့်
သူမ၏အချိုးအစားပြေပြစ်လွန်းသော ကိုယ်ခန္ဓာမှာအရှိအတိုင်း ပေါ်
လွင်ကာ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်တောင်ထူကော့ကော့
များဝိုင်းရံလျက်ရှိသော လှပကြည်လင်သည့်မျက်လုံးအစုံ၊ ချွန်မြသော
နှာတံလေး၊ တောင်တန်းသဖွယ်ဆင်းသွားလျက် အဖျားတွင် အနည်း
ငယ်ကော့သွားကာ ဆေးမဆိုးဘဲနီရဲစိုအိနေသော နှုတ်ခမ်းထူထူလေးတို့
ကြောင့် သူမဟာ မြမြစိမ်းပဲဆိုတာ သူသိလိုက်၏။

ကြည့်စမ်း အပြင်မှာသဘာဝအတိုင်းမြင်လိုက်ရတဲ့ မြမြစိမ်း
အလှက တိတ်ခွေထဲမှာထက် ပိုလှနေပါလား။

သူ သက်ပြင်းကျိတ်ချလျက် နေရာမှမရွေ့ရပ်နေစဉ် ခဏ
အကြာမှာ နက်မှောင်သောဆံပင်များကို ဘီးဆံပတ်ပတ်လျက် နက်ပြာ
ရောင်ရင်စေ့လက်ပြတ်အင်္ကျီ ပါတိတ်တစ်ပတ်နှမ်းဖြင့် တွဲဆတ်လျက်
မျက်နှာလေးအရှင်းသားဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်လာ၏။

စောစောကအဖြစ်ကြောင့် သူမမျက်နှာလေး မသိမသာနီရဲကာ
သူ့ရှေ့ မျက်လွှာချရောက်လာသည်။

“ဘာ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

သူမက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ကြီးစား

မေး၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘေးစောက်အဖြစ်ကို အားနာနေရပါသည်။

“ဟို ကျွန်တော် မြမြစိမ်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မမြစိမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မကိုတွေ့ချင်တာက ဘာကိစ္စများပါလိမ့်ရှင်”

ယခုမှ သူ့ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်ကာ သူမမေး၏။ သူမ စိတ်ထဲလည်း အနည်းငယ်မျှအံ့ဩထူးဆန်းနေပါသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ချောချောခန့်ခန့်ဖြင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့်နှင့် သူက သူမကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်ရတာလဲ။ ရှေ့မှာရပ်ထားသော ကားအကောင်းစား ကြီးကလည်း သူ့ကားထင်ပါရဲ့။ မှန်တာပြောရလျှင် သူမဆီသို့ ဤကဲ့သို့ အဆင့်မြင့်မားခန့်ညားသော ဧည့်သည်မျိုးမလာဖူးပါ။

“ဒါ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီလိပ်စာကတ်ပါ။ ကျွန်တော်လာတာက”

“အို ကျွန်မမေ့သွားတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးရှင် ကိစ္စရှိတာ အိမ်ထဲရောက်မှ ပြောပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”

သူမဦးဆောင်ကာ အိမ်လေးထဲဝင်ခဲ့၏။ ပြောင်လက်နေသော လျှာထိုးကြမ်းပြင်နှင့် အိမ်လေးမှာ အထဲတွင်သေသပ်စွာဖွဲ့စည်းထား သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ သစ်သားဆက်တီတစ်စုံချထား၏။

ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သောအိမ်လေးကို ကြည့်ကာ သူမရဲ့လက်ရာ

တွေ့ပဲဟု တွေးမိ၏။

“ထိုင်ပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တိတ်ဆိတ်နေသောအိမ်လေးမှာ သူမမှလွဲ၍ တခြားဘယ်သူမှ နေထိုင်လိမ့်ပင်။ သူ့အကဲခတ်နေတာကိုသိဟန်ဖြင့် သူမက-

“ဒီမှာတော့ ကျွန်မနဲ့အမေပဲရှိတယ်၊ အမေက သိပ်နေမကောင်း ဆော့ နေ့ခင်းဘက်တစ်ရေအိပ်တယ်လေ”

“ဪ ဟို ကျွန်တော်လာတာက မြမြစိမ်းရဲ့အငြိမ်အဖွဲ့ကို အချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

သူမအံ့ဩဟန်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ အနီးကပ်မြင်နေရသော သူမ၏အပြစ်ဆိုင်ရာမရှိအောင် လှပမှုကြောင့် သူ့ ရင်ထဲမှာ မောနေရ သည်။

“ဟို ရှင်က အငြိမ်ငှားချင်လို့”

“ဟာ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမဒေါ်လှလှက ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဒီလိုပါ ရှေ့လထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့နှစ် နှစ်လည်ညစာစားပွဲရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က ဖျော်ဖြေရေး နေ့စဉ်စတီဝံ့တွေ ဘာတွေမထည့်ဘဲ မြန်မာဆန်ဆန်အငြိမ်ပဲထည့် နေတာနဲ့ ဆရာမဒေါ်လှလှကအကြံပေးလို့ ကျွန်တော် မြမြစိမ်းဆီ အိပ်လာတာပါ”

“ဪ ဆရာမက လွှတ်လိုက်တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် မြမြစိမ်းရဲ့အငြိမ်တိတ်ခွေကိုလဲ ကျွန်တော် အငြိမ်ပေးပါဦး”

သူမက လှပလှပမြေ့မြေ့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ရှင်နာမည်က”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်မိတ်ဆက်ဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဆက်မင်းဟန်ပါ။ ဗစ်စတင်းကတ်မှာ ပါပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

သည်တော့မှ သူမက သူပေးထားသော ဗစ်စတင်းကတ်ကို ငဲ့ကြည့်၏။

ဒါရှိက်တာဆိုပါလား။

သူ့လိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က သူမအိမ်ထဲလိုက်လာတယ်ဆိုတော့ အားနာစရာ။ ထို့နောက်သူမက မျက်တောင်ကော့များ ပင့်လာကာ-

“ဦးဆက်မင်းဟန်က ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်ကိုလာငှားတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကခေါင်းဆောင်မင်းသမီးသာ ဖြစ်တာ၊ အငြိမ့်အဖွဲ့ကို ကျွန်မပိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မဆွေးနွေးကြည့်ပါဦးမယ်ရှင်”

တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းစွာပြောနေသူလေးကို သူမျက်တောင် မခတ်ကြည့်မိ၏။

ဘာအခြယ်အသမုမရှိဘဲနဲ့ သဘာဝအတိုင်း သိပ်ကိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

သူမ၏အသားအရေလေးများမှာ ဖြူဖြေးနေကာ အကြောစိမ်းလေးများပင်မြင်နေရသည်။ ဖြူဖြေးနုညသောအသားအရေမှာ မျက်နှာ

ထက်နက်၊ မျက်တောင်နက်နက်၊ ဆံပင်နက်နက်များကြောင့် လှပလွန်းသော ကြွရုပ်လေးနှင့်တူတော့၏။

“အို”

သူ၏စူးစိုက်ကြည့်မှုကြောင့် သူမမျက်နှာလေးနီကား မျက်လွှာလေးချသွားသည်။ သည်တော့မှသူ အကြည့်လွန်သွားပြီဆိုတာ သတိမူမိလိုက်၏။

“ဟို အဲဒီအတွက် အခက်အခဲများရှိမလားခင်ဗျာ”

သူမက မျက်နှာလေးနီနီဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ဦးဆက်မင်းဟန်က ဘယ်ရက်လောက်လို့ချင်တာပါလဲရှင်”

သူမအသံမှာ နူးညံ့ချိုသာလွန်းတာကြောင့် သူ့နားထဲစိမ့်ဝင်နေ၏။

“ကျွန်တော် ဆယ်ရက်ပိုင်းလောက် လိုချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အကယ်လိုမှ မမြဲစိမ်းတို့ဘက်က အခက်အခဲရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ချီယံတိုင် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်ကို လိုက်ပြောပါစေ”

“ခဏနော် အဲဒီရက်မှာ ပွဲရှိလားလို့ ကျွန်မကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက နေရာမှထလျက် အိမ်ထဲဝင်သွား၏။ ထို့နောက် ဒိုင်အာရီစာအုပ်လေးယူကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှာပင် အအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်၏။

“အို ဦးဆက်မင်းဟန်ပြောတဲ့ရက်က ပွဲရှိနေပါလား!”

“ဟင်”

သူမအပြောကြောင့် သူစိတ်ပျက်သွား၏။ သူ့အနေဖြင့် ထိုနေ့မှာ သူမအငြိမ့်ကိုပါ အောင်ထည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်မဟုတ်လား။ သူမက စာအုပ်မှအကြည့်ခွာကာ သူ့ကိုအားနာသလိုကြည့်၏။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

သူ မဲ့ခနဲတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ ကျွန်တော့်ကံပေါ့၊ ဒါနဲ့ အငြိမ့်ဇာတ်ပိုင်ဆရာရဲ့ လိပ်စာလေး ကျွန်တော့်ကိုပေးနိုင်မလားခင်ဗျာ”

သူမက သူ့ကိုအကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းလေးအသာညှိတ်ကာ-

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပေးနိုင်ပါတယ်”

စာရွက်ပေါ်မှာ သူ့ကိုလိပ်စာတစ်ခု ရေးပေးလိုက်လေ၏။ လှမ်းအယူမှာ လက်ချင်းထိမိသည်။ အံ့သြစရာကောင်းစွာပင် သူ့မလက်နှင့်ထိမိခိုက် သူ့ရှင်ထံဘာကြောင့် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

“ကျေးဇူးပဲ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ခြံအထိလိုက်ပို့၏။ သူ ကားပေါ်တက်ခါနီး သူမကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ပြန်ဆုံဖို့ကို မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော်သွားပြီ”

သူမ ခပ်ငေးငေးရပ်ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့၏။ ကားမောင်းရင်း သူ့မျက်စိထဲမှာ လှပနုဖတ်လွန်းသောသူမပုံကို မြင်ယောင်မိသည်။

“ဟင်း”

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါ။ မြဲဖြစ်မိမ့်ဆိုတဲ့ သူမနဲ့ကြုံမှ...။

သူ ကားကိုအငြိမ့်ဆရာအိမ်သို့ မောင်းလိုက်သည်။ သူဟာ နိုင်ငံတော်တစ်ခုကို မရရအောင်ယူတတ်သူမဟုတ်လား။

* * *

“ကိုဆက် အငြိမ့်ငှားတာ အဆင်မပြေဘူးဆို”

“ဟင်”

ဒီညနေ သီရောက်လာကာ သူ့အားအငြိမ့်အကြောင်း မေး၏။

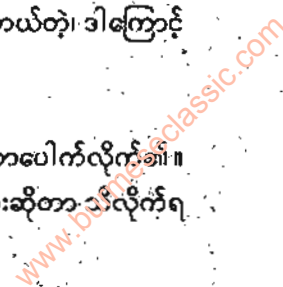
“ဗျာန်ခုံးမသိမသာတွန့်သွားလျက်-

“သို့ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“လှပြောတယ် လှကို မြဲဖြစ်မိမ့်က ကိုဆက်လာတဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောတဲ့ရက်က မအားလို့တကူးတကလာတဲ့ ကိုဆက်ကို နှစ်လိုက်ရတာ အားနာမိတဲ့အကြောင်းပြောတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် အတစ်ဆင့် သိရတာ”

“ဪ”

သိ ဘယ်ကကြားလဲဆိုတာ သူသဘောပေါက်လိုက်၏။ မြဲဖြစ်မိမ့်က သူ့ကိုအားနာတယ်၊ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရ

တော့ ကျေနပ်သလိုလို။

“ဒါဆို ကိုဆက်ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

မြမြစိမ်းထံ အတွေးရောက်သွားသောသူက သို့အသံကြောင့် မျက်ခုံးဆတ်ခနဲပင်လိုက်၏။

“ကိုယ်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမပြင်ဘူး သိ”

“ဟင် မြမြစိမ်းအငြိမ့်က ငှားမရဘူးဆို”

“အေးလေ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကအငြိမ့်ထည့်မယ်ဆိုရင် ထည့်မှာ သိ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဆို တခြားအငြိမ့်ကို ငှားမယ်လို့ ကိုဆက်ပြောတာလား သူတစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒီနေ့ကြာမှ သိကြည့်ပေါ့”

“ကိုဆက်က ဝဟေဠိဆန်နေပြန်ပြီ”

သိမကျေမနပ်လေး မျက်စောင်းထိုးတော့ သူပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။ ဒါက သူ့အကျင့်ပဲ။

“ဒါနဲ့ သို့ကိုပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ကိုဆက်”

သူ သို့မျက်နှာကို အားနာသလိုတစ်ချက်ကြည့်၏။

“အန်ကယ်က သို့ကို ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောလဲ” ထိုအမေးကြောင့် သို့မျက်နှာလေး မသိမသာပန်းနုရောင်သိ

သွား၏။

“ဟို”

“ပြောပါ သိ ကိုယ်နဲ့သို့တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြ တာပေါ့”

ထိုအခါမှ သိက သူ့ကိုမဝံ့မရဲကြည့်လာ၏။

“ကိုဆက်ဒက်ဒီက ကိုဆက်ကို”

“ဟုတ်တယ် သိ၊ ဒက်ဒီက ကိုယ်နဲ့သို့ကို လူကြီးချင်းသဘောတူ ထားတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် သို့ကိုလဲ ဖေဖေပြောပြပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် သိသဘောကရော”

“ရှင်”

သို့ကို သူ့အားနာပေမဲ့ ဘဝတစ်သက်စာအရေးမို့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုပါ သိ၊ တကယ်ဆို ကိုယ်နဲ့သို့ဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးသား အစွယ်ရောက်ပြီ သား အစွယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့လူတွေပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့သိ

ကြားမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးသင့်တယ် မဟုတ်လား” သိ မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒက်ဒီက ပြောတယ်၊ လာမယ်နစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲမှာ ထိုက်တို့စေ့စပ်တဲ့သတင်းကို ကြေညာချင်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သိ

သဘောကို ကိုယ်မေးတာပါ”

“ဟို ကိုဆက်သဘောကရော”

သူ ပင်သက်တစ်ချက်ရွိုက်လျက်-

“ခက်တယ် သိ၊ လူကြီးတွေပြောတိုင်း ခေါင်းညှိတ်ရအောင်

ကိုယ်တို့က ကလေးတွေမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ တစ်သက်စာအရေးပဲ၊ ကိုယ့်နဲ့သီက မောင်နှမတွေလို ခင်မင်ခဲ့ကြတာပဲရှိတယ်၊ တစ်ဘဝစာလက်တွဲသွားဖို့ဆိုတာကတော့ ရှင်းရှင်းစိစိပြောပါရစေ၊ သို့အပေါ်မှာ ညီမတစ်ယောက်လိုပဲ ကိုယ်သယောဇော်ရှိတယ်”

“ဪ”

သီ ခေါင်းလေးငိုငိုကျသွားတာကို သူ့သတိထားမိရဲ့လား။ တကယ်ဆို သီက ရင်ထဲမှသူ့ကို ကျိတ်ချစ်နေတာမဟုတ်လား။ ခုလို သူ့သဘောထားကိုသိရတော့ သီဝမ်းနည်းရသွားရ၏။

“ကိုယ်ထင်ပါတယ် သီလဲ ကိုယ့်လိုပဲရှိမယ်ဆိုတာ”

သီ မဲ့မဲ့လေးတစ်ချက် ပြုံးမိ၏။ ကိုဆက်ရယ် သီချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သီ”

သီ သက်ပြင်းလေးကျိတ်ချလိုက်၏။

“ဆိုလိုတာက ကိုဆက် ဒီကိစ္စကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် သီ၊ သို့ဘက်ကရော”

“ခက်ပါတယ် ကိုဆက်ရယ်၊ သီဟာ ဖေဖေစကားကို တစ်သက်လုံးနားထောင်လာလေတော့ ခုကိစ္စမှာငြင်းဖို့ခက်ပါတယ်”

သို့ အကျပ်အတည်းကို သူ့သဘောပေါက်နားလည်ပါသည်။ သမီးအလိမ္မာလုပ်လာတဲ့သီဟာ ဒီကိစ္စဘယ်လိုငြင်းနိုင်မလဲ။

“ကိစ္စမရှိဘူး သီ၊ ဒီကိစ္စ ကိုယ်တာဝန်ထားပါ၊ လူကြီးတွေ အလိုလိုက်ပြီး ကိုယ်တို့တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းသာတာမျိုးတော့ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ”

သူက ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားပုံနှင့်ပြော၏။ ဪ သီရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ သီ ရင်နာနေတာကို။

“ဒါဆို ကိုဆက် ဒီကိစ္စကို ငြင်းမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သီ၊ ကိုယ့်နဲ့သီနှစ်ယောက်လုံးမှ ဆန္ဒမရှိတာ၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ဪ ဒါနဲ့ သို့ကိုညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အေးရဦးမယ် သီ၊ သို့မှာ ချစ်သူတွေဘာတွေရှိလို့လားဟင်”

“အို”

သို့မျက်နှာလေးရဲတွတ်ကာ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်း၏။

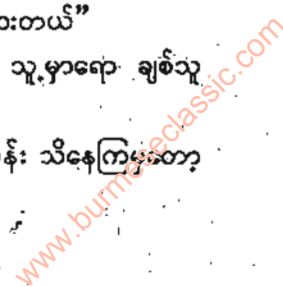
“ဆောရီး သီ၊ တကယ်လို့ သို့မှာရှိခဲ့ရင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆိုက်က အန်ကယ်ကို ဝိုင်းပြောပေးမလို့ပါ”

“ကိုဆက်ရယ် သို့မှာ ဒီလိုမျိုးသာရှိခဲ့ရင် ဖေဖေကို သီ အစောကြီးကတည်းကပြောပြီးပါပြီ၊ သီဟာ သီလုပ်တာမှန်သမျှ အဖေကို အမြဲအသိပေးတတ်ပါတယ်”

“အေးကွာ သီ လိမ္မာမှန်း ကိုယ်မေ့သွားတယ်”

သီကလည်း သူ့ကိုပြန်မေးချင်နေ၏။ သူ့မှာရော ချစ်သူ ချမ်းစားရှိနေလားလို့။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ကိုယ်တို့မဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေကြမှာတော့”

လူကြီးတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြတာပေါ့”

သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာပြောနေသမျှ သိငြိမ်၍ နားထောင်နေမိ၏။ တကယ်ဆို ကိုဆက်ဟာလည်း သားလိမ္မာတစ်ဦးတိယခုမှ လူကြီးတွေဆန္ဒငြင်းဆန်မည်ဆိုတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“သိ ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

သည်လို ဝရုတစိုက်ရှိတဲ့အတွက်ပဲ သိဝမ်းသာရမလို့ပါပဲ။ သူ့ဆားမှာထိုင်ကာ လိုက်စီးပေမဲ့ သို့ရင်ထဲခါတိုင်းလို့ မပျော်တော့။ ဆားတိုက်မြင်နေရသော သူ့မျက်နှာချောချောကိုကြည့်ကာ မကြာခဏ သက်ပြင်းကျိတ်ချမိရ၏။

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ ကိုဆက်”

“မဝင်တော့ဘူး သိ၊ ကိုယ်သွားစရာရှိသေးလို့ ကဲ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဆက်ကားထွက်သွားမှ သိအိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။

“မမလေး သံပရာရည်အေးအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

သိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တော့ မိလုံးအုံ့ဩစွာကြည့်၏။

သိ အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်တက်ခဲ့လိုက်သည်။ သိရင်ထဲက အပူဟာ ဘယ်အရာနဲ့မှ မငြိမ်းအေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိသာအသိဆုံးမဟုတ်လား။

* * *

ဒီနေ့ ဦးဆက်မင်းဟန်တို့ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲပါလားဟု သူမပြင်ဆင်ရင်း သတိရလိုက်၏။ မြဲမြဲစိမ်းအငြိမ့်ဟု သူမနာမည်တပ်ကာထောင်ထားပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ ဒီဇာတ်ကို သူမပိုင်တာမဟုတ် အငြိမ့်ဆရာက ဦးလူရဖြစ်၏။

သူမအနေဖြင့် ဒီအငြိမ့်ကတာကို ဝါသနာအရကသလို မမာသောမိခင်ကြီးနှင့် ဝမ်းစာအတွက်လည်း ဒီပညာဖြင့်ငွေရှာရပါ၏။

သူမ၏အမေသည်လည်း တစ်ခါကအငြိမ့်မင်းသမီး တစ်ဦးစင်။ သူမပစင်ကတော့ သူမငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။ မိခင်၏အမွေကိုဆက်ခံကာ သူမအငြိမ့်ကခဲ့ရပါသည်။

ဝါသနာရော စီးပွားရေးအရ အငြိမ့်တာ သူမဘဝပါ။ မြဲမြဲစိမ်းသည် မှန်ထံမှာပေါ်လွင်နေသော သူမရုပ်ကိုစိုက်ကြည့်မိ၏။ ဖြူစင်ကြည်လင်သောအသားအရေနှင့် ချောမောလှပလွန်းသည့်ရုပ်ရည်၊ အမျိုးအစားပြေပြစ်သောကိုယ်ခန္ဓာနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောကဟန်တို့ကြောင့် သူမအငြိမ့်ဆိုလျှင် ကြိုက်သူတွေကများလှသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ဒီနေ့ခေတ်ဟာ အငြိမ့်တို့ ဇာတ်တို့ခေတ်

မဟုတ်တော့ပါ။ သို့သော် သူမကတော့ ကံကောင်းစွာပင် နာမည်ရခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်တစ်နှစ်မှာ ပွဲစဉ်အများဆုံးအငြိမ့်ကရတာဟာ သူမတို့အဖွဲ့ပါ။

ဒါဟာ သူမရဲ့လှပသောရုပ်ရည်နှင့် ကျွမ်းကျင်သောအကကြောင့်ဆိုလျှင် မမှား။

“အဟုတ် အဟုတ်”

“ဟော အမေ ချောင်းဆိုးပြန်ပြီလား”

“လည်ချောင်းယားတာပါ သမီးရယ်”

သူမသက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်၏။ အမေရောဂါက ဒီလိုတရောင်ရောင်နှင့် အိပ်ရာထဲလဲနေတာပါပဲ။ ဆရာဝန်တော့မှန်မှန်ပြနေရ၏။

“မိအေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မမ မရှိတုန်း အမေ့ကို သေချာဂရုစိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့”

မိအေးကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ရွာမှခေါ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အမေ့တူမဝမ်းကွဲတော်သူ မိအေးဟာ အသက်ဆယ်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးတာမို့ ကလေးစိတ်ကုန်သေးတာမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း သူမစိတ်မချစွာမှာရ၏။

ဒါပေမဲ့ မိအေးကချက်ပြုတ်တာလေးလည်းတတ်သည်မို့ တော်သေးသည်။

ခုနက ဦးဆက်မင်းဟန်ကို သတိရကာ သူတကူးတကလာငှားပါလျက် သူမတို့အငြိမ့်မအားတာကြောင့် ငြင်းလိုက်ရတာအတွက်ပါ။ ထကယ်ဆို သူ၏တပည့်လက်သားတစ်ဦးဦးကို ခိုင်းစေလျှင် ရလျက်သားနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လာတာမို့ အားနာစရာမဟုတ်လား။

ဆရာမဒေါ်လှလှ၏မိတ်ဆွေမို့ ပိုပြီးအားနာရပါသည်။

ဆိုကြောင့် ဆရာမကို တောင်းပန်ပြောပြထားခဲ့သည်။

သူမတို့အငြိမ့်မရလျှင် သူ့ဘယ်အငြိမ့်သွားငှားပါသလဲ။

ထကယ်ဆို သူတို့လိုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေအနေဖြင့် အငြိမ့်တို့ဇာတ်တို့ကို အထင်ကြီးတတ်သူတွေ မဟုတ်။

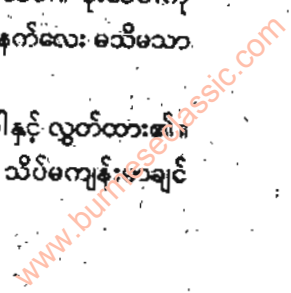
သူ့ကြံမှ လေးလေးစားစားဖြင့် လာငှားတာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ဘူး။

“မြစိမ်းရေ မြစိမ်း”

သူမအတွေးကောင်းနေစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ဟိုင်းလတ်စံကားတစ်စီး ခေါ်ခိုက်လာကာ ကားပေါ်မှအသားညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခြုံငုံခိုင်ခိုင်ဖြင့်လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။

ထိုလူက အငြိမ့်ပိုင်ရှင်ဦးလှရ၏သား စိုးဒေဝါ။ စိုးဒေဝါကို ခေါ်လိုက်တာနှင့် သူမ၏စင်ရော်တောင်မျက်စားနက်နက်လေး မသိမသာ နှုတ်သွားသည်။

ဦးလှရက နောက်ပိုင်းမှာဒီအငြိမ့်ကို စိုးဒေဝါနှင့် လွှတ်ထား၏။ ထကယ်တော့ ဦးလှရလည်း အသက်ကြီးပြီမို့ သိပ်မကျန်းမာချင်

“ဘယ်လိုလဲ မြစိမ်း၊ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

စိုးဒေါက်က အိမ်ထဲသို့ဝင်လာရင်းမေး၏။ သူမက ဆံထုံးတွင် စပယ်ကုံးလေးပန်လိုက်ရင်း စိုးဒေါက်ကို အလိုမကျသလိုကြည့်သည်။

“အိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေပါလား ဒေါ်၊ ဘာလို့ အခန်းထဲဝင်လာရတာလဲ”

“ဪ မြစိမ်းရယ်၊ နင်နဲ့ငါက သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီလိုဝင်ထွက်နေကြပဲဟာ”

“အေး အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းက အခု ငါတို့ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး ဒေါ်”

“မြစိမ်းရယ် နင်ကလေး တဖြည်းဖြည်း ငါ့အပေါ် သူစိမ်းဆန်လာတယ်၊ ငါကတော့ နင့်အပေါ် ဘယ်တော့မှ အခင်မပျက်ဘူး”

“ကဲ- နင်ထွက်သွားစမ်း”

“အေးပါဟာ”

ဒီလိုကြတော့လည်း စိုးဒေါက်က နာခံစွာ လှည့်ထွက်သွား၏။ တကယ်တော့ စိုးဒေါက်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် အနာခံတတ်သူပါ။ သူမစကားဆိုလျှင် နားထောင်တတ်၏။

မှန်တာပြောရလျှင် စိုးဒေါက် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်လူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးလှရတို့က ပိုက်ဆံရှိတာမို့ တစ်ဦးတည်းသောသားကို အလိုလိုက်တာမို့ စိုးဒေါက်ဆိုတာ မဆန်းပါ။

ဆယ်တန်းကိုလည်း ဆက်မဖြေတော့ပဲ ယောင်ချာချာလုပ်နေ၏။ ယခုနောက်ပိုင်းတော့ သူ့အဖေအငြိမ်ကို ဦးစီးလာသည်။

ဒါကလည်း မြစိမ်းရှိပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်ဖြစ်သော စိုးဒေါက်က သူမနှင့် တော်သက်လာလျှင် နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံတတ်။

အရွယ်ရောက်လို့ သူမကိုကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာမြင်လျှင် ရန်လိုရန်လုပ်တော့၏။ မြစိမ်းကြောင့် စိုးဒေါက်တစ်ယောက် ခုန်ပွဲဖြစ်ရတာ ခဏ ခဏ။

“နောက်တစ်ခါ မြစိမ်းကို ထိကပါး၊ ရိုကပါးလုပ်ကြည့်စမ်း၊ နောက်တစ်ခါ မင်းတို့အသက်ထွက်သွားမယ်”

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးဒေါက်ရန်ဖြစ်တာကို ရှက်လှပါ၏။

“ဒီမှာ ဒေါ် ငါ့ကိစ္စထဲ နင် ဝင်မပါပါနဲ့၊ ငါ့ကိစ္စ ငါ့အာသာ ရှင်းတတ်တယ်”

“ဪ နင်က ဟိုကောင်တွေ စာလိုက်ပေးတာ ခံချင်တာလား”

“ဘာ”

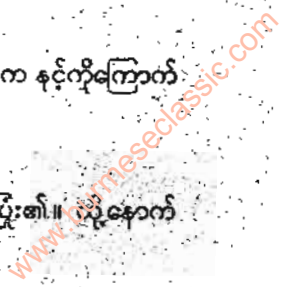
ဇိုအခါမျိုးတွင် သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲနီကာ စိုးဒေါက်ကို အကြိတ်ကြည့်တတ်၏။

“ဒေါ်နော် နင် စကားကိုကြည့်ပြော”

“အေး နင့်ပုံက ကနွဲ့ကလျနဲ့ ဟိုကောင်တွေက နင့်ကိုကြောက်စေထင်လား၊ ဝါးတောင် စားသွားဦးမယ်”

“အို ငါ့မှာ ပါးစပ်ပါတာပဲ”

ထိုသို့ သူမပြောလျှင် စိုးဒေါက် ခပ်မဲမဲပြုံး၏။ သူ့နောက်

သူမကိုလည်း ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်ကာ-

“ဘာလဲ နင်က နင့်ကို ရည်စားစကားလိုက်ပြောတဲ့လူတွေကို ကန်တော့ပန်းဆင်လွတ်မလို့လား”

“ဒေဝါနော် အေး ငါက နင့်လိုလူမိုက်မဟုတ်တော့ ကန်တော့ ပန်းဆင်သင့် ဆင်ရမှာပဲ”

“တောက် နင် ဘယ်ကောင်နဲ့မှ အရောတဝင်ပြောနေစရာ မလိုဘူး၊ ငါ လူမိုက် ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါမိုက်တာ နင့်အတွက်မို့ ငါကျေနပ်တယ် ဒါပဲ”

သူပြောချင်ရာပြောပြီး စိုးဒေဝါကလုပ်မြဲအလုပ် ဆက်လုပ်၏။ တစ်ခုတော်သေးတာက အငြိမ်ကလျှင် မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် စိုးဒေဝါ အနားမှာရှိနေတာကြောင့် သူမအနားသို့ တော်ရုံဘယ်သူမှ မကပ်ရဲ။

တစ်ခါက အရက်မူးဖြင့် လူတစ်ယောက်စင်ပေါ်သို့တက်ကာ သူမလက်ကိုဆွဲ၏။ စိုးဒေဝါက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ထိုလူကို လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်ရာ မှောက်လျက်လဲသွားသည်။

ထိုအချိန်မှစကာ သူမအနားသို့ ဘယ်သကောင်သားမှ မကပ်ရဲ။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ဆိုးတစ်ခုတော့ တွင်သွားပါသည်။

“စိုးဒေဝါဆိုတဲ့ကောင်က မြဲမြဲစိမ်းရဲ့ယောက်ျားလားတဲ့”

ထိုစကားကိုကြားရတော့ စိုးဒေဝါကကျေနပ်သလောက် သူမ ဒေါသထွက်ရလေ၏။

“နင် နင် နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ ငါ့အတွက်နဲ့ ဘယ်

သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်နဲ့”

“ဘာလဲ အရက်မူးသမားလက်ဆွဲတာကို နင်ခံချင်လို့လား မြဲစိမ်း”

သူမမျက်နှာလေး နီသွားသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နင့်လိုလူနဲ့ ငါ့ကို လူတွေအထင်လွဲ စာထက်စာရင် လက်အကိုင်ခံရတာမှ တော်သေးတယ်”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီသွားသူက စိုးဒေဝါ။ သူမကို မကျေနပ်သလို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက်ကြည့်၏။

“နင့်လက်ကို ဘယ်ကောင်ကိုင်ရဲလဲ၊ နင့်လက်ကို ကိုင်တဲ့ကောင် အဲဒီနေရာမှာ မသာပေါ်ပြီမှတ်”

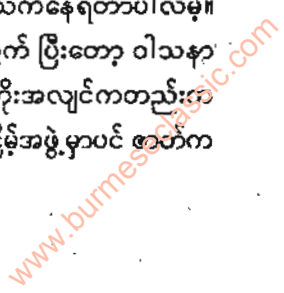
“စိုးဒေဝါ နင် သိပ်မိုက်ရိုင်းပါလား”

“ဟင် ငါပြောပြီးပြီလေ နင့်အတွက် ငါမိုက်ရိုင်းမယ်၊ လူမိုက်လုပ်မယ်၊ ကဲ ဘယ်သူကပြောချင်သေးလဲ”

“နင် နင်”

သူမ စကားဆက်မပြောနိုင်ခင် စိုးဒေဝါလှည့်ထွက်သွားပြီ။ တောက် ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ သူမဘာကြောင့် ပတ်သက်နေရတာပါလိမ့်။

အဓိက သူမနဲ့အမေတို့ရဲ့ဝမ်းရေးအတွက် ပြီးတော့ ဝါသနာ အတွက်။ တကယ်ဆို အမေနဲ့ဦးလူရတို့ဟာ ဟိုးအလျင်ကတည်းက ခိတ်ဆွဲတွေဖြစ်၏။ အမေသည် ဦးလူရ၏အငြိမ်အဖွဲ့မှာပင် တော်က ခွဲသူ။

ထို့ကြောင့် သူမနှင့်စိုးဒေါတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးတာ မဆန်း။

တစ်ခါက သူမရေးမိသဖြင့် လူတစ်ယောက် နောက်မှလိုက်လာကာ-

“မြစိမ်း မြစိမ်း မြစိမ်းက မီးရောင်အောက်မှာတင် မဟုတ်ဘူးနော်၊ အပြင်မှာလဲ သိင်္ဂလုတာပဲဗျာ၊ ဒီတော့ ဟောဒီက ကျွန်တော့်စာလေးကို မြစိမ်းယူသွားပေးပါ”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

သူမအသားလေးများ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ထိုလူအားရန်တွေ့လိုက်ချင်၏။ သို့သော် နူးညံ့သိမ်မွေ့သောသူမနှုတ်ဖျားက ကြမ်းစွာသောစကားတို့ကို မဆိုတတ်ပေ။

“ယူပါ မြစိမ်းရယ် မြစိမ်းကို ကျွန်တော်တကယ်ချစ်တာပါ”

“အို”

သူမလက်ကို ထိုလူဖျတ်ခနဲဆွဲအကိုင်မှာ-

“ဟိတ်ကောင်”

“ခွပ်”

“အို”

ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိသော စိုးဒေါ၏ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်က ထိုလူ့မျက်နှာပေါ် အဆက်မပြတ်ရောက်သွားသည်။

“ဒေါ ဒေါ တော်တော့”

သိန်းစင်းစာလေ

ဖူးရောင်လာသော ထိုလူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူမ မနည်းထားရ၏။

“တောင် နောက်တစ်ခါ မင်း မြစိမ်းကို ဒီလိုနှောင့်ယှက်ညှစ်မဲး၊ တစ်ခါတည်း အသက်ပါသွားမယ် နားလည်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ထိုလူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးတော့၏။

စိုးဒေါ၏ဒေါသများ သူမဘက်လှည့်လာသည်။

“နေပါဦး နင်ကရော မိလုံးကိုအဖော်မခေါ်ဘဲ ဘာကြောင့် လောကတည်းသွားရတာလဲ”

“အို မိလုံးမှမအားဘဲ”

“ဟ ဒါဆို သွားစရာရှိရင် ငါ့ကိုခေါ်လိုက်ပေါ့၊ နင် ခုလိုမျိုး လောကတည်း ဟန်ရေးပြတော့ ဟိုလိုလူမျိုးနဲ့တွေ့တာ နည်းသေးလား”

“အို”

“ဒေါနော် နင်ဟာလေ ငါကျေးဇူးတင်မယ့်စိတ်ကို အမြဲ အောင်လုပ်တယ်”

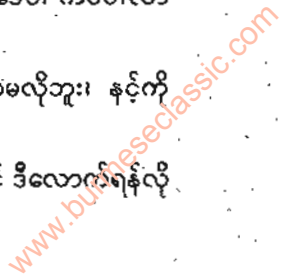
သူမခြေဆောင်ကာ အနားမှထွက်ခဲ့၏။ စိုးဒေါ ကပ်ပါလာ

“အို”

“ဒီမှာ မြစိမ်း နင် ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး၊ နင်ကို လူ ငါ့ရန်သူပဲ”

သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် စိုးဒေါ ဘာကြောင့် ဒီလောကရန်လို လိုလိမ့်မဟုတ်ပေ။

သိန်းစင်းစာလေ

၆၈

ရွှေအူလီ

သို့သော် အဖြေက မကြာမီပေါ်လာ၏။

တစ်နေ့ ဦးလူရကြီး အမေ့ဆီရောက်လာကာ-

“မငွေရယ် ကျုပ်တော့ အချင်းချင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရအောင်”

မှာပဲဗျ၊ ကျုပ်သားက ခင်ပျားသမီးကို အင်မတန်မှ မေတ္တာရှိနေတယ်။ မြစ်စိမ်းဆိုတာကလဲ ကျုပ်အတွက် သမီးလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်သားနဲ့ ခင်ဗျားသမီးကို သဘောတူတယ်ဗျာ”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောချလိုက်သော ဦးလူရကြီး

ရုတ်တရက် အမေ့ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ နောက်မှ သတိရကာ

“ကိုလူရရယ် ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ဆိုတာ အထူးပြောစရာမရှိပါဘူး။

ဖိုးဒေါဝါဆိုတာလဲ ကျွန်မအတွက် သားတစ်ယောက်လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ တစ်သက်တာအရေးမို့ ကျွန်မ

လူကြီးချင်းသဘောတူရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူးလေ။ ကလေးတွေ

သဘောထားကိုမေးပါဦးရှင်”

လူကြီးပီသစွာ အမေက ထိုစကားကိုဆိုလေ၏။ ဦးလူရ

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်-

“ကျုပ်သားဘက်ကတော့ အထူးပြောစရာမရှိပါဘူး။ မငွေ

လဲ ကျုပ်သားနည်းတူရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့

တော့ သူတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလာကြ

မဟုတ်လား...”

“ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခိုင်ခိုင်မာမာ သံယောဇဉ်

“ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခိုင်ခိုင်မာမာ သံယောဇဉ်

လောက်တယ်လို့ ကျုပ်တော့ယူဆတယ်”

ဦးလူရပြောတာလည်း အမှန်မို့ အမေစဉ်းစားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးလေး

ကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဒါဆို ကျုပ် အကြောင်းပြန်တာကို စောင့်နေပါ့မယ်။ ဒါပေ

မငွေသိထားဖို့က ကျုပ်သားက ဟောဒီလောကမှာ ခင်ဗျားသမီး

တစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ဦး

တင်မြတ်ရင် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့စည်းစိမ်အားလုံး သူတို့ကိုလက်ဖွဲ့

ပေးပါဗျာ”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ

အဖို့ကတော့ သမီးလေးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဤသို့ဖြင့် အမေက သူမကို ထိုအကြောင်းပြောပြလေ၏။

“အို မဖြစ်နိုင်ဘူး အမေ၊ သမီး ဖိုးဒေါဝါကို မချစ်ဘူး”

သူမ ခါးသီးစွာငြင်းတော့ အမေကနားချသည်။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် သမီး၊ ဖိုးဒေါဝါဆိုတာ

အဖို့နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မောင်နှမလိုနေလာတဲ့သူပဲ။ လူကြီးချင်း

တင်မြောစရာမရှိဘူး၊ ဦးလူရက သူ့သားနဲ့သမီးလက်ထပ်ရင် သူ့

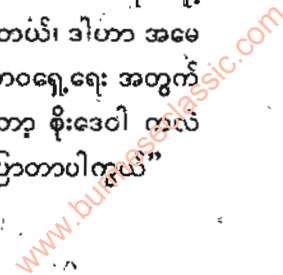
သူမျှစည်းစိမ်အကုန် လက်ဖွဲ့မယ်လို့လဲ ပြောတယ်။ ဒါဟာ အမေ

အဖို့အဆင်ပြေမှာကိုတွေးပြီး ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ဖိုးဒေါဝါ ကလေး

အဖို့အဆင်ပြေမှာကိုတွေးပြီး ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ဖိုးဒေါဝါ ကလေး

အဖို့အဆင်ပြေမှာကိုတွေးပြီး ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ဖိုးဒေါဝါ ကလေး

အဖို့အဆင်ပြေမှာကိုတွေးပြီး ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ဖိုးဒေါဝါ ကလေး

သူမ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။ အမေစေတနာကို သူမ နားလည်ပါသည်။

“သမီး အမေစေတနာကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေရယ် စိုးဒေဝါကို သမီး မောင်နှမတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတယ်။ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သမီးနလုံးသားနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ချင်ပါတယ်”

အမေခေါင်းညိတ်ကာ သူမကိုကြည့်သည်။

“အမေ တစ်ခုတော့သတိပေးချင်တယ် သမီး၊ သမီးလဲ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ အမေသိပါတယ်၊ လူ့ဘဝ ဆိုတာ နလုံးသားကိုချည်း ဦးစားပေးလို့မဖြစ်သလို အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ရာမှာ ကိုယ်ချစ်ထက် သူချစ်ကိုရှာတာ ပိုကောင်းပါတယ် ကွယ်၊ ကျန်တာကတော့ သမီးသဘောပါ”

ထို့နောက် အမေသည် သူမအိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ကာ ဘာမှမပြောတော့ပေ။ စိုးဒေဝါကို သူမ မချစ်နိုင်တာမို့ လက်မခံချင် ဘူးဆိုတာ အမေ နားလည်နိုင်ပါစေ။ တကယ်တော့ သူဟာ အမေ စကားကိုနားထောင်တတ်သော သမီးအလိမ္မာလေးမဟုတ်လား။

ယခုလည်း သူမအငြိမ်ကရာသို့ စိုးဒေဝါလိုက်မည်။

* * *

“ဟင် ဒေဝါ ကားကို ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”
သူမတို့အငြိမ်ကမည့်နေရာမဟုတ်တာကြောင့် ကားမောင်းနေ သောစိုးဒေဝါကို မေးလိုက်မိ၏။

“အငြိမ်ကမယ့် နေရာကိုလေ”

“အို ဒီနေရာမှမဟုတ်ဘဲ”

ကားက လူကုန်ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်သို့ မောင်းနေခြင်းဖြစ် သည်။ စိုးဒေဝါက မဲပြုံးပြုံးသည်။

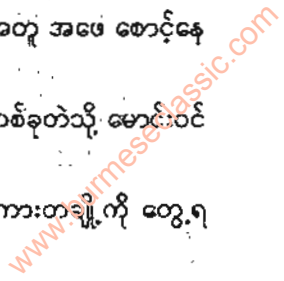
“အဖေက ဒီနေ့အစီစဉ်ကိုဖျက်ပြီး ပွဲသစ်လက်ခံလိုက်တာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဟိုမှာ အငြိမ်အဖွဲ့တွေနဲ့အတူ အဖေ စောင့်နေ သိမ့်မယ်”

စိုးဒေဝါပြောရင်း ကားကိုခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုတဲသို့ မောင်းဝင် သွား၏။

အို ခြံကြီးရှေ့မှာလည်း အကောင်းစားကားတချို့ကို တွေ့ရ

သလို ခြေရှေ့မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းမှာ စားပွဲတွေချထား၏။ ရောင်စုံစီးသီးများက ထင်းရှူးပင်များတွင်ချိတ်ကာ တစ်ခြံလုံးလင်းထိန်လှပနေ၏။

“မင်းသမီး ရောက်လာပြီ”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပြောသံနှင့်အတူ ကားက အငြိမ်ပြင်ဆိုင်ရာတွင် ရပ်သွားသည်။

“ဟန်ကုမ္ပဏီ၏ နှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲဆိုပါလား”

သူမ၏လှပသောမျက်ခုံးနက်ကလေးများ တွန့်သွားသည်။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဦးလူရက သူမကိုဆီးကြိုသည်။

“လာ မင်းသမီး”

“ဦးလေး ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး”

သူမအမေးကို ဦးလူရကပြုံးသည်။

“ဟဲ ဟဲ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါကွယ်၊ မြစိမ်းကံကောင်းတာ ဦးလေးတို့အဖွဲ့ကို ဒီဟန်ကုမ္ပဏီကဒါရိုက်တာက သဘောကျလိုချင်ပြီး သူများထက် သုံးဆပိုပေးပြီးငှားတာ”

“ဟင် ပိုက်ဆံပိုပေးလို့ နဂိုအစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်တယ်ပေါ့ ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ အရင်ရက်ပေးထားတဲ့လူတွေက ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ကျွန်မကို ငွေမက်တဲ့မင်းသမီးလို့ ထင်သွားမှာပေါ့”

သူမကို မတိုင်မီဘဲလှုပ်ခြင်းအတွက် ဦးလူရကိုစိတ်ဆိုးမိ၏။

ဦးလူရသည် ငွေရဖို့ဆိုလျှင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှမထောက်တတ်သူဆိုတာ အလျင်တည်းကသိပေမဲ့ ခုလိုလုပ်တာတော့ သူမလက်မခံနိုင်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မင်းသမီးရယ်၊ ရတဲ့အမြတ်ကို ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း မယူပါဘူး၊ မြစိမ်းကိုလဲ တစ်ဝက်ပေးမှာပါကွယ်”

“အို တော်ပါ ကျွန်မဟာ ပိုက်ဆံထက် ကတိတစ်လုံးကို ပိုတန်ဖိုးထားချင်သူဆိုတာ ဦးလေးသိသင့်ပါတယ်၊ ဦးလေး ဒီလိုလုပ်တာ တတိဖျက်တာပဲ၊ တကယ်ဆို ဦးလေးအနေနဲ့ ကျွန်မကိုတိုင်ပင်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ အခု ကျွန်မ မကနိုင်ဘူး”

သူမ ပြောပြောဆိုဆို ပစ္စည်းများကောက်သိမ်းလေ၏။ ဦးလူရ ဖျာပျက်သလဲဖြစ်ကာ သူမကိုတောင်းပန်သည်။

“ဟာ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ ကုမ္ပဏီသူဌေးက သေချာငှားထားတာပါ၊ မြစိမ်းသာပြန်ရင် ဦးလေးသုံးဆလျော်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အို ဒါကတော့ ဦးလေးကိစ္စပဲ”

သူမ တကယ်စိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတော့ ဦးလူရဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ စိုးဒေဝါကို အားကိုးသလိုကြည့်၏။

“ဟုတ်သားပဲ အဖေကလဲ တကယ်ဆို မြစိမ်းကို တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့၊ ခုတော့ မြစိမ်း စိတ်ဆိုးပြီ”

ဦးလူရ သားလုပ်တဲ့သူကို ရိုက်ပစ်ချင်၏။ အစကတော့ ငွေသုံးဆပိုပေး၍ သူလည်း သဘောကျနေပြီးတော့။

“ဟိတ်ကောင် တော်စမ်း ခုဟာက တို့သုံးပွဲစာလောက်ပေးတဲ့ ငွေကွ၊ ငါက အားလုံးအကျိုးရှိဖို့ ငှားလိုက်တာ၊ မြစိမ်းရယ် ဒီတစ်

ခါတော့ ဦးလေးတောင်းပန်ပါတယ်၊ စောစောကတောင် သူ့ဌေးက မင်းသမီးမလာသေးဘူးလားလို့ မေးနေတာ”

“ကဲ ကဲ အဖေတို့ကိစ္စ အဖေတို့ရှင်း၊ ကျွန်တော်တော့ ကိစ္စ ရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

စိုးဒေါဝါရှောင်ထွက်သွားတာကြောင့် ဦးလူရဒေါသဖြစ်သွား ၏။ တမင် မြစ်စိမ်းစိတ်ဆိုးနေတာမို့ စိုးဒေါဝါထွက်သွားခြင်း မဟုတ် လား။

“တောတ်... နည်းနည်းမှ အားမကိုးရတဲ့ကောင်”

သူမ သက်ပြင်းချကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဦးလူရကိုကြည့် လိုက်၏။

“နောင် ဒါမျိုးမလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေး၊ အခုရတဲ့ အမြတ်ငွေတွေ ကိုလဲ အငြိမ်အဖွဲ့သားအားလုံးကို အချိုးညီညီဝေပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ယခုမှ ဦးလူရလည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

ထိုစဉ်-

“ဦးလေး သူ့ဌေးလာနေတယ်”

“ဟုတ်လား မြစ်စိမ်း လာ”

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့ဆီသို့ အရပ်မြင့်မြင့် အနောက်တိုင်းစတံနံ အပြည့်နှင့် ချောမောခန့်ညားသော လူတစ်ယောက် ခပ်မတ်မတ် လျှောက်လာ၏။

“ဟင်”

ထိုလူကိုတွေ့လိုက်တော့ သူမ မုတ်မိလိုက်ပါသည်။

“ဦးဆက်မင်းဟန်”

“ဘယ်လိုလဲ ဦးလူရ မင်းသမီးရောက်...”

သို့သော် သူ့စကားများ ရပ်သွားပါသည်။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံ လေးနှင့်ချောမောလှပစွာ ရပ်နေသောမြစ်စိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်လား။

ဦးလူရက မျက်နှာလိုမျက်နှာရဖြင့်-

“ဟဲ ဟဲ ရောက်ပါပြီ သူ့ဌေး၊ မင်းသမီး ဒါ ဟန်ကုမ္ပဏီက သူ့ဌေးလေးဦးဆက်မင်းဟန်တဲ့”

သူမက သူ့ကိုလှူပေးလေးဖြင့် တည်တည်တံ့တံ့တစ်ချက်ကြည့် သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ခေါင်းညိတ်၏။

“သူ့ဌေး ဒါ ကျုပ်တို့အငြိမ်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မြစ်စိမ်းပါ”

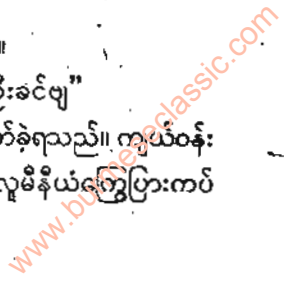
“ဟုတ်ကဲ့ မမြစ်စိမ်းတို့ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဪ ဒါဆို ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ခင်ဗျ၊ မင်းသမီးရေ ခနဲကတောင် သူ့ဌေးက မင်းသမီးမလာသေးဘူးလားလို့ မေးခိုင်းသေး တယ် ဟဲ ဟဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံ၏။

“မမြစ်စိမ်း ပွဲမစခင် တစ်ခုခုစားပါဦးခင်ဗျ”

သူဖိတ်ခေါ်တာကြောင့် သူမခြံထဲသို့လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကျယ်ဝန်း လှသော ခြံကြီးထဲမှာ ပန်းမာလာမျိုးစုံနှင့် အလှူမိနိယံကြွေပြားကပ်

နှစ်ထပ်ခွဲအဖြူရောင်တိုက်ကြီးက နက်မှောင်သောမိုးသားအောက်မှာ
အစွမ်းကုန်လှပခန့်ညားလွန်းနေ၏။

* * *

“မမြမြစိမ်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေသလားဗျာ”
လူခြောက်ယောက်ခန့်ဆိုသော စားပွဲကြီးတွင် သူမတို့လို
လူတန်းစားတွေအတွက် စားရခဲလှသောအကောင်းစားဟိုတယ်ကြီးမှ
အကောင်းစား အစားအအစာများက စားပွဲနှင့်အပြည့်ပင်။

သူနှင့် သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည်။ တည်ငြိမ်စွာ
ထိုင်နေသောသူမကို အကဲခတ်ရင်းမေး၏။

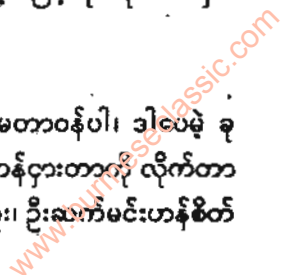
သူမ ညင်သာစွာခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဘာကြောင့် ဦးဆက်မင်းဟန်ကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“အဟွန်း ကျွန်တော်က မမြမြစိမ်းရဲ့အငြိမ့်ကို ရအောင်ငှား
ခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား”

သူမ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“အငြိမ့်ငှားတဲ့လူရှိရင်ကရမှာ ကျွန်မတာဝန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခု
လိုပေးပြီးသားရက်ကိုမျက်ပြီး ဦးဆက်မင်းဟန်ငှားတာကို လိုက်တာ
ထတော့ ကျွန်မနည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး။ ဦးဆက်မင်းဟန်စိတ်

ထဲ ကျွန်မတို့ကိုငွေမက်တဲ့အငြိမ့်လို့ ထင်သွားမှာအစိုးရိမ်ဆုံးပါပဲရှင်”

“ဟာ ကျွန်တော် ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို ကတိပျက်အောင်လုပ်မိတာကိုပဲ ကျွန်တော်မှာအပြစ်ရှိသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မှာ မမြမြစိမ်းရဲ့အငြိမ့်ကို ငှားဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

“ဦးဆက်မင်းဟန်က ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ကျွန်မတို့အငြိမ့်အဖွဲ့ကို ငှားတာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလူတွေက ကတိပျက်တဲ့ သူအဖြစ် ကျွန်မတို့ကို အထင်သေးသွားမှာသေချာတယ်”

ဒါကြောင့် သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမနှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ မျက်နှာလေး တည်နေတာကိုး--

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သူတကယ် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်ပြော၏။

“မလိုပါဘူး ဦးဆက်မင်းဟန်၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ အငြိမ့်ဆရာ ဦးလှရဲ့ငွေမက်မှုကြောင့်ပဲ။ ပထမတော့ ကျွန်မစိတ်ဆိုးပြီး ပြန်တောင် ပြန်တော့မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလှရကတောင်းပန်တာရယ် ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ မမြမြစိမ်း”

သူမ ဖျော့ဖျော့လေး မှဲပြီးပြုံး၏။

“ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ကျွန်မအားနာလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးလှရကိုလဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဇွတ်ပြောလို့ သူလဲငှားရတာပါ”

ထိုအခါ သူ့မျက်နှာကို သူမ မျက်တောင်ကော့များပင့်ကြည့်၏။ သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

“အေးလေ ဦးဆက်မင်းဟန်တို့လို လူတွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမဆိုလိုချင်တာရခဲ့တော့ ခုလဲ ဆန္ဒပြည့်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုဆန္ဒပြည့်ဖို့လဲ ငွေဆိုတဲ့အရာက ဦးဆက်မင်းဟန်တို့လက်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေတာကိုး၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဝါသနာနဲ့ငွေအတွက် အဖျော်ဖြေအသုံးချခံလူငှားစားတွေပါ။ ကဲ ကျွန်တော် နှင့်ပြုပါဦး”

တည်ငြိမ်စွာထွက်ခွာသွားသော သူမ၏ နောက်ကျောပြင်လှလှ ဆို ငေးစိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။

မြမြစိမ်းကို အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့်ပဲ သူသိထားပါသည်။ ယခုလို သူမနှုတ်ဖျားက လေးနက်တဲ့စကားတွေ ပြောလာတာ အံ့ဩလေးစားရပါ၏။

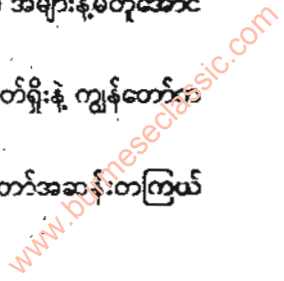
အငြိမ့်သမတစ်ဦးမှာ ဘဝနဲ့ဆိုင်ရာ လေးနက်တဲ့အတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေပါလား။

နှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲကို စည်ကားစွာပဲကျင်းပခဲ့သည်။ လာကြသည့်ညှော်သည်အားလုံး ဂုဏ်သရေရှိလူတန်းစားများမို့ တချို့က ငြိမ့်ထည့်တာကို အံ့ဩနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဆက်မင်းဟန် ခင်ဗျားက အများနဲ့မတူအောင် ငြိမ့်ထည့်လိုက်တာလား”

“အဟွန်း ဒါပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါလာလဲ စတိတ်ရိုးနဲ့ ကျွန်တော်က သွင်ဆန်းစေချင်တယ်လေ”

“ဟဲ ဟဲ ဦးဆက်မင်းဟန်တို့က တော်တော်အဆန်းတကြယ်

ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မှုထူးတာတော့အမှန်ပဲဗျ”
 ကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်တဲ့ဧည့်သည်များဖို့ တချို့နိုင်ငံခြားသား
 တွေပင် ဝါဝင်၏။ အငြိမ့်ကတော့ မြမြစိမ်း၏ချောမောလှပမှုနှင့်
 ငွေ့ငွေ့နုညက်သောအက၊ ကြည်လင်ချိုမြသောဘေးသံတို့ကြောင့်
 လာသမျှပရိသတ်အားလုံးကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိလေ၏။

အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများက ပို၍သဘောကျ စိတ်ဝင်စား
 လေသည်။

“မင်းသမီးက ချောလှချည်လားဗျ၊ အချိုးအဆက်ကလဲပြေပြစ်
 အသံကလဲကောင်း၊ အကကလဲကောင်းနဲ့ ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဟာ ခင်ဗျားကလဲ မြမြစိမ်းအငြိမ့်ပါဆိုမှ မြမြစိမ်းပေါ့ဗျ”

“ဪ လှလိုက်တာဗျာ”

ဧည့်ခံပွဲလာ အမျိုးသားတချို့၏ မျက်လုံးများက သူမထံမှ
 မခွာတော့။ ဒက်ဒီနှင့်သူက ရှေ့ဆုံးတန်းမှ နေရာယူကာ ကြည့်သည်။

သူမ၏ကဟန်ဆိုဟန်များက သူ့အသည်းနှလုံးထဲအထိ စိမ့်ဝင်
 သွားသလိုပါပဲ။ သူမကိုချိုးကျူးဝဖန်သံတွေ ကြားရတော့ ကျေနပ်
 ခြင်းနှင့်အတူ ဝန်တိုသလိုဖြစ်ရ၏။

သူမကို သူတို့သဘောကျသွားမှုဖြင့်-

“ဒက်ဒီ ကျွန်တော်ငှားတဲ့အငြိမ့်ကို သဘောကျလား”

“အင်း မဆိုးပါဘူး၊ မင်းသမီးက အကတော်တော်ကောင်းတာပဲ”

ဧည့်သည်တွေအတွက် အသစ်အဆန်းတစ်မျိုးဖြစ်တာပေါ့”

ဒက်ဒီက သဘောကျတယ်ဆို၍ သူ့ကျေနပ်သွား၏။ ဒက်ဒီ

သူတစ်ယောက်က ဒီလိုမျိုးသဘောကျဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းသား။

သူက သူမကိုစာကံရောက်ဆုချလိုက်၏။

“ဟန်ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးဆက်မင်းဟန်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့
 ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မမြမြစိမ်းကို ဆုတော်ငွေငါးသောင်းချိုးဖြင့်
 ခါတယ်ခင်ဗျာ”

လက်ရုပ်သံများထွက်ပေါ်ကာ ဆုညံသွား၏။ ထိုအခါ ကျန်တဲ့
 သူများကလည်း အားကျမခံသူမကို အပြိုင်ဆုချကြပြန်သည်။

“မစ္စက်ဂျိုးအန်ကာ ဒေါ်လာတစ်ထောင်”

နိုင်ငံခြားသားတွေပါဆုချတာမို့ ပွဲကစည်နေ၏။ သူမကတော့

အချာသူများအားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် အကကိုပါ ကျွမ်းကျင်
 စွာ ကသွားလေ၏။

ဦးလူရကတော့ ဆုတော်ငွေများအတွက် မျက်နှာကြီးမှာအပြုံး
 တွေ့လှိုင်လှိုင်ဝေနေ၏။

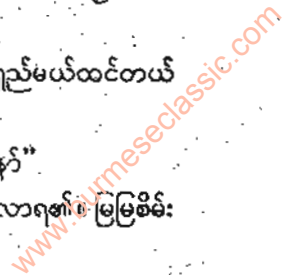
သူနှင့်အပြိုင်ဆုချတာမို့ မခံချင်ဖြစ်သွားရသည်။ မစ္စတာ
 အန်ကာက ဘယ်လိုလှလဲဆိုတာ သူသိနေ၏။

တခြားသဘောကျတဲ့လူတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်
 ယောက်။

“ဟဲ ဟဲ ဒါမျိုးလေးနဲ့သာတွဲရရင် အသက်ရှည်မယ်ထင်တယ်

“ဟေ့လူ ကျုပ်အရှင်မျက်စိကျထားတာနော်”

ထိုအသံတွေကြောင့် သူ့ ရင်မှာ ပို၍ပူလောင်လာရ၏။ မြမြစိမ်း

၏အလှကို သူတို့စွဲငြိမ့်ကျွန်ကျပြီ။

ပွဲပြီးတော့ ပြဿနာတက်သည်။ မစ္စတာဂျိုးအန်က မြေစိမ်းကို သူလိုက်ပို့မည်ဟုပြောကာ ဇွတ်ခေါ်လေသည်။

“နိုး ဟင့်အင်း ကျွန်မဘာသာ ပြန်ပါမယ်”

“ဟဲ ဟဲ မင်းကသိပ်ခင်စရာကောင်းလို့ပါ။ ငါ မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပါရစေ”

မြန်မာပြည်မှာနေတာကြာပြီမို့ မစ္စတာဂျိုးအန်က မြန်မာစကား ကို လိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောတတ်သည်။ သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲနီကာ ဒေါသဖြင့်ကြည့်၏။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ လူမျိုးချင်းမတူပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် မခင်နိုင်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြဿနာတက်နေစဉ် သူရောက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မမြေစိမ်း”

ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ရတာမို့ ရုတ်တရက်သူမအနားကို သူမရောက်နိုင်ခဲ့တာပါ။

မစ္စတာဂျိုးအန်ကိုကြည့်ကာ အခြေအနေကိုသဘောပေါက် လိုက်၏။

“ဒီလူ ကျွန်မကိုစွတ်ပြန်ပို့မယ် ပြောတာနဲ့တယ် ဦးဆက်မင်း ဟန်”

“ဟဲ ဟဲ ဦးဆက်မင်းဟန်ရယ် ကျွန်တော်က သူနဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်လို့ပါဗျာ”

ဒီအပြောကြောင့် သူ ဂျိုးအန်ကိုထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွား၏။ သူ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ရင်းနှီးချင်တယ်ဆိုတာ သူသိတာပေါ့။ သို့သော် ထိုကို ချက်ချင်းပြန်လျှော့လိုက်ရ၏။

မိတ်ဆွေတွေမို့ ဒီကိစ္စနှင့် မပျက်ပြားချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြေးကာ-

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဂျိုးအန် ဒီကမမြေစိမ်းကိုပြန်ပို့ဖို့ တာဝန် ကျွန်တော် အစောကြီးကတည်းက ယူထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခွင့် တတ်စေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူဝင်ပြောမှ မစ္စတာဂျိုးအန်လက်လျှော့လေ၏။ ဒါတောင်-

“ကျွန်တော်ကတော့ မမြေစိမ်းကို သိပ်ခင်နေပြီ၊ နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ပတ်လည်ပွဲကြရင်လဲ မမြေစိမ်းတို့အငြိမ့်ကို ငှားရမှာပဲ ဟဲ”

“ကဲ ဝှတ်နိုက် မမြေစိမ်း”

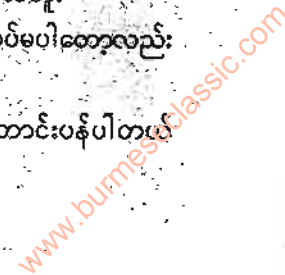
ဂျိုးအန်ထွက်သွားမှ သူတို့သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ ဦးလူရ တော့ စိုးဒေဝါရောက်မလာခြင်းအတွက် ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“တောက် ဒီကောင် ဘယ်မှာမှူးနေပြီလဲမသိဘူး”

မိတ်ကပ်နှင့်တုန်းက တစ်မျိုးလှသလို မိတ်ကပ်မပါတော့လည်း အလှက ပိုကြည့်ကောင်းနေပြန်၏။

“ခုနကအဖြစ်အပျက်အတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မြေစိမ်း”

သူမ မျက်လွှာချရင်း-

“ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ်တော့
စောစောကလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးဟာ ကျွန်မအတွက် မဆန်းတော့ပါ
ဘူးလေ၊ အဟင်း မီးရောင်အောက်ကအမြဲမင်းသမီးကို လူတွေ
အထင်သေးတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

သူမ၏စိတ်နာသလို ပြောဟန်လေးကြောင့် သူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားရ၏။

“အဲဒီလိုလဲမဟုတ်သေးပါဘူး မမြမြစိမ်းရယ်၊ မစ္စတာဂျိုးအန်
လိုလူမျိုးတွေအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အခုလဲ
ကျွန်တော် မမြမြစိမ်းကိုလိုက်ပို့ပါရစေ”

စိုးဒေါသာရိုလျှင်တော့ စောစောကဂျိုးအန်၏အပြုအမူကြောင့်
စိုးဒေါလက်သီးနှင့် တွေ့သွားမှာသေချာသည်။ ယခု စိုးဒေါရောက်
မလာ။ တကယ်တော့ သူမတို့အနေဖြင့် ကိုယ်နှင့်ဘဝတူသူတွေသာ
စာနာနားလည်နိုင်ပေမည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်မ ဦးလူရတို့ဇာတ်ကားနဲ့ပဲ ဖြန်
တော့မယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ ဦးလူရတို့က ပြန်မှာသတ်သတ်မဟုတ်လား
မမြမြစိမ်းက အိမ်ကိုပြန်မှာပဲ ကျွန်တော်ကို လိုက်ပို့ခွင့်ပြုပါ”

တောင်းပန်ဟန်အကြည့်ကြောင့် သူမအားနာသွားပုံရ၏။ စိုး
ဒေါသာရောက်လာလျှင် သူ့အကူအညီကိုယူစရာမလို။ ခုတော့
ဘယ်လိုငြင်းနိုင်မလဲ။

“ကျွန်မအတွက်များ ဦးဆက်မင်းဟန် အလုပ်ရှုပ်နေမလားလို့
ပါ”

“ဟာ မဟုတ်တာဗျာ ကျွန်တော် ဘာမှအလုပ်မရှုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဦးလူရကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

သူမထွက်သွားတာနှင့် သူကားထုတ်ကာအဆင့်သင့် စောင့်နေ
ထိုင်၏။ ခဏနေတော့ သူမပြန်ရောက်လာသည်။ သူက ကားတံခါး
ဖွင့်ပေးတော့ကြောင့် သူမအားနာသွားပုံပင်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟုဆိုကာ လုံချည်စလေးကိုသိမ်းကာ ကားပေါ်တက်လေ၏။
သူ ကားတံခါးကိုပြန်ပိတ်ပေးပြီး ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
တကယ်ဆို သူမကိုပြန်ပို့ဖို့ အိမ်မှဒရိုင်ဘာကိုခိုင်းလျှင် ဖြစ်ပါ
၏။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ချင်နေသည် မဟုတ်လား။

ည၏လေပြည်သည်ကား မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်တိုက်
ခတ်တာကြောင့် စောစောကပင်မုန်းခဲ့သမျှ သူမစိတ်တို့အေးမြ လန်း
ဆန်းသွားရ၏။

သူမထံမှ သင်းပျံ့သောရနံ့ဖျော့ဖျော့က လေပြည်နှင့်အတူ
သူ၏နာဝသို့ လာရောက်ကလူကျီစယ်သည်။

“မမြမြစိမ်းက အကသိပ်ကျွမ်းကျင်တာပဲနော်၊ ဒီနေ့ကသမျှ
ကျွန်တော်မျက်စိထဲ စွဲနေတယ်”

တိတ်ဆိတ်မှုကို သူကဖြိုခွင်းလိုက်၏။ ရန်ကုန်မြို့တော်သည်
ဇာကျူရီမီးချောင်းများအောက်တွင် ထိန်လင်းစွာလှပနေသည်။ ဘေး
ထိုက်မြင့်နေရသော သူမအလှကို မကြာခဏငေးကြည့်ဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျွန်မ ခုလိုအကကျွမ်းကျင်ရတာကလဲ ကျွန်မအမေကြောင့်ပါ။ ကျွန်မအမေက အရင်တုန်းကအငြိမ့်မင်းသားလေ”

“ဪ”

ဒါဆို သူမတို့ကအငြိမ့်ဇာတ်မျိုးရိုးပဲဟု သူတွေ့လိုက်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏အလှ သူမနေပုံထိုင်ပုံတွေက ဇာတ်သမ မဆန်တော့ “မမြမြစိမ်းက ကျောင်းလဲတက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ မြန်မာစနဲ့အဝေးသင်တတိယနှစ်တက်နေတယ်”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ပိုင်း၊ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ပိုင်းဖြစ်တာကိုလှုပ်ရှားနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူမ၏စိတ်ဝင်စားစရာပါလား။

မှန်တာပြောရလျှင် အငြိမ့်တို့ဇာတ်တို့ဆိုသောအရာများမှာ သူ့ဘဝက ခေးကွာလှ၏။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ယခင်ကဆို တိုအပိုအပိုင်းမှ လူများကိုပင်အထင်သေးတတ်သည်။

သို့သော် သူမကိုတော့ ဘာကြောင့်အထင်ကြီးချင်ပါလိမ့်။

“မမြမြစိမ်း ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ရှင်”

ရုတ်တရက်သူ့ အမေးကြောင့် သူမမျက်တောင်ကော့လေးနုပင်ကာကြည့်၏။ ထိုအခါမှ သူ့စပ်စုရာကျသွားလားဟု တွေးမိသွားသည်။ တကယ်ဆိုသူတာ ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ပါ။

“ဆောရီး ကျွန်တော်စပ်စုရာကျသွားတယ်၊ အမှန်... မှန်တာပြောရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလိုမပြောဖူးဘူး၊ မမြမြစိမ်းကိုတော့ ကျွန်တော်မြင်မြင်ချင်း စိတ်ထဲကခင်မင်သွားမိလို့ မလိုအပ်တာတွေ မေးမိတာပါ”

သူ့ပုံကိုကြည့်လိုက်တာသူနှင့် စကားလက်ဆုံပြောလိုက်ကတည်းက သူဟာဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သူမလည်းအနည်းအကျဉ်းတော့ အကဲခတ်တာပါပဲ။ သူ့လို အထက်တန်းလွှာရထင်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က သူမကိုခင်မင်တယ်ဆိုတာ မယုံချင်စရာ။

“ရပါတယ် ဦးဆက်မင်းဟန် ကျွန်မအနေနဲ့ဖြေဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ကျောင်းပြီးတော့လဲ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မဝါသနာပါရာ ကျွန်မကျွမ်းကျင်ရာ အငြိမ့်ပုံဆက်ကရမှာပေါ့ရှင်”

ထိုအဖြေကြောင့် သူ့မျက်နှာမသိမသာတည်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် လောကမှာအငြိမ့်ကစရာအပြင် အလုပ်တွေပေါများတယ်ဟု ထင်မိ၏။ အငြိမ့်ကတာကို သူမကြိုက်လို့လားဆိုတော့ မဟုတ်ပါ။ သူမကနေတာမြင်တော့ သဘောကျသားပဲ။

“ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင်တော့ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်အနေနဲ့ တခြားလုပ်စရာတွေအများကြီးရှိတယ်လို့ထင်ပါတယ်”

သူမက ညင်သာစွာခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထတာကို ကျွန်မကဝါသနာပါတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တခြား

အလုပ်ရှာနေရင် အခက်အခဲတွေ့ရင် တွေ့နိုင်တယ်လေ၊ ဒီတော့ တွန့်ခမ်းသားစုဝမ်းစာအတွက် ကျွန်မကျွမ်းကျင်ရာနဲ့ ရှာစားရတာပဲ ဦးဆက်မင်းဟန်”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ်ရွိုက်ကာ သူမကိုကြည့်၏။

“တကယ်လို့ မမြဲမြဲစိမ်းအနေနဲ့များ တခြားအလုပ်တစ်ခုခု လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ဦးဆက်မင်းဟန် ကျွန်မပြောတာကို တစ်မျိုးနားလည်သွားပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ဦးဆက်မင်းဟန်ဆီက အလုပ်တောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝအတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်တဲ့သူပါရှင်”

“မမြဲမြဲစိမ်း ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီစကားကို စိတ်ရင်းနဲ့ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အေးမြသောလေအေးကို ရွှံ့ရွိုက်ရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲဘာကြောင့် မောနေတာပါလိမ့်။

ဒီနေ့နှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲသို့ သိမလာနိုင်။ သူတို့ဌာနမှ ခရီးထွက်သွားကြ၏။

“သိက ကိုဆက်တို့ပွဲကို လာမယ်လို့အားခဲထားတာ ခုတော့ တာဝန်ကပေါ်လာတယ် ကိုဆက်ရယ်”

“တာဝန်ဆိုတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သိ၊ ကိုယ် သို့ကိုနားလည်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဆက်ရဲ့ သိကမြဲမြဲစိမ်းအငြိမ်ကို ကြည့်ချင်တာ မြဲမြဲစိမ်းကလှသလောက် အကလဲကျွမ်းကျင်တယ်နော်”

“အင်း”

မြဲမြဲစိမ်းကိုကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့သိ မလာနိုင်ခဲ့ပါ။ သူတွေ့ရင်း သူမအိမ်ဆီရောက်လာခဲ့၏။

“ခုလို လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဆက်မင်းဟန်”

သူမ ကားပေါ်မှ မဆင်းခင်ပြော၏။ သူပြုံးကာ-

“မလိုပါဘူး မမြဲမြဲစိမ်းရယ် ကျွန်တော် ခုလိုလိုက်ပို့ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတာပါဗျာ”

သူမဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ သူလည်း ကားပေါ်မှလိုက်ဆင်းသည်။

“အိမ်သားတွေ အိပ်နေပြီထင်တယ်”

သူမတို့ပြန်တာ ညဉ့်နက်တာမို့ အိမ်လေးကတိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် အမေကတော့ အိပ်နေလောက်ပြီ၊ နေမှမကောင်းပဲကိုး”

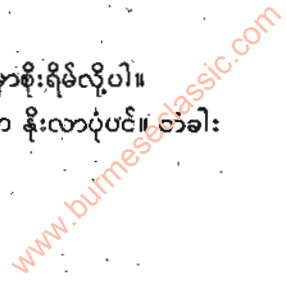
ထို့နောက် သူမအသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်-

“မိလုံးရေ မိလုံး”

သူမ အသံကျယ်လျှင် အမေနိုးသွားမှာစိုးရိမ်လိုပါ။

လေးငါးခွန်းဆင့်ခေါ်မှ မိလုံးအိပ်ရာက နိုးလာပုံပင်။ ဘဲခါး

ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ-

“ဟော မမပြန်လာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ခြိတ်ခါးကိုဖွင့်ပေးလေ၏။ အိပ်မှုနံ့စုံများထဲ
လာတာမို့ မိလုံးပုံစံကကပိုရို။

“အမေရော”

“ခုနကမှ အိပ်ပျော်တယ်၊ မမကို စောင့်နေသေးတယ်”

“အင်း တိုးတိုးပြောပါ မိလုံးရယ်၊ အမေ နီးသွားပါ့မယ်”

မိလုံးက သူမလက်ထဲမှ အိတ်ကိုလှမ်းယူ၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားတော့မယ် မမြမြစိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီရှင်”

သူမခြင်ဝင်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ကားထွက်သွားမှ
သူမအိမ်ဘက်လျှောက်ခဲ့၏။

“မမ ခုနလူကြီးက ဘယ်သူလဲ ချောတယ်နော်”

“ကြည့် ဒါ နင့်အလုပ်လား”

မိလုံးခေါင်းကို ဖွဖွခေါက်လိုက်၏။ မိလုံး ခေါင်းပွတ်ကာ
(မမကလဲ)ဟုဆိုလျှက် အိမ်ပေါ်တက်သွား၏။ မိလုံးတို့အရွယ်က
စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားချောချောတွေ့ရင် စိတ်
ဝင်စားဘတ်တယ် မဟုတ်လား။

* * *

“ငါ မနေ့ကနောက်ကျသွားတယ်ဟာ”

မနက်ကျတော့ စိုးဒေါ့ရောက်လာ၏။

ရေချိုးလာပေမဲ့မျက်နှာက အရက်နာကျထားဟန်မျိုးမို့ နှမ်းနေ
သည်။

“တော်စမ်းပါ နင့်အကြောင်းမသိရင်ခက်မယ်၊ ဘယ်နေရာ
မှူးပြီးလဲနေမှန်းမသိ”

သူမအဝတ်တစ်ထည်ကို ညှစ်ရင်းပြောလိုက်၏။ ညဉ့်နက်မှ
အိမ်ပြန်ရောက်ပေမဲ့ မနက်စောစောထကာ အမေ့အတွက် ဆန်ပြုတ်
ပြုတ်ပေးရသည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်းလင်းရ၏။

ယမင်းကျက်တာနှင့် ဘုရားကိုဆွမ်းကပ်၊ ရေလဲစသည်ဖြင့်
ရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ အဝတ်တွေကိုလျှော်ခြင်းပါ။

မိလုံးကိုတော့ ဈေးလွှတ်လိုက်ရ၏။ စာရင်းစာရွက်ဖြင့် ယုံအပ်
တာတွေဝယ်ဖို့ ရေးပေးလိုက်တာတောင် မိလုံးကမေ့တတ်အေးသည်။

“နင်ကလဲ ငါ့ကိုသိပ်ပြောချင်တာပဲ မြစိမ်းရာ”

ရေတွင်နှုတ်ခမ်းပေါင်ပေါ်ထိုင်ကာ စိုးဒေဝါကပြောသည်။

သူမ မျက်စောင်းထိုးရင်း-

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

သည်တော့ စိုးဒေဝါကစပ်ဖြဖြလုပ်၏။

“ဟဲ ဟဲ အရက်သောက်တာ နှင်မကြိုက်မှန်း ငါသိပါတယ်ဟာ နှင်ဖြတ်ဆို ငါဖြတ်ပါမယ်”

“အံ့မယ် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူမမျက်နှာလေးတည်ကာ ပြောသည်။ စိုးဒေဝါက သနပ်ခါး မလူးထားသော သူမမျက်နှာလေးကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ-

“တကယ်မဆိုင်ဘူးလား လူကြီးတွေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူနေတာ နှင်သိပါတယ်နော်”

“ဟင်း အဲဒါ လူကြီးတွေသဘော ငါကတော့ နှင်လိုလူမျိုးကို လုံးဝမစဉ်းစားဘူး”

သူမ၏ခပ်ပြတ်ပြတ်အပြောကြောင့် စိုးဒေဝါရင်ထဲ အောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အေးပေါ့ နှင်က ငါလိုလူမျိုးကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားမလဲ၊ မနေက ကုမ္ပဏီသူဌေးကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ပို့တယ်ဆို”

“အေး”

“နှင်ကလဲ အဲဒီလိုလူမျိုးမှ အထင်ကြီးတာမဟုတ်လား”

“ဒေဝါနော် နှင်ဘာပြောတာလဲ”

သူမမျက်နှာလေး ရဲခနဲနီကာပြန်ပြောသည်။

“အေး ငါမှန်တာပြောတာ”

“ဘာမှန်တာလဲ ငါပြန်စရာမရှိလို့ သူလိုက်ပို့တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးပေါ့လေ ငါကလဲ လာမကြိုမိလိုက်တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နှင်ကိုတော့ ငါပြောမယ်”

“ငါ နှင်ကိုချစ်တယ် မြစ်မိမ်း”

“အို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

သူမမျက်နှာလေးရဲရဲဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။ စိုးဒေဝါက ဂရုမစိုက်ပါ။

“ငါ တကယ်ပြောတာ နှင်နဲ့ငါဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကြီးလာတာ၊ ကြီးလာတော့နှင်အပေါ် ငါသံယောဇဉ်ပြောင်း လာတယ်၊ နှင်ကလဲသိပ်လှတယ်မဟုတ်လား”

“တော်စမ်း စိုးဒေဝါ”

“မတော်နိုင်ဘူး မြစ်မိမ်း၊ နှင်ကိုတောင်းပေးဖို့ အဖေ့ကို ငါ ပြောခိုင်းတာ အဖေကလဲ နှင်ကိုဆိုသဘောတူပြီးသား”

“ခုတော့ နှင်ကငြင်းလိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ငါမှ နှင်ကိုမချစ်နိုင်ဘဲ”

စိုးဒေဝါ အံ့ကြိတ်သည်။

“နှင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို ချစ်ချင်လဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒီမှာ နှင်မချစ်ပေမဲ့ ငါကချစ်တော့ နှင်ကိုရဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ”

“ကဲ ပြောစမ်း နှင် ငါ့ကိုဘာတွေမကြိုက်လဲ ငါဖြေပြင်မယ်”

စိုးဒေဝါက ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှဆုတ်ခနဲခုန်လှင်းကာ သူမ

နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်းမေး၏။ သူမနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ-

“စိုးဒေဝါနော် နင့်ကို ငါ ဘာတစ်ခုမှ သဘောမကျဘူး။ ကဲ ငါရှေ့ကဖယ်စမ်း”

“မဖယ်ဘူး နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြောမှ”

“ဘာ”

သူ့မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် အကြိတ်ကာကြည့်လိုက်သည်။

သူမ တကယ်ဒေါသထွက်လာတာမြင်တော့ စိုးဒေဝါစိတ်လျှော့ လိုက်သည်။

“ဆောရီး ကဲ ငါသွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို တစ်နေ့ရအောင် လက်ထပ်ယူမယ်ဆိုတာမှတ်ထား ဒါပဲ”

ထို့နောက် စိုးဒေဝါကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။ သူမ အံ လေးကြိတ်ကာကျန်ခဲ့၏။ ဒီလိုလူဆိုးလူမိုက်ပုံနှင့် သူမအချစ်ကို ဘယ်တော့မှမရနိုင်ဆိုတာ စိုးဒေဝါနားမလည်ဘူးလား။

ခဏနေတော့ မိလုံးပြန်ရောက်လာသည်။

“မမ လမ်းမှာ အစ်ကိုဒေဝါကားကိုတွေ့လိုက်တယ်”

“သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့”

သူမပိတ်ပောက်တော့ မိလုံးမျက်နှာလေးပျက်ကာကြည့်သည်။

အစဉ်သဘောကောင်းသော မမလေးက ယခုဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးနေ တာပါလိမ့်။

“ငါ့မှာတာတွေ အကုန်ပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်မမ”

ဈေးခြင်းထဲကပစ္စည်းများကို မိလုံးတစ်ခုချင်းချသည်။

“ဟောဒါ မမမှာလိုက်တဲ့အရိုးအတွက် ငါးရဲ့ခြောက်၊ တစ် ဆယ်သား လေးရာတောင်ပေးရတယ် မမရဲ့”

သူမ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကလည်း တက်လာလိုက်တာ။ တော်ရုံလူ ဓားဝတ်နေရေးဖြင့်မလွယ်ပါ။

“ဒါက ကျွန်မတို့အတွက် ငါးဘဲဖြူလေးတွေ မမ၊ လတ်လတ် ဆတ်ဆယ်ဖို့ နှစ်ဆယ်သားဝယ်ခဲ့တယ်၊ ဈေးကတော့ တစ်ဆယ်သား ရှစ်ဆယ်ပဲ၊ မမရေ ကန်စွန်းရွက်တစ်စည်းကလဲ နှစ်ဆယ်၊ ချဉ်ပေါင် ရွက်က”

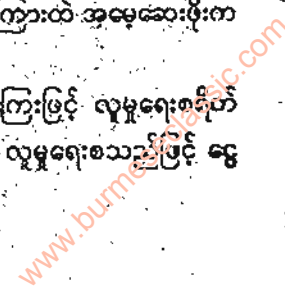
“ကဲ တော်ပါတော့ မိလုံးရယ်၊ ငါပေးလိုက်တဲ့ငွေတစ်ထောင် ကုန်ပြီလား”

“အဟီး ဟုတ်ကဲ့မမ မိလုံးတွက်ပြမယ်လေ”

“တော် တော်တော့ ကဲ ဟင်းချက်ဖို့သာပြင်”

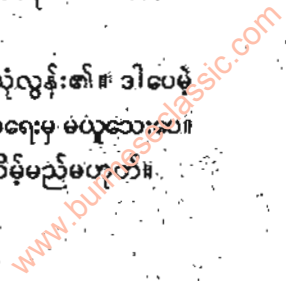
ကုန်ဈေးနှုန်းတွေတက်တဲ့အကြောင်း နားထောင်ရတာ ခေါင်း ကိုက်လှ၏။ ဆန်ကဘယ်လောက် ဆီကဘယ်လောက်နှင့် တစ်နေ့ တစ်ထောင်ဆိုတာ အသာလေးကုန်သည်။ ဒီကြားထဲ အမေဆေးဖိုးက မပါသေးပေ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတော့ ဟိုကြေးဒီကြေးဖြင့် လူမှုရေးစရိတ် ကဲလဲ ရှိသေး၏။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးစသည့်ဖြင့် ငွေ ထွက်ပေါက်များ၏။

ထိုငွေတွေကို ဖုလုံအောင်ရှာဖို့ သူမတာဝန်မဟုတ်လား။
 မနေ့ကဆုချလိုက်သော ဆုတော်ငွေတွေကိုလည်း ဘယ်တုန်း
 ထမှ သူမတစ်ယောက်တည်းမယူ၊ ကိုယ့်ထက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောအဖွဲ့
 သားတွေရှိတာမို့ ခွဲဝေပေးသည်။
 ထို့ကြောင့် အငြိမ့်သားတွေက သူမကိုချစ်ခင်လေးစားသည်။
 သူမနှင့်ကရတာကို ပျော်၏။
 အားလုံးဘဝတူတွေ မဟုတ်လား။
 “အမေ ဆန်ပြုတ်နဲ့ငါးရုံခြောက်ဖုတ်လေး စားပါဦး၊ ညနေကျ
 ရင် ဆေးခန်းသွားရအောင်နော်”
 “အင်း သမီးသဘောပါကွယ်”
 သူမအတွက် ဒီအမေတစ်ယောက်သာရှိတာမို့ ဂရုစိုက်ရ၏။
 ဖြစ်နိုင်လျှင် အမေ့ကို အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့်ပြချင်ပေမဲ့ သူမ
 တို့ဘဝကမလွယ်။
 အထူးကုပြတာမို့ ဈေးနှုန်းကလည်းအထူးယူ၏။ ဆေးမထိုးဘဲ
 သောက်ဆေးပေးတာကိုပင် သောင်းချီနေသည်။
 ဟင်း...
 ဒါတောင် မနေ့ကဆုတော်ငွေလေးရလိုက်လို့ပေါ့။ မိုးတွင်းဆို
 သူမအငြိမ့်မကရသလောက်ပါပဲ။ ထိုအခါ ယခင်ကရထားသော စု
 ဆောင်းထားသည့်ငွေလေးများမှ ဖဲသုံးရ၏။ မလောက်တော့လျှင်
 ဦးလူရထံက ချေးငှားသည် စရန်ကြိုယူ၏။ ဒီလိုနှင့် သူမတို့ဘဝက
 လည်နေ၏။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့ တွေးမိသည်။
 အငြိမ့်မကဘဲ တခြားအလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ဖို့။ ခက်တာက
 သူမ ဝါသနာဖြစ်နေ၏။
 မကရလျှင် မနေနိုင်တဲ့သူမို့လား။
 “သမီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”
 “ရှင်”
 “အင်း သမီးလေးလဲ တစ်ယောက်တည်းရှာရဗွေရတာ ပင်မုန်း
 ဝါတယ်ကွယ်”
 သည်လို အမေပြောတော့ သူမပြုံး၏။
 “အမေရယ် ဒါတွေမတွေးပါနဲ့ သမီး ရှာနိုင်ပါတယ်၊ မနေ့
 ကလဲ ဆုငွေအတော်ရခဲ့သားပဲ”
 “ဪ အမေ့ကသမီးပြန်လာတာ ဘယ်သူလိုက်ဖို့လဲ စိုးဒေဝါ
 လား”
 ထိုအမည်ကြောင့် သူမမျက်နှာလေး မဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 ထို့နောက် ခေါင်းအသာခါယမ်းကာ-
 “မူဟုတ်ဘူးအမေ ဒီပြင်လူလိုက်ဖို့တာ”
 “ဟင် ဘယ်သူလဲ၊ သူစိမ်းတစ်ရံက မောင်စိုးဒေဝါလောက်
 စိတ်ချရပါ့မလားကွယ်”
 အမေကတော့ ရိုးအေးသူမို့ စိုးဒေဝါကိုယုံလွန်း၏။ ဒါပေမဲ့
 ဒီအချိန်အထိတော့ စိုးဒေဝါက သူမကို ဘာအခွင့်အရေးမှ မပူသေးပေ။
 ယူလိုလည်းမရပါ။ သူမက ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“စိတ်ချရတဲ့လူပါ အမေရယ်၊ ကုမ္ပဏီသူဌေးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တာပါ”

“ဟင် ကုမ္ပဏီသူဌေးဟုတ်လား သမီး”

အမေသိထားတာက မနေ့က သူမတို့ကမယ့်နေရာ တခြားမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းအားလုံး အမေ့ကိုပြောပြလိုက်၏။

“အင်း ဦးလူရတို့ ဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီး အဲဒါကို စိတ်ဆိုးတာ၊ တကယ်ဆို သမီးကို တိုင်ပင်သင့်တယ်၊ ဟိုက ပိုက်ဆံပိုပေးတိုင်း”

“တစ်ဖက်ကလဲသမီးတို့အငြိမ့်ကို လိုလိုချင်ချင်ရှိလို့ ပိုက်ဆံပိုပေးငှားတယ်ဆိုတော့ အင်း ဦးလူရလဲ ငြင်းရခက်မှာပေါ့လေ”

“ဒါပေမဲ့ အမေရယ် လူဆိုတာ ကတိတည်ရမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွယ် နောက် ဦးလူရနဲ့ဆုံရင် အမေပြောပါမယ်”

“ပြောမနေပါနဲ့ အမေ၊ သမီး မနေ့ကအပြတ်ပြောပြီးပြီ၊ မနေ့က ကလိုက်တာ၊ ဦးဆက်မင်းဟန်ကို အားနာလို့လဲပါတယ်”

“ဦးဆက်မင်းဟန်”

သူမနှုတ်ဖျားမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အမည်ကြောင့် အမေစိတ်ဝင်စားသွားပုံပင်။

“ဟို ဦးဆက်မင်းဟန်ဆိုတာ သမီးအငြိမ့်ကို ငှားတဲ့ကုမ္ပဏီက ကုမ္ပဏီသူဌေးပါ”

“ဪ”

“မနေ့က သူလိုက်ပို့တာပဲ အမေ၊ စိုးဒေါက် ဘယ်မှာမှူးနေ

နန်းမသိဘူး၊ ယမီးတော့ သူ့ကိုတစ်နေ့တခြား ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

သူမပြောရင်း အမေအနားကထွက်လာ၏။

ဒီမနက် စိုးဒေါက်ပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် သူမရင်ထဲပို၍

နန်းရ၏။

အမေ့ကိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေချင်တော့ပါ။

* * *

ညနေ သူမတို့ဆေးခန်းမှ ပြန်လာချိန်တွင် အိမ်မှာမမျှော်လင့်
သောဧည့်သည်ရောက်နေ၏။

မီးခိုးရောင်ရင့်ရင့် လင့်ခရဆာကားကို တွေ့လိုက်ကတည်းက
ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဘာကြောင့် ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

“မမ ဟိုနေ့က ရော့တို့ဦးဦးရောက်နေတယ်”

မိလုံးက အပြေးအလွှားသတင်းပို့၏။ အမေက မျက်မှောင်ကုတ်
ကာ-

“ဟဲ့ မိလုံး ဘယ်သူ”

“သမီး ဟို မမရဲ့မိတ်ဆွေပါ အရီး”

စပ်ဖြဲဖြဲ မိလုံးမျက်နှာကြောင့် သူမ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

“အလကားပါ အမေရယ် မနေ့က သမီးကိုလိုက်ပို့တဲ့
ကုမ္ပဏီသူဌေးကိုပြောတာပါ”

“ဟင် သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှင် ဟို”

အမေကိုမဖြေနိုင်မီ သူမတို့ဧည့်ခန်းထဲရောက်ခဲ့သည်။

“ဟော မမြမြစိမ်းတို့ ပြန်လာပြီကိုး”

“ဪ ဦးဆက်မင်းဟန် ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

“မကြာသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ရုံးဆင်းတာနဲ့ မနေ့က

နိတ် နေမကောင်းတာသိရလို့ ဒီဘက်လှည့်ဝင်ရင်း မေးတာပါ။

ဪ ကျွန်တော်လမ်းကြိုတာနဲ့ အန်တီအတွက် ဓာတ်စာနည်းနည်း

ဆေးတောင် ဝယ်လာခဲ့သေးတယ် ဒီမှာခင်ဗျ”

သူက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးနှင့်အပြည့် ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးနှင့်

အာလစ်ဗာ အိုဗာတင်းတို့ကို တွေ့ရ၏။

“အို ဦးဆက်မင်းဟန်ရယ် ဘာလို့ဝယ်လာတလဲ၊ အားနာစရာ

ကုန်မလက်မခံပါရစေနဲ့”

သူမကငြင်းတော့ သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဪ အမေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ဟန်ကုမ္ပဏီက

နိတ်တာဦးဆက်မင်းဟန်တဲ့ ဒါ ကျွန်မအမေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ၊ မနေ့ညကတော့

မမြမြစိမ်းတို့အငြိမ်းကို ဧည့်သည်တွေသိပ်သဘောကျတာပဲခင်ဗျ...”

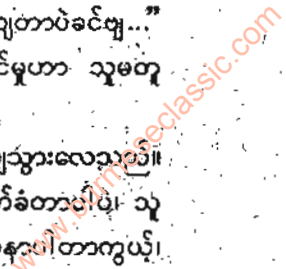
“အထူးသဖြင့် မမြမြစိမ်းရဲ့အကကျွမ်းကျင်မှုဟာ သူမတူ

ဆင် ထူးခြားတာပါပဲခင်ဗျာ”

သူမကို ချီးကျူးစကားမို့ အမေကသဘောကျသွားလေသည်။

“အေးကွယ် သမီးက အဒေါ်အမေ့ကို ဆက်ခံတာပါပဲ၊ သူ

ငယ်လေးကတည်းက အဆိုအကကို သိပ်ဝါသနာပါတာကွယ်။

တော့လဲအောင်မြင်တာပါပဲ၊ အင်း သူ့ရဲ့ပါရမီလို့ ပြောရမှာပါပဲ ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဒီလိုခေတ်ကြီးမှာ အငြိမ်းကြောင့် အောင်မြင်တဲ့သူ ရှားပါတယ်၊ မမြဲမြံစိမ်းဟာဖြင့် တကယ့်ပါရမီရှင်ပါပဲ...”

“ကျွန်တော်လဲ သူ့အငြိမ်းကိုသဘောကျတာနဲ့ မရရအောင် ငှားမိတာပါပဲ”

“သမီးကလဲ ပြောပါတယ်ကွယ်၊ မနေ့က သမီးပြန်လာတော့ အဒေါ်လဲ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလို့မသိ လိုက်ဘူး၊ မောင်ဆက်မင်းဟန် လိုက်ပို့တယ်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“မလိုပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့ဝတ္တရားပါ၊ ခုလဲ အဒေါ်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်လာမေးတာပါ”

“အို အဒေါ်တို့ကလဲ ခင်တတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အဒေါ်တို့မှာလဲ ဆွေမျိုးသားချင်းကနည်းကော့ ခင်ရာဆွေမျိုးပါပဲကွယ်”

အမေအပြောကြောင့် သူ့မျက်နှာပြုံးကျသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပါပဲ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် အဒေါ်အတွက်ဝယ်လာတဲ့ ဒီပစ္စည်းလေးတွေကို လက်ခံစေချင်ပါတယ်”

အမေက သူမမျက်နှာကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး-

“အားနာစရာကွယ်”

“အားမနာပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ အဒေါ်သာလက်မခံရင် ကျွန်တော်

မိတ်ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးကွယ်”

အမေပြင်းရခက်ကာ လက်ခံရတော့၏။

စကားပြောကောင်းလှသောသူ့ကို သူမကျိတ်ကာ မျက်စောင်း ထိုးမိသည်။

“မိလုံးရေ ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ပါကွယ်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့မမ”

“အို နေ နေ ငါ လာဖျော်မယ်၊ ခြောက် ဦးဆက်မင်းဟန် ခဏနော်”

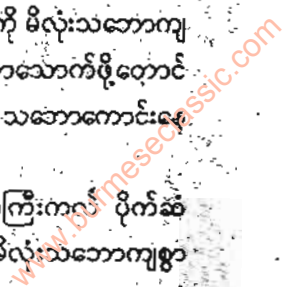
သူပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လေ၏။ သူမ မီးဖိုထဲသုတ်သုတ်ဝင်ခဲ့သည်။

မိလုံး လက်ဖက်ရည်ဖျော်လျှင်ခပ်ကျကျနှင့် ဘယ်လိုမှ အရသာ မရှိပါ။

သူမက ကြောင်အိမ်ထဲမှ နို့ဆီဘူးအသစ်ကိုဖောက်ကာ ကော်ဖီ ဆီမိဆီမိလေးဖျော်လိုက်၏။

သူမ နို့ဆီများများသုံးပြီး ကော်ဖီဖျော်တာကို မိလုံးသဘောကျ ဟန်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ခါတိုင်းဆို ကိုယ့်ဘာသာသောက်ဖို့တောင် နို့ဆီမထည့်ရက်တဲ့မမက ခုတော့ရက်ရက်ရောရော သဘောကောင်းနေပါလား။

အင်းလေ သဘောကောင်းမှာပေါ့၊ ဟိုလူကြီးကလဲ ပိုက်ဆံလည်းရှိ၊ ရုပ်ကလည်းတအားချောတာကိုးဟု မိလုံးသဘောကျစွာ

တေးမိလေသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ မိလုံး လက်သုတ်ပဝါအသစ်တစ်ထည် လှူခဲ့စမ်း”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကြွေလင်ပန်းအသစ်လေးထဲ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုထည့်ကာ လက်သုတ်ပဝါအသစ်ကိုထည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

သူက အမေနှင့် စကားကောင်းနေသည်။

“ဦးဆက်မင်းဟန် ကော်ဖီသောက်ပါဦးရှင်၊ အိမ်မှာ ဖျော်တော့ ဆိုင်မှာလိုကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာဗျာ ကျွန်တော်က ဆိုင်ဖျော်တွေကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

ကြည့်ဒါ သူမကျေနပ်အောင်ပြောတာပဲ၊ သူဟာ စကားလည်း အပြောကောင်းကာ ရုပ်ကလည်းချောချော ပိုက်ဆံကလည်းရှိနဲ့ အနားမှာ ကောင်မလေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ သေချာ၏။

“ကဲ သမီးနဲ့စကားပြောကြဦးကွယ်၊ အဒေါ် အနားယူလိုက်ဦး မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

အမေ့ကို သူမအခန်းထဲ လိုက်ပို့လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူမအခန်းထဲဝင်ကာ မျက်နှာကိုတို့ပတ်ဖြင့် တို့လိုက် သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ခပ်ဖွဖွပြီးကာ အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

“ဦးဆက်မင်းဟန်က အမေ့ကို ခုလိုတကူးတကလာမေးတဲ့

အတွက် အားလဲနာ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်ရှင်”

“မဟုတ်တာ မမြဲမြဲစိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ”
ထိုစကားကြောင့် သူမ မဲခဲလေးပြီးမိ၏။

“ဟုတ်လို့လားရှင် ကျွန်မက သာမန်အငြိမ်သမတစ်ယောက်ပါ၊ ဦးဆက်မင်းဟန်လို ကုမ္ပဏီသူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် မဖြစ်နိုင်တဲ့အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ”

သူက ကော်ဖီပန်းကန်ကိုချကာ သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်သည်။ အဝါနုရောင်ရင့် လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးနှင့် တစ်ပတ်နှုမ်းပါတိတ်အနက်မှာ အခက်ပွင့်လေးဝါးလေးတွေဖြင့် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ဝတ်စားထားပေမဲ့ သူမအလှက ငုပ်လျှိုးမသွားပါ။

မှန်တာပြောရလျှင် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက အမျိုးသမီးတိုင်းက သူမထက်ပစ္စည်းဥစ္စာရော၊ ပညာအရာမှာ အဆတစ်ရာမက သာလှပါ၏။

သူမလောက်မလှပေမဲ့လည်း ပြင်ဆင်တတ်မှုကြောင့် တစ်မျိုးစီတော့ လှကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမအလှက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နှင့် မျက်စိအေးတဲ့အလှ။

ဒီလို သူမအားငယ်တဲ့စကားပြောတာကြားရတော့ စိတ်မကောင်း။ သူမမှာ သူမသိတဲ့အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဟု ထင်၏။

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်မင်မှုမှာ အဆင့်အတန်းဆိုတာမလိုအပ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါ

တယ် မမြမြစိမ်းရယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်ရှင်”

သူ့လိုလူတစ်ယောက်က ခင်မင်ချင်တယ်ဆိုတာ သူမအတွက် ဝုဏ်ရှိစရာဆိုပေမဲ့ အမှန်ပြောရလျှင် သူတို့လိုအထက်တန်း အသိုင်း အဝိုင်းကလူတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်ပါ။

“ကျွန်တော်တောင် အဒေါ်ရောဂါအတွက် ကျွန်တော့်အသိ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ပြဖို့ ပြောနေသေးတယ်”

“မမြမြစိမ်းက လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မနက်ဖြန်လာခေါ် ပါရစေ”

“အို ကျွန်မ”

“အဒေါ်ရောဂါအတွက်မို့ မငြင်းစေချင်ပါဘူးခင်ဗျား၊ အဒေါ် ကလဲ မမြမြစိမ်းသဘောလို့ပြောပါတယ်”

“ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမေအတွက်ဆေးဖိုးကို ကျွန်မပဲပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံနိုင် ပါတယ်”

သူမ၏ မာနကိုသိလိုက်တာမို့ သူပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဗျား အဓိကက အဒေါ်ကိုပြဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဒီအချိန်လောက် ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူ့ကို ကားနားအထိ သူမကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့၏။ သူမတို့ ရုပ်ကွက်ကသာမန်မို့ သူ့လိုလူတစ်ယောက်လာတာကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြသည်။

“မမြမြစိမ်း”

“ရှင်”

“အဟွန်း ကျွန်တော်လာတဲ့အတွက် မမြမြစိမ်း အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်”

သူမ ဘာပြောရမလဲ။

သူပြုံး၍လက်ပြကာ ကားမောင်းထွက်သွားလေပြီ။

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ခင်တာ မင်တာမှာ အဆင့်အတန်းဆိုတာ မရှိပါဘူးခင်ဗျားတဲ့”

ဒါ တကယ်လား ရှင်ရယ်။

* * *

www.burmeseclassic.com

“စောစောကမ္မ ခင်လွန်းသီပြန်သွားတယ် သား”

“ဪ”

ညနေစာထမင်းဝိုင်းမှာ သားအဖနှစ်ယောက်ဆုံရင်း ဒက်ဒီ ပြော၏။ ခင်လွန်းသီလာတယ်ဆိုတော့ ခရီးကပြန်ရောက်ပြီပဲ။

“ဒက်ဒီနဲ့သားအတွက် ပုဆိုးလက်ဆောင်လာပေးတာ၊ ခင်လွန်း သီဟာ လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သားက ခင် လွန်းသီကို ဘာကြောင့်သဘောမကျတာပါလိမ့်”

ဒက်ဒီပြောမှ မြမြစိမ်းကို ဖျတ်ခနဲသတိရမိ၏။ ခင်လွန်းသီကို သဘောမကျတာ မြမြစိမ်းကိုသဘောကျနေလို့ပဲဟု ဒက်ဒီကို ပြော လိုက်ရမလား။

“ကျွန်တော် သို့ကိုမချစ်ဘူး ဒက်ဒီ”

ဒီလိုသူပြောတော့ ဒက်ဒီပြုံး၏။

“သားကို စိတ်ကူးယဉ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဒက်ဒီထင်တာ မှားပြီထင်တယ်”

သူ ရှက်သလိုတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ အမှန်ပြောရလျှင် သူ ဟာ လက်တွေ့သမားပါ။ အလျင်တုန်းက အချစ်ဆိုတာကို သူမစဉ်းစား ခဲ့ဖူးပေ။

ယခု မြမြစိမ်းနဲ့ကျမှ အချစ်အကြောင်း သူတွေ့မိလာသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်သမားမဟုတ်ပေမဲ့ တစ်သက်တာ အိမ်ထောင်ပြုရာမှာတော့ အချစ်ဆိုတာလဲ ပါဖို့လိုတယ်ထင်လို့ပါ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်၏။

“ဒါဆို သားမှာချစ်တဲ့သူရှိပြီလား၊ ရှိရင်လဲ အိမ်လေးဘာလေး အလည်ဖိတ်ပေါ့ကွာ၊ ဒက်ဒီနဲ့လဲ တွေ့ရတာပေါ့”

သည်လို ဒက်ဒီပြောတော့ သူ့ရှက်သလိုပြုံးမိရ၏။ မြမြစိမ်းကို သူ အခုမှခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားနေရတုန်းမဟုတ်လား။

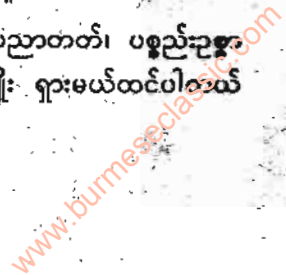
ချစ်မိပြီဆိုတာ သူသာ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေသည်ပဲ။

“ခု လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်က စိတ်ဝင်စားနေရ တုန်းအဆင့်ပဲ ရှိသေးလို့ ဒက်ဒီနဲ့ ပေးမတွေ့ နိုင်သေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဒက်ဒီက သူ့ကိုပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၏။

“အင်း ငါ့သားလိုလူချော လူခန့်ပညာတတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံတဲ့လူမျိုးကို ငြင်းမယ့်မိန်းကလေးမျိုး ရှားမယ်ထင်ပါသေး ကွယ်”

သူ ပြုံး၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။

မြမြစိမ်းဟာ သူ့ရဲ့ဒီအရည်အချင်းတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စား
မလုံမီနန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးထင်သည်။

သူကလည်း သူ့ရဲ့အပေါ်ယံအရည်အချင်းတွေထက် နှလုံးသား
ထဲက စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာကိုသာ လက်ခံစေချင်တာပါ။

“တစ်နေ့ကတောင် ခင်လွန်းသီအဖေနဲ့တွေ့တယ်၊ ဦးမြသီ
လဲ သူ့သမီးကို စိတ်မတိုစဖူး အတော်စိတ်တိုနေတယ်၊ သားနဲ့ စွဲ
စဉ်ထားတဲ့ကိစ္စကို သူ့သမီးကငြင်းတယ်တဲ့ သားတို့ချင်းများ ညှိနှိုင်း
ထားသလား”

“ဟာ မဟုတ်ရပါဘူး ဒက်ဒီ၊ သီငြင်းတာကလဲ သူ့မှာ
ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေမှာပေါ့”

တကယ်တော့ သီမှာ ဘယ်လိုမှချစ်သူရည်းစားမရှိတာ သူ့သိ
နေတာပဲ။ သူ့စကားကြောင့် သီငြင်းတာနေမှာပဲဟု သိနေ၏။

“ညှိမထားဘူးဆိုရင်တော့ ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်၊ ဒက်ဒီ
သိသလောက်တော့ ခင်လွန်းသီဟာ မိဘစကားနားထောင်တဲ့ လိမ္မာတဲ့
သမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီကိစ္စကျမှငြင်းတော့ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒက်ဒီ
အကဲခတ်ရသလောက် ခင်လွန်းသီကိုယ်တိုင်လဲ သားအပေါ် သံယော
ဇဉ်ရှိတယ်လို့ ယူဆခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူကြီးလာတာ
ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မောင်နှမလိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိ
လာတာပါ ဒက်ဒီ”

“အေးလေ ခင်လွန်းသီကလဲငြင်းတယ်ဆိုတော့ ဒက်ဒီတို့

လူကြီးတွေအနေနဲ့ ဘာမှဆက်လုပ်လို့မရဘူးပေါ့”

“ဦးမြသီကတော့ သူ့သမီးကို ချစ်သူရှိရင်ခေါ်ခဲ့၊ သူ့သဘောကွ
ရင် ပေးစားမယ်လို့ပြောထားတယ်တဲ့၊ မရှိရင်တော့ သားနဲ့ပဲပေးစား
မယ်တဲ့၊ ဒက်ဒီကဟော့ ဇွတ်အတင်းမလုပ်ဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ်ချလိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းဆို
ခင်လွန်းသီအဖြစ်ကလဲ မလွယ်သလို သူ့နှင့်တွေ့တုန်းက ခင်လွန်းသီ
ဒီအကြောင်းတွေ မပြောခဲ့ပါလား။ သို့အတွက် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်
ရသည်။

တကယ်တော့ မြမြစိမ်းကိုသာမတွေ့ခဲ့လျှင် သူ သို့ကိုလက်ခံမိ
မှာသေချာသည်။ သီဟာ လိမ္မာတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သို့သော်
သူ့နှလုံးသားက မြမြစိမ်းကိုသာ တောင့်တနေ၏။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန် သို့ကိုသွားတွေ့လိုက်မယ် ဒက်ဒီ”

“အေး အေး ကောင်းတာပေါ့”

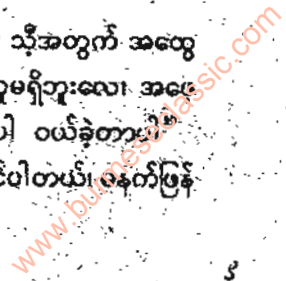
ထမင်းစားပြီးတော့ သို့ဆီ သူ့ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဪ ကိုဆက်”

“ဟုတ်တယ် သီ သီ ပုဆိုးတွေလက်ဆောင် လာပေးသွားတယ်
ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောတာပါ”

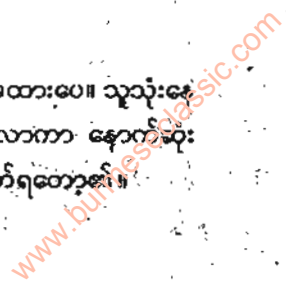
“ဪ ဒါများကိုဆက်ရယ် မလိုပါဘူး၊ သို့အတွက် အတွေ
အထူးလက်ဆောင်ပေးစရာလူရယ်လို့ တခြားလူမရှိဘူးလေ၊ အဖေ
အတွက်ဝယ်ရင်း ကိုဆက်တို့သားအဖအတွက်ပါ ဝယ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်

အချိန်ရရင် သိန့်တွေ့ချင်တယ်”
 “ဘာကိစ္စလဲ ကိုဆက်”
 သိက သူတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာကြောင့် အဲဒါသွားပုံပင်။ သို့
 ကို သူ ဒီလိုတကူးတကမတွေ့တတ်ဘူး မဟုတ်လား။
 “သိန့် စကားပြောချင်လို့ပါ”
 “ဪ ရပါတယ် သီစောင့်နေမယ်လေ”
 “ဒါဆို အိုကေ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 သူဖုန်းချပြီး အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့၏။
 သူအခန်းထဲရောက်တော့ မအိပ်နိုင်သေးပေ။ တစ်နေ့က
 မြမြစိမ်းအငြိမ့် စီဒီယိုရိုက်ထားတာကို ကြည့်မိ၏။
 မြမြစိမ်း၏ကဟန် ဆိုဟန်များက သူ့အတွက် ဘယ်လိုကြည့်
 ကြည့် ရိုးမသွားပါ။
 အနီးကြည့်ကြည့် အဝေးကြည့်ကြည့် သူ့မအလှကစွဲငြိစရာ
 “နောင်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကို
 မကပြရဘူး၊ ခင်ဗျားကို သူများတွေဝိုင်းကြည့်တာ ကျွန်တော်
 မကြိုက်ဘူးဗျာ...”
 “ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခင်ဗျားကိုကြည့်ချင်တယ်”
 မန်သားပြင်ပေါ်မှ မြမြစိမ်းကိုကြည့်ကာ သူတစ်ယောက်တည်း
 စကားတွေပြောနေမိ၏။ ဘေးလူတစ်ယောက်သာရှိလျှင်တော့ သူ့ကို
 ရူးနေပြီဟုပြောမှာ သေချာသည်။

အင်း အမြဲတမ်းအလုပ်ကလွဲ၍ ဘာမှစိတ်မဝင်စားတဲ့လူက
 ခုတော့ အချစ်ရူး ရူးနေပြီထင်ပါရဲ့။
 မြစိမ်းရယ်။
 မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုများညှို့ယူဖမ်းစားလိုက်တာလဲ။
 ထိုစဉ်
 မိုးသည်းသည်းရွာသောညက အဘိုးကြီးပေးခဲ့သော ကျောက်
 စိမ်းရုပ်တုလေးကိုသတိရကာ ထုတ်ယူကြည့်မိ၏။
 လက်ရာမြောက်လှသော ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးက မြမြစိမ်း
 ထိုယ်စားရောက်လာလေသလား။
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးရောက်ပြီး မကြာမီ
 သူ မြမြစိမ်းကိုတွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။
 သူ ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မြမြစိမ်းပဲဟု
 ဆင်မှတ်လာ၏။
 ထို့ကြောင့် သူဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်သပ်မိသည်။
 ထိုစဉ်မှာပဲ သင်းပျံ့သောရနံ့တစ်ခုက တစ်ခန်းလုံးမွှေးပျံ့လာ
 အဲ သူ မျက်တောင်များငိုက်စဉ်းလာရ၏။
 အလို...
 ဒီမွှေးရနံ့ ဘယ်ကလာတာပါလိမ့်။
 သူ့အခန်းထဲမှာ အမွှေးတိုင်လည်း ထွန်းမထားပေ။ သူ့သုံးစွဲ
 ဈာန်တွေနဲ့လည်းမဟုတ်။ သူ့ခေါင်းထဲ ရီဝေလာကာ နောက်ဆုံး
 အရမ်းအိပ်ချင်လာတာမို့ သူ့အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်ရတော့၏။

မှူးခနဲအိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာပင် ထူးခြားစွာ အိပ်မက်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူကနန်းဝတ်နန်းစားနှင့် ဖြစ်နေ၏။ သူအနားမှာ ကျောက်စိမ်းရောင်ပတ်စုံနှင့် လှပချောမောသော မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲလျှောက်သွားကာ ပျော်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ အသားညိုညိုခေါင်းပေါင်းနှင့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာကာ သူ့လက်ထဲမှမင်းသမီးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲခေါ်သွားသည်။

မင်းသမီးက မလိုက်ဘူးလုပ်တော့ ထိုသူက ဒေါသတကြီးအော်သည်။ မင်းသမီးက သူ့ကို အကူအညီလှမ်းတောင်း၏။

သူမနေနိုင်ဘဲ ထိုလူ့ကို ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်သည်။ တစ်ချက်မှာတော့ ထိုလူ၏ ဓားက သူ့ရင်ဘတ်ထဲထိုးစိုက်ကာ လဲအကျ မင်းသမီးက သူ့ကိုပွေ့ယူကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလေသည်။

“မောင်တော် မောင်တော်”

မင်းသမီး၏ခေါ်သံနှင့် ငိုသံက သူ့နားထဲတဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတော့သည်။

သူ့ ဖျတ်ခနဲနိုးလာတော့ မောပန်းနေသည်။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့ အိပ်မက်ဖြစ်လို့ပဲ”

မင်းသမီးအဝတ်အစားနှင့် မိန်းကလေးကို မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။

မြမြစိမ်းများလား။

အင်း သူလည်း မြမြစိမ်းနဲ့တွေ့ပြီးမှ စွဲလမ်းကာ ဒီလိုအိပ်မက်ဆန်းတွေ မက်တာထင်ပါရဲ့ ဟုရေရွတ်ကာ ရှက်ပြုံး ပြုံးမိလိုက်ရ၏။ မြစိမ်းရယ်...

ခင်ဗျား ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲအထိ ရောက်နေပြီဆိုတာ သိရဲ့လားဗျာ...

* * *

“သို့ကဲ့တွေ့ ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ကိုဆက်”
သည်မနက် သီနှင့်ကော်ဖီဆိုင်မှာ တွေ့ကြ၏။ သို့မျက်နှာသည်
ဘာမှမဖြစ်သလို အေးချမ်းနေ၏။

“မနေ့က ကိုယ် ဒက်ဒီနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ် သိ”
သီက ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည်။ သူ ဆက်ပြော၏။
“ဒက်ဒီက ကိုယ်နဲ့ သို့ကဲ့ကို မေးတယ်လေ။ ကိုယ် မဖြစ်နိုင်
ဘူးဆိုတော့ ဒက်ဒီက ဘာကြောင့်လဲပေါ့”

“ကိုယ်မှာချစ်သူရှိလားတဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ ခုမှစိတ်ဝင်စားရမယ့်
သူ တွေ့တာလို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့ သို့အဖေကလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သို့ကို ဒေါသဖြစ်
နေတယ်ဆို”

သူ့အမေးကြောင့် သို့မျက်နှာလေး မသိမသာညှိုးသွား၏။
နောက်မှ အသာပြိုးကာ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း-

“သီက ဖေဖေစကားကို အမြဲနားထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဒီကိစ္စနဲ့ကျမှ သို့ဘက်ကငြင်းတော့ နည်းနည်းတော့စိတ်ဆိုးတာပေါ့
လေ”

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး သီ၊ ကိုယ့်ကြောင့် သီ”

“အို ဟင့်အင်း အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုဆက်ရယ်၊ အဟင်း
သီကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်မပြုချင်လို့ဆိုပြီး အဖေကိုပြောလိုက်တာပါ”
တကယ်တော့ သို့မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့အပေါ်ထားသည့် သံယော
ဇဉ်အရိပ်အယောင်တွေမြင်နေရပါသည်။ ဒါကို သူမသိချင်ယောင်
ထောင်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သီ”

“ရပါတယ် ကိုဆက်ရယ်၊ ဪ-ဒါနဲ့ မြမြစိမ်းအငြိမ်ကို
ဆိုဆက်တို့ညှစ်ခံပွဲမှာ လူကြိုက်အတော်များတယ်ဆို”
သီက စကားလမ်းကြောင်းလွဲလေ၏။ မြမြစိမ်းအမည်ပါလာ
တော့ သူ့မျက်နှာလည်း အလိုလိုပြုံးလာသည်။

“ဟုတ်တယ် သူတို့အတွက် တစ်မျိုးထူးဆန်းသွားတယ်လေ”
“မြမြစိမ်းကလဲ အဆိုရော အကရော တကယ်ကောင်းတယ်
အဟုတ်လား”

“ရုပ်လေးလဲ တော်တော်ချောတယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ သူတွေ့ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးတွေထဲ
မှာတော့ မြမြစိမ်းကအချောဆုံးပါပဲ။

“သီတော့ မြမြစိမ်းကို အပြင်မှာတွေ့ဖူးချင်နေတာ၊ မြမြစိမ်း
အလှက မိန်းကလေးချင်းတောင် အားကျယူရတယ်မဟုတ်လား”

ဒီညနေ မြမြစိမ်းနှင့်တွေ့စရာရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ပျက်ခဲ သတိရလိုက်၏။

ဒါပေမဲ့ သို့ကိုခေါ်သွားလို့ဖြစ်မည်မထင်။ မြမြစိမ်းနဲ့ ဆက်ဆံ နေတာကို ဘယ်သူမှပေးမသိချင်။

“တစ်နေ့တော့ တွေ့ရမှာပေါ့ သိရယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တို့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သို့မှာအခက်အခဲသိပ်ဖြစ်နေရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အန်ကယ်ကို လာရှင်းပြပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုဆက်ရယ်၊ သို့ကို ဖေဖေနားလည်မှာပါ”

“ဒါဆို ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ ကိုယ်လဲ ကုမ္ပဏီသွား ဦးမယ် ပြန်စို့ သိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်ကားရှိရာသို့ အသီးသီးလျှောက်လာခဲ့ကြရင်း-

“ဪ ကိုဆက်”

“ပြောပါ သိ”

“ကိုဆက်ရယ် သို့ကို ညီမတစ်ယောက်၊ အစ်မတစ်ယောက်တို့ သဘောလိုသဘောထားပြီး အစစအရာရာတိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်နော်”

“ဪ သိရယ်”

သူ့အပေါ် ဒီလောက်နားလည်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ဘာကြောင့်လက်မထပ်ချင်ရတာပါလိမ့်။

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သိ။

တကယ်တော့ သို့ရဲ့နှလုံးသားကို ကိုယ် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်မိခဲ့တာပါ။

ကိုယ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

သို့အပေါ် တကယ်ချစ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ တွေ့ပါစေလို့။

သည်နေ့တော့ လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏကြည့်မိတာက သူ၊ သည်ညနေ မြမြစိမ်းနှင့်ချိန်းထားသည် မဟုတ်လား။ မြမြစိမ်း အမေကို သူ့အသိဆေးခန်းမှာပြဖို့ ဖြစ်သည်။

လေးနာရီထိုးတာနှင့် သူ့လုပ်လက်စများရစ်ကာ အပေါ်အင်္ကျီကို လူလျက် ရုံးမှဆင်းလာခဲ့၏။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒက်ဒီကသာ သူ့ထက်အလျင် ဇော ပြန်မြဲပါ။ ဒီနေ့တော့ သူ့ဇောကား ရုံးဆင်းလာ၏။

မြမြစိမ်းဆီ သူ့အချိန်တိကျစွာရောက်ချင်သည်။ မြမြစိမ်းက သူ့ကိုစောင့်နေမှာမျိုး မလိုလား။ သူ့ကို တိကျတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပဲ မြင်စေချင်၏။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူ့စိတ်ထဲ မြမြစိမ်းကိုတွေ့ချင် မြင်ချင်နေမိသည်။ သူ့စိတ်၏တောင့်တမှုကို သူငြင်းလိုမရ။

သူ့ရောက်တော့ မြမြစိမ်းတို့သားအမိက အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဇောင်နေသည်။

“ကျွန်တော် နောက်မကျပါဘူးနော် မမြမြစိမ်း”

ချောကလက်ရောင်ရင့်ရင့်ဝတ်စုံလေးက သူမ၏အသားနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ တင်ပါးထိရည်သောဆံပင်များကို ခပ်ဖွဖွတစ်

www.burmeseclassic.com

ချောင်းတည်းကျစ်ထားသောကြောင့် အမြင်ရှင်းလင်းစွာလှနေ၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လှပမှုကြောင့် မြန်မာဝတ်စုံနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသည်။

“နောက်မကျပါဘူးရှင်၊ ဦးဆက်မင်းဟန် ကျွန်မတို့အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေမလားလို့ အားနာမိတာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီးက မောင်ကို အားနာတယ်လို့ အဒေါ်ကို ပြောနေတာကွယ်”

သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာဗျာ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားမသုံးပါနဲ့ဗျာ၊ ကဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် သွားကြရအောင်”

“အို ကော်ဖီသောက်သွားပါဦး”

“နေပါစေ အပြန်မှပဲ သောက်တာပေါ့၊ ဆေးခန်းမှာ ကျွန်တော် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကောင်းပါပြီရှင်၊ မိလုံးရေ အိမ်ကိုသေချာစောင့်နော်၊ ခြံတံခါးကိုလဲ ပိတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မိလုံးက ဦးဆက်မင်းဟန်နှင့်မမကိုကြည့်ကာ အလွန်ပဲ လိုက်ဖက်လှတယ်ဟု မြင်မိ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ချောမောတာချင်းအတူတူ မဟုတ်လား။

ကားပေါ်မှာ အမေက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေတာကြောင့် သူ ကားကို ခပ်သွက်သွက်လေးမောင်း၏။

“အမေ သက်သာရဲ့လား”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“ဆေးခန်းရောက်တော့မှာပါ အဒေါ်”

မကြာခင် သူတို့ကား ဆေးခန်းရှေ့ရပ်သည်။ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားပေါင်းစုံကိုတွေ့ရသည်။ အထူးကုဆေးခန်းမို့ လာသူတွေက သူဌေးတွေ။

“မမြဲမြဲစိမ်းတို့ ဒီမှာခဏစောင့်နေနော်၊ ကျွန်တော် အထဲခဏ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှေ့ကခုံမှာတိုင်ကာ သူမတို့စောင့်နေလိုက်၏။ လာရောက်ပြသသူတွေအားလုံး စိန်ရွှေငွေများနှင့်မို့ သူမတို့သားအမိနှစ်ယောက်သာ ဘာမှမပါ။

သို့သော် သူမကဂရုမစိုက်ပါ။

အဓိကက အမေ့ရောဂါသက်သာဖို့ မဟုတ်လား။ ခဏနေတော့ သူပြန်ထွက်လာ၏။

“လာ အဒေါ် ဝင်လို့ရပြီ”

နောက်မှရောက်လာပြီး သူမတို့အလျင်ဝင်ရတာကြောင့် စောင့်နေသောလူတွေက သိပ်မကျေနပ်ပေမဲ့ ဦးဆက်မင်းဟန်၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ဘာမှမပြောကြပေ။

အမေ့ကို သူကတစ်ဖက်မှ ကူတွဲပေးသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက သူမတို့ကို အသင့်စောင့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါက်တာရေ ဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေပဲ”

“ဪ ဪ လာပါခင်ဗျ”

ချောမောလှပသောသူမကို ဆရာဝန်ကြီးတစ်ချက်ကြည့်ကာ ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ပြီးယောင်ယောင်ကြည့်၏။

ထို့နောက် အမေ၏ရောဂါအခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ အမေပြောနေရင်းမှ မေ့တာတွေရှိတာမို့ သူမဝင်ဖြေနေရ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက သေချာစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် အမေ့ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ဖို့ပြောသည်။ နောက် သောက်ဆေးတွေတစ်ပတ်စာ ပေးသည်။

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလာပြပါ။ ဒီဆေးက တစ်ပတ်စာပါ။ တကယ်လို့ မသက်သာဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ပတ် ပြန်လာပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ငွေထုတ်ရှင်းဖို့ပြင်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက လက်မခံ ဦးဆက်မင်းဟန်က ဝင်၍။

မမြမြစိမ်း နေပါစေ၊ ဒေါက်တာနဲ့ကျွန်တော်က ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမို့ ယူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

သူမ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ထွက်ခဲ့ရ၏။

ဆေးဖိုးမပေးရ၍ သူမစိတ်ထဲမကျေနပ်ချင်။

“မမြမြစိမ်း ဆေးဖိုးမပေးရလို့ စိတ်ဆိုးနေလား”

“ကျွန်မ အစကတည်းကပြောခဲ့သားပဲ၊ ဆေးဖိုးပေးရမှ ဦးဆက်မင်းဟန်နဲ့လိုက်မယ်လို့”

“ဪဗျာ ဒေါက်တာက ကျွန်တော့်နဲ့သိပ်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေမို့ လက်မခံတာပါ။ ကဲ မမြမြစိမ်းဆေးဖိုးပေးတယ်လို့ သဘောထားပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရောက်ရင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ပျော်တိုက် ဟုတ်လား”

သူ၏ပြုံးစရာအပြောကြောင့် သူမအမှတ်တမဲ့ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ သူမရဲ့လှပသောမျက်စောင်းကြောင့် သူ့ ရင်ထဲဒိုင်းခနဲ ခုန်ခွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မြစိမ်းရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စောင်းတစ်ချက်မှာ ကျွန်တော့်နဲ့လုံးသားတွေ ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်သွားရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

သူ ပင့်သက်တစ်ချက်ကျိတ်ရိုက်ကာ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရ၏။

“အဒေါ်ကတော့ ဆရာဝန်ကြီးကိုရော မောင်ဆက်မင်းဟန်ကိုရော ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“အဒေါ်ရယ် ကျေးဇူးတင်စကားမပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ” ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေဆုံးသွားတော့ အဒေါ်တို့ အမေ့ကိုယ်စားပြုစုရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်”

“ဪ မောင်ဆက်မင်းဟန်က အမေမရှိတော့ဘူးဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကပဲ ဆုံးသွားလို့ အမေကပဲ”

ကျွန်တော့်ကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့တာပါ”

သူပြောသမျှ မြဲမြံစိမ်း၊ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်မိလေ၏။ တကယ်တမ်း သူနှင့် ခုလိုရင်းနှီးစွာဆက်ဆံနေရပေမဲ့ သူ့အကြောင်း ဘာမှသိတာမဟုတ်။

“အင်း သမီးလိုပဲပေါ့ သမီးအဖေကလဲ သမီးငယ်ငယ်ကပဲ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်လေ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ မမြဲမြံစိမ်းက ဘဝတူတွေပေါ့နော်”
သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ သူပြုံး၍ပြော၏။ သူမ ခေါင်းအသာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဘဝမတူပါဘူးရှင်၊ ဦးဆက်မင်းဟန်က အမေမရှိ တော့ပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘဝကိုချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ကြီးပြင်း ခဲ့ရတာပါ...”

“ကျွန်မကတော့ အမေဇာတ်ကရာဇာနောက်လိုက်ရင်း ဘဝကို ဆင်းရဲစွာကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ”

“ဪ...”
သူရုတ်တရက်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိပြီးမှ သူမကိုစချင်စိတ် ကပေါ်လာတာကြောင့် အသာပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် မမြဲမြံစိမ်းက အငြိမ်ကတာဝါသနာပါနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မကိုချော့သိပ်ရင်း အမေကသိချင်းဆိုသိပ် ရတယ်လေ၊ ဆိုင်းသံကြားတာနဲ့ ကျွန်မကအိပ်ချင်လာတာပဲ၊ ဘယ် ဖိုပြောရမလဲ အမေရဲ့ သွေးတွေက ကျွန်မကိုယ်ထဲအပြည့် စီးဆင်း

နေတယ်ဆိုပါတော့ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ဆက်မင်းဟန်ရေ မင်းညီမကတော့ ကျောင်းမှလဲ ဘယ်ကပ္ပဲမဆို သူကထိပ်ဆုံးကပဲ အဟုတ်”

“ဪ အမေရယ် စကားသိပ်မပြောပါနဲ့ဆို”
သူမကပြောရင်း အမေကျောပြင်ကို ဖွဖွနှိပ်ပေး၏။

“ဪ အဒေါ့ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ တစ် ခါတည်း ဝင်ရိုက်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး ဓာတ်မှန်ကို နောက်နေ့လာယူဖို့မှာလိုက်၏။ ဓာတ်မှန်ဖိုးကို သူမပေးရတာကြောင့် ကျေနပ်သွားပုံဝင်။

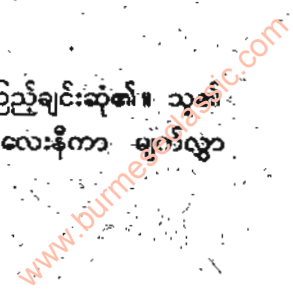
“ကဲ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”
“ဘာလဲ”

သူ၏ပြုံးစေအမေးကြောင့် သူမ နားမလည်သလိုမေး၏။
“ဪ ဓာတ်မှန်ဖိုးပေးရလို့လေ”

ဒီတော့မှ သူမသဘောပေါက်ကာ ပြုံးသွား၏။
“ဒီတစ်ခါမှ ဓာတ်မှန်ဖိုးမပေးရရင် နောက်ဦးဆက်မင်းဟန်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ဘူး”

“ဟာဗျာ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်အကြည့်ချင်းဆုံ၏။ သူ၏ တောက်ပသောအကြည့်တို့ကြောင့် သူမပါးလေးနီကာ ဖျတ်ခနဲချသည်။

“မမြမြစိမ်း”

“ရှင်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ဓာတ်မှန်အတူတူ လာယူကြရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူကျေနပ်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့စိတ်တွေက သူမကို နေ့တိုင်းမြင်ချင်တွေ့ချင်နေတာ မဟုတ်လား။

“အဒေါ်နဲ့မမြမြစိမ်းတို့ တစ်ခုခုစားကြပါဦးလားခင်ဗျ”

“အို နေပါစေ”

“ဪ မမြမြစိမ်းရယ် အဒေါ်ကအိမ်ရောက်တာနဲ့ ဆေးသောက်ရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အစားတစ်ခုခုစားထားမှပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားအံ့ဒေါ်၊ ဒီနားက ကြေးအိုး သိပ်ကောင်းတယ်ခင်ဗျ”

သူပြောရင်း ကားကို ကြေးအိုးဆိုင်ရှေ့ရပ်သည်။

“ဆင်းဍု အဒေါ်၊ လာပါ မမြမြစိမ်း”

အမေကတော့ အားနာစွာနဲ့ သူခေါ်တာကိုလိုက်သည်။ သူမမှာ အားနာလွန်းတာကြောင့် ကားပေါ်မှမဆင်းချင်။

“အဒေါ်ကို ကျွန်တော် ကြေးအိုးပူပူနွေးနွေးလေး တိုက်ချင်လို့ပါ မမြမြစိမ်းရယ်”

ဟင်း... တောင်းပန်သလိုသူ့ အကြည့်တစ်ချက်မှာ သူမစိတ်တို့ ညွတ်ပျောင်းရလေသည်။

“ဟယ် ဟိုစုံတွဲက လိုက်တယ်နော်၊ နှစ်ယောက်လုံး ချောလိုက်တာဟယ်”

ဆိုင်ထဲမှကောင်မလေးတစ်ချို့၏ ဝေဖန်သံကြောင့် သူမမျက်နှာလေးနီရဲသွားသလောက် သူကတော့ ကျေနပ်စွာကြည့်နူးလေ၏။

“ဟဲ့ အဲဒါ မြမြစိမ်းမဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်နော်၊ အပြင်မှာ သူကပိုချောတယ်နော်”

“အေးဟယ် ကြွေရုပ်လေးကျနေတာပဲ”

“အဲမယ် သူနဲ့တွဲလာတဲ့အစ်ကိုကြီးကလဲ ချောတာပါပဲ”

“အေးနော် သူတို့လင်မယားလားပဲ”

“ဟဲ့”

မြမြစိမ်းက ရှေ့မှာရောက်သွားတာမို့ ဒီစကားကို မကြားလိုက်လို့ တော်သေးသည်။

သူကတော့ ပေါက်ကရပြောတတ်သော ဆယ်ကျော်သက်မလေးတွေ၏ပါးစပ်ကို ရွှေသွားချချင်သည်။

မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ်တို့ တစ်နေ့တကယ်လက်ထပ်နိုင်ပါစေကွယ်။

“မမြမြစိမ်းအတွက်လဲ ကြေးအိုးမှာလိုက်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မသောက်ချင်ဘူး”

သူမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို အဒေါ်အတွက်ပဲမှာလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မသောက်တော့ဘူး”

သူပြောရင်း တကယ်ပဲတစ်ပြိုင်သာ မှာလိုက်၏။

“အို မဟုတ်တာ ကျွန်မကမကြိုက်လို့ပါ”

သူပြုံးလျက်-

“ကျွန်တော်လဲ မကြိုက်လို့ပါ”

ဟင်း

သူမ ဒုတိယအကြိမ် မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ သူမ၏မျက်စောင်းကို သူပြုံးပြုံးကြီး ကျေနပ်စွာခံယူလေသည်။

ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း ခဏ ခဏမထိုးနဲ့ဗျာ၊ ကြာရင် ကျွန်တော်ရူးလိမ့်မယ်။

မျက်ဝန်းများကတစ်ဆင့် အသံတိတ်သူပြောနေတာကို သူမ ကြားနိုင်မည်မထင်။

“မမြမြစိမ်း”

“ရှင်”

“ကြေးအိုးမသောက်ရင် တစ်ခုခုသောက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဪဗျာ ကျွန်တော် မမြမြစိမ်းအိမ်မှာ ထမင်းမစားပါဘူး”

သူမ လှစ်ခနဲပြုံးမိရင်း-

“ကျွန်မမိတ်ကျွေးလဲ ဦးဆက်မင်းဟန် စားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပါဘူး”

အမေကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောတာကို မကြားသလို ကြေးအိုးပူကို တစ်စွန်းချင်းသောက်နေ၏။

“ဟာဗျာ ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ မယုံရင် မမြမြစိမ်း ဖိတ်ကျွေးကြည့်ပါလား”

အမေက ကြားမှနေ၍-

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရဲ့၊ မောင်ဆက်မင်းဟန်ကို ထမင်းစားဖိတ်ပါလား”

“အို အမေကလဲ သမီးတို့လို ဆင်းရဲသားကကျွေးတဲ့ထမင်းကို ဦးဆက်မင်းဟန်လို သူဌေးတစ်ယောက်က ဘယ်စားနိုင်မလဲ”

“မမြမြစိမ်းရယ် ကျွန်တော့်ကို သူဌေး သူဌေးပြောနေတာ နေရခက်လှပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလိုလူစားမဟုတ်ပါဘူး”

“မမြမြစိမ်း ဖိတ်မကျွေးချင်ရင် နေပါဗျာ”

“အဲမယ် ကျွန်မကဖိတ်မကျွေးဘူးလို့ မပြောပါဘူးနော်”

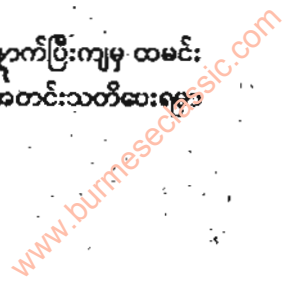
“ဒါဆို ကျွေးမယ်ပေါ့”

“ဦးဆက်မင်းဟန်သာစားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မက အချိန်မရွေး ကျွေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

သူပြုံးသွားလျက် အမေ့ကိုကြည့်၏။

“အဒေါ် သူပြောတာကြားတယ်နော်၊ နောက်ပြီးကျမှ ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖို့ မေ့ချင်ယောင်နဘောင်ရင် ကျွန်တော်အတင်းသတိပေးရဇာပဲ”

အမေ ပြုံးကာ-

“ကံ သမီး မမေ့ရအောင် မနက်ဖြန်ပဲ ဖိတ်ကျွေးလိုက်ပါကွယ်”

“အမေကလဲ သူက အလုပ်အားမှာမဟုတ်”

“ဟာ အားတယ် အားတယ်၊ ဘယ်အချိန်လာရမလဲသာပြော”

သူမစကားကို ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်တာကြောင့် တတိယအကြိမ် မျက်စောင်းထိုးမိချိန်-

သူက အလျင်လိုမျက်နှာလွှဲမသွားဘဲ တည်တည်စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေတာကြောင့် သူမမျက်လွှာ ကမန်းကတန်း ချလိုက်ရ လေသည်။

* * *

“အမေရယ် အမေဝင်ပြောလိုသာ သူ့ကို ထမင်းစားဖိတ် ရတယ်၊ သူ့လို သူ့ဌေးကို သမီးဖြင့် ဘာချက်ကျွေးရမှန်းမသိဘူး”

ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖို့ ဟင်းစီစဉ်ရင်း သူမ ညည်းညည်းညာညာပြော၏။

သူတို့လိုသူဌေးစားသော တန်ဖိုးကြီးလှသော အစားအစာတွေ ကိုလည်း သူမဝယ်မချက်ကျွေးနိုင်ပါ။

“ဪ သမီးရယ် ကိုယ်ကစေတနာနဲ့ကျွေးရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းပါတယ်၊ သူကလဲ ကိုယ့်အပေါ်စိတ်စေတနာထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးက သူ့ အကူအညီမယူချင်ပါဘူး၊ သူက ဇွတ်လုပ်ပေးနေလို့”

“အို သမီးကလဲကွယ် လူတစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်စေတနာကို မငြင်းကောင်းပါဘူးကွယ်”

အမေကတော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို ခင်မင်လွယ်ကာ စေတနာ ထားတတ်တာ၊ အားနာတတ်တာများကြောင့် အားလုံးအပေါ်အကောင်း မြင်နေတတ်သူပါ။

သူမလည်း လူတွေအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်ပေမဲ့ ဦးဆက် မင်းဟန်လိုသူဌေးတွေနှင့် ဆက်ဆံရတာကိုသတိထားရ၏။ ကိုယ်နှင့် အဆင့်အတန်းလည်း ကွာခြားလွန်းတာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ လည်း ထည့်တွက်ရသေးသည်မဟုတ်လား။

ပေးတိုင်းလည်း မယူလို။

ကျွေးတိုင်းလည်း မစားလိုပါ။

သူ့သော် သူ၏တောင်းပန်သလို မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ခက်ရပါ သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုရိုးဖြောင့်တည်ကြည်သူအဖြစ်မြင်ကာ တခြား လူတွေလို တင်းမာစွာဆက်ဆံရက်ပြန်။

ရှင် သိပ်ခက်ပါလား ဦးဆက်မင်းဟန်ရယ်...

“ဒါနဲ့ မောင်စိုးဒေဝါတစ်ယောက်လဲ မလာတာကြာပါပြီရှေး လား၊ သမီးနဲ့ ဘာဖြစ်ထားလဲ”

“ဟင်း သူ့အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့အမေရယ်၊ အကျော ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိတာကိုပဲ ဘဝင်မြင်နေတာ၊ အလုပ်တိုလဲ ဘာမှ ဖုတ်တိပတ်တိမလုပ်ဘဲနဲ့ သမီးဖြင့် ကြည့်လိုက်မရပါဘူး အမေရယ်”

၁၃၂

ရွှေအူလီ

“ဪ သမီးရယ် သူလဲ သူ့အဖေအငြိမ်းကို ဦးစီးတယ် မဟုတ်လား”

“အို အဲဒါ ဦးလူရနေမကောင်းတဲ့ခဏပါ။ အချိန်ပြည့် အရက်မူးနေတဲ့လူကများ”

စိုးဒေဝါအပေါ်မှာလည်း သားတစ်ယောက်လိုချစ်သော အမေကတော့ သက်ပြင်းသာကျိတ်ချ၏။

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာ ဦးလူရကြီးလာတယ် အမေ”

ဟိုင်းလတ်စကားပေါ်မှဆင်းလာသော ဦးလူရက ခြိတ်ခါးဖွင့်ဝင်လာသည်။ ဦးလူရမျက်နှာမကောင်းတာ အက်ခတ်မိ၏။

“ကိုလူရလဲ ခုမှပေါ်လာတယ်”
အမေက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မငွေရယ်၊ ကျုပ်လဲ စိတ်တော့ရောက်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ မငွေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲရှင် ဆေးခန်းတော့ပြနေရတာပါပဲ”

“အေးဗျာ ကျန်းမရေးတော့ကရုစိုက်ပါ၊ အင်း မြစိမ်းလဲရှိနေတာ အတော်ပဲ၊ ပွဲကိစ္စလဲ စကားပြောရင်း ဟိုကောင်အကြောင်းလဲ ပြောချင်လို့”

“စိုးဒေဝါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
အမေက စိတ်ဝင်စားစွာမေးနေ၏။

ဦးလူရက မြစိမ်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အမေ့ဘက်လှည့်ကာ

“မသိပါဘူးဗျာ ဟိုတစ်နေ့က အရက်တွေမူးအောင် သောက်လာပြီး အိမ်မှာသောင်းကျန်းနေလို့”

“အို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင်”
“အင်း ကိစ္စက လူငယ်ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ မြစိမ်းက သူ့ကိုငြင်းလိုက်တယ်ဆိုလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မမှ သူ့ကိုမချစ်နိုင်ဘဲ”
သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ ဦးလူရမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ဒီလိုတော့ အပြတ်မပြောပါနဲ့ မြစိမ်းရယ်၊ သားနဲ့မြစိမ်းဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူကြီးလာကြတာပဲ”

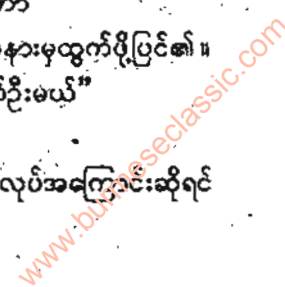
“ဒါကြောင့်မို့ စိုးဒေဝါအပေါ် ကျွန်မ မောင်နှမလုပ်ပဲ ခင်နိုင်တယ် ဦးလေး”

“ခက်တာပဲကွယ် ဒီကောင်ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အီလိုလိုက်ထားတော့ သူလိုချင်တာရမှ မဟုတ်ရင်ဂျီတိုက်တော့တာပဲ”

“သူက ကလေးမှမဟုတ်တော့ပဲ ဦးလေးရယ်”
“အင်း ကလေးမဟုတ်လို့ ပိုခက်နေတာ”

သူမ ဆက်လက်နားမထောင်လို့၍ အနားမှထွက်ပို့ပြင်၏။
“အမေ သမီး စက်ချုပ်ဆိုင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”
“ကဲ ဦးလူရ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ အလုပ်အကြောင်းဆိုရင်

အမေ့ကိုပြောခဲ့ပါ။”

ထို့နောက် သူမ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ စိုးဒေဝါအကြောင်းကို နားမထောင်လို။ ဘယ်ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ။ သူမနှင့်စိုးဒေဝါငယ်ငယ်လေးကတည်းက မတည့်။

သူမအရုပ်လေးတွေကို စိုးဒေဝါကဖျက်ဆီးတတ်သလို ကစားလျှင်လည်း သူပဲအနိုင်ယူချင်၏။ စိုးဒေဝါကို ဗိုလ်ကျတတ်သူအဖြစ် မှန်းမိသည်။

စိုးဒေဝါအကြောင်း မတွေးချင်တာမို့ ဦးဆက်မင်းဟန် အကြောင်းရောက်သွားသည်။

သူ ဘာကြောင့် သူမတို့သားအမိအပေါ် ကောင်းနေတာလဲ။ သူမအံ့မှ တစ်စုံတစ်ရာကိုလိုချင်၍လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဦးဆက်မင်းဟန်လို လူချောလူခန့်သူဌေးတစ်ယောက်အနားမှာ သူမထက် အစစအရာရာသာသော မိန်းမချောလေးတွေ အများကြီးပိုင်းနေမှာပါ။

ဒီကြားထဲက သူမကိုစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုလျှင် ဦးဆက်မင်းဟန် စိတ်ကစားတာဖြစ်နိုင်သလို သူမကိုအငြိမ်သမအဖြစ် အထင်သေးတာ ဖြစ်ရမည်။

ရှင် တာကြောင့် ကျွန်မဘဝထဲအထိ ဝင်လာတာလဲ ဦးဆက်မင်းဟန်...

သူမပြန်ရောက်တော့ ဦးလူပြန်သွားပြီ။

“အမေ ဦးရွှေရတာပြောသေးလဲ”

“အင်း ပွဲစဉ်အတွက် ရေးပေးခဲ့တယ်။ သမီးရယ် သူတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပါ။ ကိုယ်နဲ့က စီးပွားရေးအရ ပတ်သက်နေတာမဟုတ်လား။”

“အလုပ်နဲ့ လူမှုရေးမဆိုင်ပါဘူး အမေရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး သမီး။ ခုဆို စိုးဒေဝါ အိမ်တောင် ပြန်မအိပ်ဘူးတဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိုးရွေးဘက်လိုက်သွားဖို့တောင် စီစဉ်နေသတဲ့၊ ကျောက်သွားတူးမယ်ဆိုလား။”

“ကောင်းတာပေါ့ အမေ၊ သူဝေးသွားနေလေ သမီးအတွက် ဆေးလေပဲ”

“ဪ သမီးကလဲ ပြောရင်းကွယ်”

“ကဲပါ အမေရယ်၊ အိပ်ပျော်အောင်သာအိပ်ပါ သမီးအတွက် ဧပူပါနဲ့”

အမေ့ကို ခြင်ထောင်ချပေးပြီး သူမထွက်လာသည်။

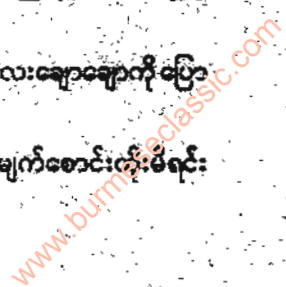
“မိလုံး”

“ရှင် မမ”

“မနက်ရောက်ရင် စောစောထနော်၊ ဧည့်သည်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ဈေးစောစောသွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဟိုဦးလေးချောချောကို ပြောတာလားဟင်”

အရေးထဲ မိုလုံးက စပ်စုနေတာမို့ သူမမျက်စောင်းကိုးမိရင်း (အေး)ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။

“အဟီး အဲဒီဦးလေးက မမကိုလာတောင်းတာလားဟင်”

“ဟယ် ကောင်မလေး ဘာပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူ့ကို ထမင်းစားဖို့ ရိုးရိုးဖိတ်တာဟဲ့”

“ကြော် အဟီး မသိပါဘူး မမရယ်၊ မိလုံး ဟိုလိုမှတ်လို့ပါ”

“တော်စမ်း သွားအိပ်တော့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဒီတော့မှ မိလုံးပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ သူမကတော့ မနက်ဖြန် ထမင်းကျွေးဖို့အတွက် အိမ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး လှပသေသပ်အောင်ရှင်းလင်းကာ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေရသည်။

မောမောနှင့် အိပ်ရာဝင်ပေမဲ့ ချက်ချင်းအိပ်မပျော်။

“သမီးကိုမမွေးခင်က မေမေအိပ်မက်မက်တယ်၊ သမီးရဲ့ နန်းဝတ်နန်းစားအစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးက ရှိကံငိုပြီး သူ့ချစ်သူကိုရှာချင်လို့ အမေ့မှိုက်ထဲဝင်စားပါရစေတဲ့၊ နောင်တော့လဲ သမီးကိုယ်ဝန်ရှိလာတာပဲ”

အမေက ထိုအကြောင်းတွေ မကြာခဏပြန်ပြောတတ်၏။

“ဒါဆိုသမီးက အဲဒီမင်းသမီးလေးလား အမေ”

“အဟင်း ဟုတ်မှာပေါ့ကွယ်၊ သမီးကိုမွေးခါနီး မိုးတွေက သိပ်ရွာတာပဲ၊ တကယ့်ကို သဲသဲမဲမဲပဲ၊ တကယ်တမ်း သမီးလေးမွေးလာတော့ အသားလေးတွေကဖြူနုပြီး ပါးပြင်မှာခွဲစိမ်းလေးပါလို့ မြမြစိမ်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ”

အမေပြောတာတွေကို သူမကပုံပြင်တစ်ခုလို့ပဲ မှတ်ယူခဲ့၏။

သို့သော် သူမအရွယ်ရောက်လာတော့ ထူးဆန်းစွာအိပ်မက်မက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူမက နန်းတွင်းဝတ်စုံအစိမ်းလေးနှင့် နန်းဝတ်နန်းစားမင်းသားတစ်ပါးနှင့် တွဲလိုတဲ့။

သို့သော်

ထိုမင်းသား၏မျက်နှာကိုတော့ သူမသဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ထိုအိပ်မက်ကို မကြာခဏမက်တတ်၏။ အမေ့ကိုတော့ ပြောမပြောပါ။

“တစ်ခါ သမီးနေမကောင်းဖြစ်တော့ အမေ သိပ်စိတ်ပူရတာပဲ၊ ဆရာဝန်နဲ့ပြလဲ တော်တော်နဲ့မပျောက်လို့ အမေစိတ်ပူပြီး အထက်ဆရာတွေနဲ့ခေါ်ပြတော့ သမီးက သိုက်ကလာတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်လှနေတာတဲ့၊ ပြန်မခေါ်ရအောင် တောင်းပန်ရမယ်ဆိုလို့ အမေမှာကန်တော့ပွဲနဲ့ တောင်းပန်ရသေးတယ်”

“အမေ့ကို ညာသွားတာပါ အမေရယ်”

ဟု သူမရယ်မောစွာ ပြန်ပြောခဲ့ဖူး၏။

ဒီနေ့လိုခေတ်မှာ ဒါမျိုးအယူအဆတွေ မရှိတော့ပါ။

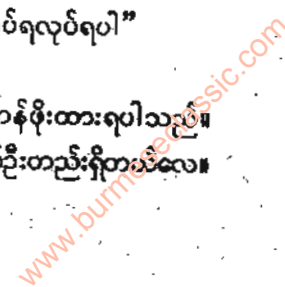
သူမကလည်း ခေတ်မီနန်းကလေးမဟုတ်လား။

“ညာရင်လဲ ညာပေါ့ သမီးရယ်၊ အမေကတော့ သမီးသာကျန်းမာအသက်ရှည်ဖို့ဆိုရင် အမေ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါ”

“အမေရယ်”

အမေ့စေတနာကိုတော့ သူမလေးစားတန်ဖိုးထားရပါသည်။ လောကမှာသူမတွယ်တာစရာ အမေတစ်ဦးတည်းရှိတာပဲလေ။

* * *

“မြစိမ်း”

“ဟင် မောင်တော် ရှာဖိုက်ရတာ မောင်တော်ရယ်၊ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်နော်”

မောင်တော့ထံပြေးကာ သူမပြောလိုက်၏။ မောင်တော်က သူမကို ဆီးပွေ့သည်။

“နှမတော်ကိုလဲ မောင်တော်က အမြဲသတိရနေတာပါကွယ်”

“တကယ်လား မောင်တော်”

“တကယ်ပါကွယ်”

မောင်တော်ရုပ်သွင်တို့ သူမဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ဦးဆက်မင်းဟန်”

နန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ မောင်တော်က ဘယ်လိုလုပ် ဦးဆက်မင်း ဟန်ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ထိုစဉ် အသားညှိညှိခေါင်းပေါင်းနှင့် လူ တစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

“ဟိတ် မြစိမ်းကိုလွှတ်လိုက်”

“ဟင်”

“ဟား ဟား မင်းတို့က ဘာပြားနေတာတောင် ချစ်နေတုန်းပဲ ကိုးကွ”

ခါးထောက်ကာ ရယ်မောလိုက်သောလူကို မုန်းတီးစွာ သူမ ကြည့်တော့-

“ဟင် ရှင် ရှင် စိုးဒေဝါ”

“အေး ဟုတ်တယ် ငါဒေဝါပဲ၊ အရှင်ဘဝက နင်တို့ချစ်ခြင်း ကို ခွဲခဲ့တာ ကျုပ်ပဲ”

“ဟင် ရှင် လူယုတ်မာ”

သူမပြေးသွားကာ စိုးဒေဝါကို ပါးရိုက်ဖို့ပြင်၏။

“နှမတော်”

ဦးဆက်မင်းဟန်က နောက်မှစိုးရိမ်စွာအော်သည်။ စိုးဒေဝါက သူမလက်ကိုဆုပ်ဖမ်းကိုင်ကာ-

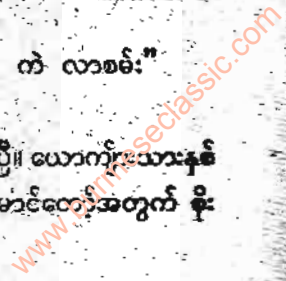
“ခုတော့ မင်းက ကျုပ်ကိုသစ္စာဖောက်ပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား မြစိမ်း၊ ကျုပ်က မင်းအပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ရသလဲ၊ မင်း ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မချစ်ရဘူး”

“ဟိတ် ဒေဝါ မြစိမ်းကိုလွှတ်လိုက်”

“ဪ မင်းက သူ့ရဲကောင်းပေါ့လေ ကဲ လာစမ်း”

“မောင်တော် မသွားနဲ့”

သို့သော် သူမထားတာနောက်ကျသွားပြီ။ ယောက်ျားသားနှစ် ယောက်လုံး ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်နေပြီ။ သူမ မောင်တော်အတွက် ခိုး

ရိုက်မိစဉ် ခိုးဒေဝါ၏လက်မှ ဓားလက်ခနဲဖြစ်သွားကာ-

“အို မောင်တော်”

ရင်ဝမှာဓားတန်းလန်းဖြင့် မြေပေါ်လဲကျသွားသော မောင်တော်ကို ပြေးပွေ့မိ၏။

“မောင်တော်”

“နှမတော်”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မောင်တော်မသေရဘူး အဟင့် ဟင့်”

“မငိုပါနဲ့ နှမတော်၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ နှမတော်ကို မောင်တော်စောင့်”

“အို မောင်တော်”

သူမရင်ခွင်မှာ သေဆုံးသွားသောမောင်တော်ကြည့်ကာ ရှိုက်ကာငိုမိ၏။ ထို့နောက် သူမ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ မောင်တော်၊ မောင်တော် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် နှမတော်ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ သစ္စာပြုပါတယ်”

ထိုစဉ်...

“ကဲ လာ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ”

ခိုးဒေဝါက လက်ဆွဲခေါ်သည်။ သူမ ရုန်းကန်ရင်း ငြင်းဆန်တော့-

“အို မလိုက်ဘူး၊ ရှင်လိုလူမျိုးနောက် ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

“မောင်တော် မောင်တော်”

ခိုးဒေဝါခေါ် ဒေဝလက်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ သူမပါသွားတာမို့

မောင်တော်ကိုသာ တမ်းတခေါ်မိသည်။

“မောင်တော် မောင်တော်”

“မမ မမ”

“ဟင် ဟင် ဘာလဲ မိလုံး”

အိပ်ရာမှဆတ်ခနဲနိုးလာသော သူမက မိလုံးအသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲထထိုင်၏။ မိလုံးက သူမကိုရယ်ကျဲကျဲကြည့်ကာ-

“အဟီး မမယောင်အော်နေလို့ ကျွန်မခေါ်လိုက်တာ”

“ဟင်”

သူမ ရှက်သွားရသည်။

ညက ဦးဆက်မင်းဟန်နှင့် ခိုးဒေဝါအကြောင်းကိုတွေးကာ အိပ်မက်တွေကယောင်ချောက်ချား မက်တာထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ မိလုံး”

“ငါးနာရီ မမ”

“မိုးတောင်လင်းပြီပဲ ကဲ ကဲ ဆွမ်းချက်ဖို့ပြင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ အိပ်ရာမှထကာ ခေါင်းဖြိုးလိုက်၏။ မိလုံးရှေ့မှာမို့ ဟန်ဆောင်နေရပေမဲ့ ဒီလိုယောင်တဲ့အထိ အိပ်မက်မက်တာကို ကြိတ်ရှက်မိသည်။

ဟင်း... ဦးဆက်မင်းဟန်ကိုများ သူမက မောင်တော်ဘု။

ရှက်စရာကွယ်။

မိုးလင်းတာနှင့် မိလုံးကိုခေါ်ကာ ဈေးထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့

ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ထမင်းကျွေးရမည်မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဇွယ်ဇွယ်ရာရာဖြစ်အောင် သူမကိုယ်တိုင် ဈေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ငါးပတ်မွေချက်၊ ကြက်သားချဉ်စပ်၊ ကိုက်လန်နှင့် ကြက် အသည်းအမြစ်ကြော်၊ ပဲကြာစံဟင်းချို ငါးချင်းပိကောင်ချက်နှင့် တို့စရာအစုံအလင်ဝယ်သည်။

ဒီထက်မကကောင်းတာ ကျွေးချင်ပေမဲ့ သူမအတွက် ဒီ လောက်ပဲတတ်နိုင်ပါသည်။

ဈေးကပြန်လာတာနှင့် မနားဘဲ မိလုံးကိုဝိုင်းကူခိုင်းကာ မမော တမ်းချက်ပြုတ်လေ၏။

နောက်ပိတ်ဆုံး ပဲကြာစံကိုချက်ဖို့ကျန်ချိန်မှာ မိလုံးက သတိ ပေးသည်။

“မမ ရေသွားချိုးတော့လေ၊ ကျန်တာ မိလုံးလုပ်ပါမယ်၊ တော်ကြာ ဟိုဦးလေးလာတော့မှာ”

မိလုံးသတိပေးမှ သူမရေချိုးဖို့ပြင်ရ၏။

“အမေ့ကို ထမင်းကျွေးဖို့လုပ်တော့ မိလုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရဲ့”

အမေ့အတွက် ဟင်းများကိုဦးစွာ ဖယ်ကျွေးလိုက်၏။ သူမ ရေကို ခပ်သွက်သွက်ချိုးလိုက်သည်။ ခေါင်းပါ တစ်ခါတည်းလျှော် လိုက်၏။

ရေချိုးပြီးတာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို သနပ်ခါးပါးပါးလူးကာ အစိမ်းရောင်နုနုဝတ်စုံလေး ဝတ်လိုက်၏။ ခေါင်းလျှော်ထားတာဖို့

ဆံပင်များကိုဖြုန်ချထားလိုက်သည်။

ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ဦးဆက်မင်းဟန်ရောက်လာ၏။

“ဟော မောင်ဆက်မင်းဟန်”

“အဒေါ် သက်သာလား”

“အင်း ညကတော့ အိပ်ရပါတယ်ကွယ်”

သူမက အိမ်ရှေ့မထွက်မီ ခြောက်သွားသောဆံပင်များကို အရင်းမှ အဖြူရောင်ပုဝါပါးလေးဖြင့်စုစည်းလိုက်၏။

“သမီးရေ”

“လာပြီ အမေ”

အသံပေးရင်း သူမရေနှေးကြမ်းအိုးဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့ သည်။ သနပ်ခါးပါးပါးလေးလူးကာ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် မျက်စိအေးစွာလှနေသောသူမကို စူးစနဲတစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

သိပ်လှတာပဲ။

ရုံးကနေ သူ့အိမ်အပြန်မှာ ဒီလိုချောမောလှပပြီး အိမ်ရှင်မ ကောင်းပီသတဲ့ဇနီးတစ်ယောက်က အပြုံးလေးဖြင့်ကြိုနေရင် သူ ဘယ်လောက်အမောပြေလိုက်မလဲ။

အတွေးလွန်သွားသောသူ့ကို သူမကပြုံးပြလေသည်။ သူ ကမန်းကတ်နံ့ပြန်ပြုံးပြရင်း-

“မမြမြစိမ်းလဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် အလုပ်စွပ်ပြီထင်တာပဲ၊ ဒီဧည့်သည်ကတော့ ထမင်းစားရမယ့်အချိန်အတိအကျ ရောက်လာ တာပဲခင်ဗျ”

“ကြည့် ဦးဆက်မင်းဟန်ကျတော့ အလုပ်ရှုပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပြောတယ်”

သူမ စိတ်ဆိုးသလိုပြောတော့ သူရယ်မောကာ ‘ဆောရီး’ ဟု ပြောသည်။

“အချိန်အတော်ပါပဲ ဦးဆက်မင်းဟန်ရဲ့ ဟင်းတွေအားလုံး ကျက်ပါပြီ စားဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟင်းတော့မကောင်းဘူးနော်”

“အဟွန်း ရပါတယ်ဗျာ၊ စေတာနဲ့ကျွေးတာဆိုရင် ဘာမဆို အရသာရှိမှာပါ မဟုတ်ဘူးလားအဒေါ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် မင်းညီမကတော့ သူကိုယ်တိုင် အားလုံး ချက်တာကွယ်”

“မမြမြစိမ်းလက်ရာဆိုရင် ကောင်းမယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသား ပါဗျာ”

“ရှင်မမြောက်လဲ ကျွန်မက အခုပဲထမင်းကျွေးမှာပါရှင်”

သူမအပြောကြောင့် အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုညထ သူနှင့်သူမတို့ကြား၌ ခင်မင်မှုရရှိသွားသလိုပင်။

“ကဲ ဦးဆက်မင်းဟန် မြန်မာဆန်ဆန်ထမင်းဝိုင်းပဲနော်”

ဖိုင်ဘာအစိမ်းရောင်ကပ် စားပွဲဝိုင်းပုလေးကို သင်ဖြူးဖျာခင်း ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပြင်ဆင်ကျွေးရင်း သူမပြော၏။

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အား ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား”

အတွက် ကျွန်မက ဦးဆက်မင်းဟန်ကို အားနာနေတာပါ”

“ဪ မမြမြစိမ်းရယ် ကျွန်တော် ရှိတာနဲ့စားတတ်ပါတယ်၊ အဒေါ်ရော စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မမြမြစိမ်း တစ်ခါတည်းဝင်စားနော်”

“အို ဟင့်အင်း”

သူနှင့်အတူ ထမင်းမစားရဲတာကြောင့် ရှက်ရွံ့စွာ သူမငြင်းခို သည်။

“ဦးဆက်မင်းဟန် စားပါ၊ ကျွန်မ မဆာသေးလို့ပါ”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဗျာ”

အမှန်ဆို သူက သူမနှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားချင်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမက ရှက်နေတာကိုလည်းသိတာမို့ ဆက်မခေါ်ဖြစ်တော့။

သူမက သူ့အနားမှာခူးလေးတုပ်ထိုင်ကာ လိုအပ်တာထည့်ပေး ရင်း ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပေးနေ၏။

“ကျွန်မချက်တဲ့ဟင်းတွေ စားလို့မှဖြစ်ရဲ့လားရှင်”

သူမက အားနာစွာမေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ မှန်တာပြောရင် ဒီလိုမြန်မာဆန်ဆန်မျိုး ဆွ ကျွန်တော်မစားရတာ ကြာပြီ”

“အိမ်မှာ ဒက်ဒီက အပေါ့စားတော့ အဖြူထည်ဟင်းပဲ ချက်များတယ်”

“ဪ”

“မမြမြစိမ်းက ဟင်းချက်တာ လက်ရာသိပ်ကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်တော်တော့ ထမင်းသိပ်ခြိန်တာပဲ”

“ကျွန်မ ချက်ရုံကျိုးနပ်အောင် ပြောနေတာလားရှင်”

“ဟာ မဟုတ်ရပါဘူး တကယ်ပါဗျာ”

တကယ်ပဲ သူ ထမင်းကိုနှစ်ခြိုက်စွာစား၏။ ဟင်းများအစစ် တည့်လှကြောင်းချိုးကျူးတော့ သူမကျိတ်ကာကျေနပ်ရပါသည်။ သူ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်စားလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုလို ထမင်းကျွေးတဲ့အတွက်”

“ကျွန်မတို့က ပြောရမှာပါရှင်”

ထမင်းစားပြီးတော့ သူ့ကို ထန်းလျက်၊ မြေပဲယို၊ လက်ဖက်

သုတ်တို့ဖြင့် ညှော်ခဲ့သည်။

“ဒါဆို ကျေပြီပေါ့ဗျာ”

ထို့ပြင် နှစ်ယောက်သားပြုံးဖြစ်လေ၏။ အမေနှင့် သူ စကား ပြောနေစဉ် သူမ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ အမေ့ဓာတ်မှန် သွား ရွေးရဦးမည် မဟုတ်လား။

မိုးပြာရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် ထွက်လာသောသူမကို သူတောက်စွာ ကြည့်၏။

ဘယ်လိုနေနေ ခင်ဗျားသိပ်လှပါလား မမြမြစိမ်းရယ်။

“အမေ သမီးတို့ ဓာတ်မှန်သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

“အဒေါ် ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

သူမအတွက် သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေး၏။

“ကျွန်မ နောက်ခန်းမှာပဲ ထိုင်မယ်”

သူတစ်ချက်ပြုံးကာ-

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့ကို ဒီရိုင်ဘာလို့ထင်ပါ့မယ်”

“အို ဦးဆက်မင်းဟန်ကလဲ”

သူမအားနာစွာဆိုရင်း ရှေ့ခန်းဝင်ထိုင်လေသည်။ ကားတံခါးကို သူ ညင်သာစွာပိတ်ပေး၏။

“အပြန်ကျရင် ဦးဆက်မင်းဟန် မအားရင်လိုက်မပို့နဲ့တော့၊

ကျွန်မဘာသာ ကားငှားပြန်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး တော်ကြာ အဒေါ်က သူ့သမီးပျောက်သွားရင် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်နေမယ်”

“အို ကျွန်မ ဘာကြောင့်ပျောက်ရမှာလဲ”

ဒီတော့ ကားမောင်းရင်း သူခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“ခင်ဗျာက သိပ်လှတော့”

“အို ရှေ့မှာကား”

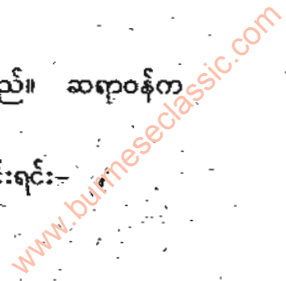
“ဆောရီး”

သူမ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။

ဓာတ်မှန်ယူပြီး ဆရာဝန်ကိုသွားပေးသည်။ ဆရာဝန်က

အရေးမကြီးပါဆိုမှ သူမသက်ပြင်းချနိုင်၏။

အပြန်တွင် သူ ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း-

“အအေးတစ်ခုခု သောက်ရအောင်နော် မမြမြစိမ်း”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

သူခေါ်လာသောအအေးဆိုင်က အဆင့်မြင့်ပြီးသန့်ရှင်း သစ်ရပ်လျက်။

“မမြမြစိမ်း ဘာသောက်မလဲ”

“ချောကလက်”

သူက ချောကလက်နှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“အို ဦးဆက်မင်းဟန်က ချောကလက်ကြိုက်လို့လား”

“အင်းလေ မမြမြစိမ်းသောက်လို့ ကျွန်တော် လိုက်သောက်ကြည့်တာ”

ပြီးပြီးစိုက်ကြည့်ကာ သူပြောတာကြောင့် သူမမျက်နှာလေးပန်းနုရောင်သန်းသွားရ၏။

“မမြမြစိမ်း”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပဲအမြဲတမ်း ခင်မင်ခွင့်ပေးမလားဟင်”

သူမမျက်တောင်ကော့များ ပင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မက အငြိမ့်သမပါရှင်”

“အဲဒီအငြိမ့်မင်းသမီးလေးကို ကျွန်တော်ကအမြဲတမ်း ခင်ချင်နေတာဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ခင်ချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီးနေမှာပါ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မမြမြစိမ်းကိုပဲ ခင်ချင်တယ်”

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

“ဟင် ကိုဆက်”

“ဪ သီတို့ပါလား”

“ဆရာမ”

ဒေါ်လှလှပါလာတာကြောင့် မြမြစိမ်းက မတ်တတ်ရပ်လျက် နှုတ်ဆက်၏။

“မြစိမ်းပါလား မတွေ့ရတာကြာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ကျွန်မလဲ အငြိမ့်ပွဲမပြတ်တာနဲ့ ဆရာမဆီ မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ခုလဲ အမေနေမကောင်းလို့ ဓာတ်မှန်ရိုက်တာလာ လူတာပါ”

“ဪ”

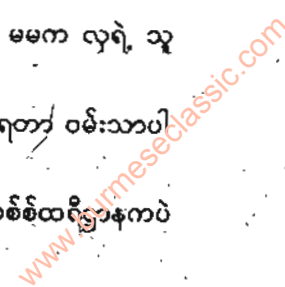
မြစိမ်းဆိုတာကြောင့် စိတ်ဝင်စားလျက်ကြည့်၏။ သိပ်ကိုလှတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

“သီ ဒါမြမြစိမ်းတဲ့”

“ဪ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ မမက လှရဲ့ သူ ငယ်ချင်း၊ ကိုဆက်နဲ့လဲ မိတ်ဆွေတွေလေ”

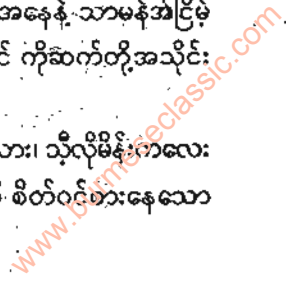
“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်မကလဲ ခုလိုမမနဲ့သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မြစိမ်းရေ သို့နာမည်က ခင်လွန်းသိတဲ့၊ ဟစ်စိထရိဋ္ဌာနကပဲ”

ဆရာမရဲ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”
 “မမသိကို နောက်တွေ့ရင် ခေါ်မယ်နော်”
 “ခေါ်ပါကွယ် မြမြစိမ်းအငြိမ်တိတ်ဆွတောင် မမသိ ကြည့်ပြီး
 သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမသိ”
 ဆက်မင်းဟန်က ကြံကြံဖန်ဖန်ဆုံသော သူတို့ကိုပြုံးထား
 ကြည့်သည်။
 “ကဲ သိနဲ့မလှလှတို့ တစ်ခုခုသုံးဆောင်ပါဦး”
 “အို ဦးဆက်မင်းဟန်တို့က ပြီးပြီဟုတ်လား၊ သွားစရာ
 တာ သွားပါ”
 ဆရာမ ဒေါ်လှလှက အားနာစွာဝင်ပြောသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆက်၊ သိတို့ကို အားမနာပါနဲ့”
 သူက မြစိမ်းကိုကြည့်သည်။
 “မမြမြစိမ်း အချိန်ရပါတယ်နော်”
 “အို ရပါတယ်၊ ဆရာမတို့နဲ့ဆုံခဲ့တာ အေးအေးဆေးဆေး
 စကားပြောရတာပေါ့ ဦးဆက်မင်းဟန်”
 “ကဲ ဝါဆို မှာကြဗျာ”
 ထို့နောက် လေးယောက်သားစားသောက်ရင်း စကားပြောကြ
 ကြလေ၏။
 “ညီမလေးရဲ့အငြိမ်ကို မမက သိပ်ကြည့်ချင်နေတာ၊ ကိုဆက်
 တို့ ဧည့်ခံပွဲတုန်းကလဲ မမ ခရီးထွက်နေတာနဲ့ မလာဖြစ်လိုက်ဘူး”

သီက မြမြစိမ်းကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပြောလေ၏။
 “ခုလို အားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်၊ ဦးဆက်
 မင်းဟန်တို့ဧည့်ခံပွဲမှာ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲ ကဖြစ်သွားတာပါ”
 “ဘယ်လို”
 သီ နားမလည်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်၏။ သူ နှုတ်ခမ်းတွန့်
 ကာပြုံး၍-
 “ဒီလို သီရဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းလဲ သီ သိပါတယ်၊ ကိုယ်က
 ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုကိုရအောင် လုပ်တာတယ်ဆိုတာ မမြမြစိမ်းအငြိမ်
 ကို ငှားတော့”
 သူက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြလိုက်၏။ သီက သေချာ
 နားထောင်ပြီး သူ့ကို လေးနက်စွာကြည့်သည်။
 ကိုဆက်သဘောကျတယ်ဆိုတာ ဒီမိန်းကလေးလား။
 ကိုဆက်ရယ်။
 မြမြစိမ်းက ရုပ်ရည်ရူပကာအားဖြင့် အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင်
 ချောမောလှပပေမဲ့ ကိုဆက်နှင့် အဆင့်အတန်းက ကွာခြားလွန်းလှ
 တယ်ဟု သီထင်မိ၏။
 ကိုဆက်လို ဂုဏ်သရေရှိလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သာမန်အငြိမ်
 မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုလျှင် ကိုဆက်တို့အသိုင်း
 အဝိုင်းက ဘယ်လိုပြောမလဲ။
 ကိုဆက်ဒက်ဒီကရော သဘောတူမှာတဲ့လား၊ သီလိုမိန်းကလေး
 ကို လက်ထပ်နိုင်ဟုငြင်းဆန်ကာ မြမြစိမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေသော

တို့ဆက်၏စိတ်ကိုအံ့သြမိ၏။

ကိုဆက်ဟာ အချစ်ကြောင့် စိတ်အလိုလိုက်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ပါဘူး။

သို့သော် ကိုဆက်တော့ ခုမှအချစ်ကိုတွေ့ရခဲ့သည်ဟုဆို၏။

“ဪ ဒါကြောင့် မြစိမ်းက ကိုဆက်တို့ကုမ္ပဏီညှိခံပွဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကရတယ်လို့ပြောတာကိုး”

ယခုမှသဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သိပြော၏။ ဆရာမ ဒေါ်လှလှ ကတော့-

“မြစိမ်းရေ အနီးကပ်သင်တန်းတွေ စတော့မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ကျွန်မ ဆရာမဆီ သတ်သတ်လာခဲ့ပါ ဦးမယ်”

“အေး အေး ဆရာမက သတိပေးတာ၊ မြစိမ်းလဲ ဒီတစ်နှစ် ပဲ ကျန်တော့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မြစိမ်းနှင့်ဒေါ်လှလှပြောနေတာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြုံးလျက် နားထောင်၏။

“ဒါဆို မြမြစိမ်းတို့စာမေးပွဲတွေ ပြေရတော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဆက်မင်းဟန်”

“အင်း မြစိမ်းက အငြိမ့်တစ်ဖက်ကရသလို တစ်ဖက်ကကော့ စာကျက်ချိန်ရဲ့လားကွယ်”

သိကဝင်မေးတော့ မြစိမ်းပြုံး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီရက်ပိုင်းတွေတော့ ပွဲဆက်ကမပြတ်ဘူး မမသိ၊ စာမေးပွဲနီးရင်တော့ ရက်ရွှေပြီးစာကျက်ရတော့တာပဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြိုးစား ရတာပါပဲ မမသိရယ်”

“ဒါဆို မြစိမ်း ပင်ပန်းမှာပေါ့ကွယ်”

နုနယ်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ရတဲ့အဖြစ်ကို သိ စာနာမိပါသည်။

“ဒီလိုပါပဲ မမရယ်၊ အမေနဲ့သမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မကပဲ ကြိုးစားမှမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပင်ပန်း တယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး မမရယ်”

ဆက်မင်းဟန်ကတော့ မြမြစိမ်းပြောသမျှ နားထောင်ရင်း တစ်စိတ်စိတ်ကရုဏာဖြစ်နေရတော့သည်။

လှပတဲ့ရုပ်ရည်လေးနဲ့ မလိုက်အောင် ဘဝလိုရုန်းကန်ရရှာတဲ့ သနားစရာမိန်းကလေး။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမရဲ့တာဝန်တွေကို သူသာ ဦးဆောင်ယူလိုက် ချင်၏။

သူမဘဝကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အေးမြစွာရှိနေစေချင်ပါသည်။

ဒီအခွင့်အရေးကို ဘယ်တော့မှရမှာပါလိမ့်။ ထိုနေ့က သီတို့ နှင့် လမ်းခွဲကာပြန်လာတော့ သူ့ကားပေါ်မှာ ထူးခြားစွာတိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဘေးတိုက်မြင်နေရသောသူမကိုကြည့်ကာ မကြာခဏ သက် ပြင်းကျိတ်ချမိနေရသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမသိရဲ့လား။

* * *

ကြည်လင်ချိုမြ ငြိမ်ညောင်းသောတေးသံနှင့်အတူ ပျော့ပျောင်းနုညက်စွာမီးရောင်အောက်တွင် လှပစွာကနေသောသူမကို မှောင်ရိပ်တစ်နေရာမှ သူစူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

လှလိုက်ပါတဲ့ မိန်းကလေး။
လူအများရဲ့နှလုံးသားကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ပါဘိ။
“ဦးလေး ဩဘာရေ”
“ဗျာ ဗျ”
“ဦးလေး တုတ်ရေ”
“ခင်ဗျာ ခင်ဗျ”

လူပြက်ကြီးနှစ်ဦးက သူမဘေးနားမှာ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရပ်လျက် ပြုံးမြဲမြဲနှင့် စကားဆိုမည့်သူမကိုကြည့်ကြ၏။

“ဦးလေးတို့ရေ ဟောဒီပွဲလာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်တွေထဲမှာ ကျွန်မချစ်သူပါတယ်ရှင်”

“ဗျာ ဟုတ်လား”
“ဘယ်သူများပါလိမ့်ခင်ဗျာ”
“ဟော ဟိုထောင့်နားမှာ ရပ်နေတဲ့သူပေါ့ရှင်”
သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲပြစ်သွား၏။

သူလာကြည့်တာကိုများ သူမသိသွားသလား။ မျက်နှက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်ကာ သူမပြောလိုက်ဟန်ကြောင့် ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်။

“မင်းသမီးရယ် မတွေ့ပါလား”
“ဪ ဦးလေးကလဲ ဒါဆို ဒီဘက်ထောင့်မှာရှင်”
“ဘယ်မှာလဲ မင်းသမီးရဲ့”
“ဟိုမှာလေ”

သူမ လက်ညှိုးလေးထိုးပြရာထောင့်မှာ ကာလသားများကတော့ လက်ခုပ်တွေတီး လေချွန်သံတွေကလည်း တည်တည်ဖြင့်-

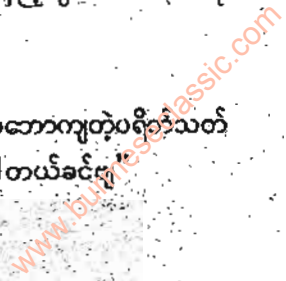
“ဒီမှာဗျို့ ဒီမှာပါ”ဟု အော်တဲ့လူတွေကလည်း မရှား။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမကတော့ ဆက်ဆိုကနေပြီ။ သူ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ တိတ်တဆိတ်လှည့်ထွက်ကာ ဓာတ်ခုံနောက်သို့ လာခဲ့သည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးချိန်...

“မင်းသမီးမြမြစိမ်းရဲ့အဆိုအကကို သဘောကျတဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးက ဆုတော်ငွေငါးသောင်း ချီးမြှင့်ပါတယ်ခင်ဗျ”

လက်ခုပ်သံ ဆူညံသွား၏။

သူမက ပရိသတ်ထံသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ-

“ခုလို မြစ်မီးကိုချီးမြှင့်တဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် မြစ်မီးကလဲ ကြိုးစားပြီး ဆက်ကပါရစေဦးလို့”

ထိုနေ့ညက မြစ်မီးအငြိမ်ပြီးမှ သူပြန်ခဲ့သည်။ ဒီလိုနှင့် သူမ အငြိမ်ကရာပွဲတိုင်းမှာ သူတောက်လျှောက်ရှိနေခဲ့၏။ အမည်မဖော်ဘဲ သူမကို ဆုတော်ငွေချီးမြှင့်ခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်။

“အမေရယ် မြစ်မီးကလေးရာမှာ ဆုလိုက်ချီးမြှင့်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ သမီးဖြင့် သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ။ တွေ့ရင် ကျေးဇူး စကားပြောရအောင်လို့ပါ”

“အေးကွယ် အမည်မဖော်တာ လူမသိစေချင်လို့နေမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုအားပေးတဲ့ပရိသတ်မို့ ကျေးဇူးတင်ရတာပါပဲ ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်”

ပွဲစဉ်တွေမှာလိုက်၍ ဆုချီးမြှင့်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ။ မသိစေ ချင်ကာမှ ပိုသိချင်တာ လူ့သဘာဝမဟုတ်လား။

ယခုတလော ဦးဆက်မင်းဟန်နှင့် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သည်။

အေးလေ သူမလိုအငြိမ်သမတစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်မှာလာပြီး အမြဲသတိရပါ့မလဲ။ ဒါ့မ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ်ချလိုက်၏။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကတော့ စိုးဒေါတစ်ယောက် သူမဆီရောက် လာသည်။

“မြစ်မီး”

“ဪ နင်”

စိုးဒေါက မလုံမလဲမျက်နှာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေလား မြစ်မီး”

“ဟင်း ငါက ရင်ထဲရှိတဲ့စကားကို အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ”

“တော်ပါ ဒီမှာ စိုးဒေါ နင့်အိမ်လဲ မကပ်ဘူးဆို၊ ဦးလေးက အမေ့ကိုလာပြောနေတယ်”

စိုးဒေါက မျက်မှောင်ကြီးကျူးကာ ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ပြော သည်။

“နင် ဘာကြောင့် ဒီလုလုပ်ရတာလဲ နင့်အဖေက နင့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့”

“ငါ စိတ်ဆင်းရဲတာကျတော့ရော”

သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ စိုးဒေါကပြောသည်။

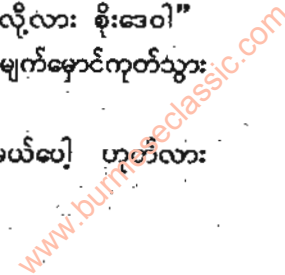
“တော်စမ်းပါ နင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာပဲ”

“ငါ စိတ်ဆင်းရဲလဲ နင်ကတော့ မသနားဘူးဆိုတာ သိပါ တယ်”

“နင်က သနားရအောင် ကျိုးကန်းနေလို့လား စိုးဒေါ”

သူမ၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့အမေးကြောင့် စိုးဒေါ မျက်မှောင်ကုတ်သွား သည်။

“ငါ ကျိုးကန်းနေရင် နင်သနားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မြစ်မီး”

“ဟင့်အင်း မသနားပေါင်၊ လက်ကောင်းခြေကောင်းကံ တျိုးကန်းအောင်လုပ်တဲ့လူမျိုး ဘာသနားစရာကောင်းလဲ”

“သိပါတယ် နင် ငါ ဘာဖြစ်ဖြစ်မသနားဘူးဆိုတာ၊ ဒါနဲ့ နင်ခုတ်လော လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။
ဦးဆက်မင်းဟန်ကိုပြောတာမှန်း သူမသိလိုက်သည်။
“နင့် ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟင်း ငါ နင့်ဆီမလာပေမဲ့ မျက်လုံးတွေ နားတွေအများကြီး ရှိတယ် မြစိမ်း၊ နင်တွေ့နေတဲ့လူက သူဌေးဆို”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဘူး”

“နင့် ငါ့ကိုမညာပါနဲ့ မြစိမ်း၊ နင့်အနား ဘယ်ကောင်မှကပ် တာ မကြိုက်ဘူး”

စိုးဒေဝါကို မျက်နှာလေးတင်းစွာဖြင့် သူမဆတ်ခနဲကြည့်လိုက် ၏။

“နင့်က ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား စိုးဒေဝါ”

“အမိန့်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး သတိပေးနေတာ၊ နင့်အနား ကပ်တဲ့ကောင်ဟာ ငါ့ရန်သူပဲ မြစိမ်း”

“နင် နင်”

သူမ ဒေါသထွက်ကာ မျက်နှာလေးနီသွား၏။ စိုးဒေဝါကို ဒါမျိုးတွေကြောင့် သူမမုန်းတာ။

“နင် ငါ့အနားကထွက်သွားစိမ်း”

“အေး သွားမှာပါ၊ ငါ အခု မိုင်းအရှူးကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားမလို့...”

“ကျောက်သွားတူးမှာလေ၊ ငါ ငွေသွားရှာမှာ ဘယ်သူ့အတွက် လဲ သိလား”

“မသိဘူး”

သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“အေး မသိရင်မှတ်ထား၊ နင်လိုချင်တဲ့ ငွေတွေရအောင် ငါ သွားရှာမလို့၊ ငါ့ငွေများများရမှ နင့်စိတ်ကြိုက်ထားနိုင်မှာ မဟုတ် လား”

“နင် နင်နော် ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့ ငါ့ကိုငွေမက်တဲ့မိန်းမလိုများ နင် ထင်နေလား”

စိုးဒေဝါကို သူမဆွေဆွေခုန် ရန်တွေ့လိုက်၏။

“ဒါဆို နင် ဘာလို့ ဟိုသူဌေးနဲ့တွဲလဲ”

“ဟဲ့ အဲဒါ ငါ့တွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဇွတ်လာပတ်သက် နေတာ”

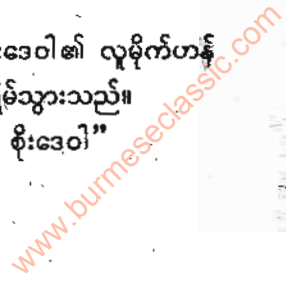
“ဟင် ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ဒီကောင်ကို ငါ့လက်သီးစာကျွေးရမယ်”

“ဟင်”

အင်္ကျီလက်ကိုပင့်ကာ ပြောနေသောစိုးဒေဝါ၏ လူမိုက်ဟန် ကြောင့် သူမ ဦးဆက်မင်းဟန်အတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။

“နင် နင်အရမ်းလျှောက်မလုပ်နဲ့နော် စိုးဒေဝါ”

“ဘာလဲ နင်က စိုးရိမ်နေတာလား”

စိုးဒေဝါက သူမကိုစူးစမ်းအကဲခတ်ရင်း မေး၏။ သူမမျက်နှာလေးနီသွားကာ-

“ငါ စိုးရိမ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ငါ့ကို ဘာမှအနှောင့်အယှက်မပေးဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုတောင် မေ့မေ့ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေပေးနေတာ သိရဲ့လား။”

“ဪ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘဲ ဖြစ်မလာပါဘူးဟာ၊ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်က နင့်ပဲမဟုတ်လား မြစိမ်း”

“အို”

ဦးဆက်မင်းဟန်လို လူတစ်ယောက်ဆီကအချစ်ကို မမျှော်လင့်ရဲသောသူမအတွက် စိုးဒေဝါစကားက စိတ်လှုပ်ရှားစရာဖြစ်သွား၏။

“နင့် နင့် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ စိုးဒေဝါ၊ လူတစ်ဖက်သားစေတနာကို မစော်ကားပါနဲ့...”

ပြီးတော့ ငါ့လိုသာမန်အငြိမ့်သမတစ်ယောက်ကို သူတို့လိုဂုဏ်သရေရှိလူတစ်ယောက်က စဉ်းစားပါ့မလားဟဲ့...”

“ဟင် နင့်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို အတည်မဟုတ်ရင်တောင် အပျော်သဘောနဲ့ စဉ်းစားမှာပဲ၊ ငါ့လောက် နင့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့လူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“တော် တော်စမ်း စိုးဒေဝါ၊ သူ့ဘာသာအတည်ကြဲကြဲ အပျော်ကြဲကြဲ ငါမစဉ်းစားရင်ပြီးတာပဲ ငါ ကိုယ်ဘဝ ကိုယ်နားလည်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် စိုးဒေဝါက မြစိမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်နားလည်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ စဉ်းစားရင်လဲ ဘဝတူထဲက ငါ့လိုလူမျိုးကို စဉ်းစားပေါ့၊ ကဲ ငါ့သွားမယ်”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော စိုးဒေဝါကို သူမအံ့လေးကြိတ်ကာ ကြည့်မိသည်။

လိပ်...

သိပ်ကို ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့လိပ်ပဲ...

ဦးဆက်မင်းဟန်အတွက် စိုးဒေဝါရန်မှလွတ်အောင် သူမပြောလိုက်ခြင်းပါ။ တံကယ်တမ်းမှာ သူမ ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ဘာကြောင့် မကြာခဏသတိရနေမိပါလိမ့်။

ယခုလည်း သူမပွဲစဉ်ကရာမှာ ဆုတော်ငွေလိုက်ချနေတဲ့သူဟာ အို သူမကနေစဉ် ဒီလူအမြဲရှိနေမှာပေါ့...

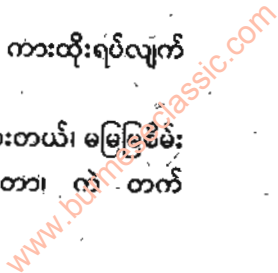
ဟုတ်တယ် ဒါကို သူမအဖြေရအောင်ရှာရမည်။

“မမြမြစိမ်း”

“ဟင် ဦးဆက်မင်းဟန်”

ဘတ်စ်ကားစောင့်နေသော သူမရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်လျက် ဆင်းလာသောသူကြောင့် အံ့ဩသွားရ၏။

“ကျွန်တော် မမြမြစိမ်းအိမ်ကို ရောက်သေးတယ်၊ မမြမြစိမ်း ကျောင်းသွားတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့တာ၊ ကဲ တက်

ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်”

ကားတံခါးဖြင့်ပေးရင်း သူပြောတာကြောင့် သူမငြင်းရခက် သွား၏။ ဘတ်စိဂိတ်မို့ လူတချို့၏မျက်လုံးတွေက သူမတို့ထံ စူးစမ်းစွာရောက်နေသည်။

ဦးဆက်မင်းဟန်၏ ချောမောခန့်ညားမှုနှင့် သိန်းထောင်ကျော် တန်ကားကြီးတို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေတာမဆန်း။

လူတွေမစပ်စုခင် သူမ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ သူ ကားတံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး ကားခေါင်းမှကွေ့ပတ်ကာ တစ်ဖက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ညင်သာသောစက်သံနှင့်အတူ သူ့ကားကိုနေရာမှမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဦးဆက်မင်းဟန် ကျွန်မဆီလိုက်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လားဟင်” သူ ကားမောင်းရင်း တစ်ချက်ပြုံး၏။ ထို့နောက် သူမဘက် အသာငဲ့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် မမြမြစိမ်း ကိစ္စရှိလို့လေ”

“ဪ ဘာကိစ္စလဲဟင်”

သူမက ရိုးသားစွာမေးမိ၏။ သူက သူမကိုထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့်စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်းပြော၏။

“ကိစ္စက မမြမြစိမ်းကို ကျွန်တော်သတိရလို့ပါ”

“အို”

သူမ မျက်လွှာလေး ကမန်းကတန်းချသွားရ၏။

“မမြမြစိမ်း”

သူ့ခေါ်သံ တိုးညင်းညင်းထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမက မထူးဘဲ မျက်တောင်ကော့များ ပင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် မမြမြစိမ်းနဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်တယ်”

ဟင်း...

အင်းလျားကန်ရေပြင်ကို ရှုပ်၍တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးအေးက ရှည်လျားစွာဖြန့်ချထားသည့် သူမ၏ဆံပင်များကို ပြန့်ကျဲခွင့်မျှောစေ၏။

ခရမ်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် သူမကငြိမ်းချမ်းစွာလှပနေသည်။ သူတို့ရှေ့မှာတော့ ဘူးသီးကြော်ပန်းကန်နှင့် အအေးပုလင်းတွေ။

“မမြမြစိမ်း စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ အချစ်စစ်နှင့် ဘူးသီးကြော်ကို တို့စားလိုက်၏။ သူက သူ့ဆံပင်ပြည့်တင်းလှပသော သူမ၏လက်ချောင်းများကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မြစိမ်း”

တရင်းတနိုး သူ၏ခေါ်သံကြောင့် သူမဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးတွေက ရွန်းစိုတောက်ပနေပါလား။

“ကျွန်တော် မြစိမ်းဆီမလာဖြစ်ပေမဲ့ နေ့တိုင်းသတိရနေတယ်”

“ဟင်”

“မြစိမ်းရော ကျွန်တော့်ကို သတိမရဘူးလားဟင်”

“အို ဟုတ် ဟုတ်တယ်နော်”

“ကျွန်မတို့ မတွေ့ရတာတောင်ကြာပြီ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မြစိမ်းကို အမြဲတွေ့နေရပါတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မြစိမ်းကသာ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့တာပါ”

သူမအံ့ဩလို သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။

“ဦးဆက်မင်းဟန် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ဪ မြစိမ်းရယ် ကျွန်တော်က အမြဲသတိရနေသူဆိုတာ

မြစိမ်းရှိရာ အမြဲတမ်းလာရတာပေါ့”

“ဟင် ဦးဆက်မင်းဟန် အိမ်ကိုမလာပါဘူး”

ထိုအပြောကြောင့် သူနစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံး၏။

“ကျွန်တော်လာတာ အိမ်ကိုမှမဟုတ်ဘဲ မြစိမ်းရယ်”

“ဒါဖြင့်”

သူမစကားမဆက်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်စုံတစ်ရာထိ

သဘောပေါက်လာသည်။

“ဒါ ဒါဆို ကျွန်မကတော့အငြိမ့်ပွဲတွေမှာ”

သူဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်အမြဲရှိနေပါတယ်”

“အို ဒါဆို ကျွန်မကိုဆုချတဲ့သူကလဲ ဦးဆက်မင်းဟန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မြစိမ်း ကျွန်တော် မြစိမ်းရဲ့အနုပညာကို ချီးမြှင့်တာပါ”

“အို ဘာလို့ ဒီလောက်ငွေတွေအများကြီး ပေးရတာလဲ၊ ကျွန်မ အဲဒီငွေတွေ စုထားတယ်၊ ဦးဆက်မင်းဟန် ပြန်ယူပါနော်”

“မဟုတ်တာ မြစိမ်းရဲ့ ကျွန်တော်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ချီးမြှင့်တာပါ”

“ဟင်အင်း ကျွန်မကတော့ လက်မခံချင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်ရော”

“အို အဲဒါကတော့”

“အဟွန်း ကျွန်တော့်ကိုလဲ တခြားလူတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘော ထားပေါ့ မြစိမ်းရယ်”

“ကဲ အအေးတွေသောက်လိုက်ပါဦး”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ယူသောက်လေ၏။ ညနေဆည်းဆာချိန်မို့ အင်းလျားတစ်ဝိုက်မှာ လူစည်ကားနေသည်။

စားသောက်ပြီးတာနှင့် သူမက ပိုက်ဆံကိုထုတ်ရှင်း၏။ သူ ဘာမှမပြောပဲ ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကန်ပေါင်ပေါ် လမ်းခဏလျှောက်ရအောင် နော်”

“အင်း သွားလေ”

ကန်ပေါင်ပေါ်ရှိ ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ချစ်သူစုံတွဲတွေကို တွေ့ရသည်။

“မြစိမ်း”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘာကြောင့် မြစိမ်းကျွေးတာကို စားတာလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“အဟွန်း ကျွန်တော် မြစိမ်းစိုစကားပြောစရာရှိလို့”

“အို စကားကလဲ ခုလဲပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား”

သူခေါင်းခါယမ်းကာ ပြုံး၍ကြည့်၏။

“အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားက ဒီစကားတွေနဲ့မတူဘူးလေ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကမုန့်ကျွေးပြီး ပြောမယ်ဆိုရင်လဲ မကောင်းဘူး အဲဒါကြောင့်”

သူ့မျက်လုံးတွေကိုရှောင်ရှားရင်း သူမတစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်လာဟန်ဖြင့် စိတ်ထိလှုပ်ရှားသွား၏။

“မြစိမ်း”

သူခေါ်ရင်း ဖျတ်ခနဲသူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်သည်။

မြင့်မားသောသူ့ အရပ်ကြောင့် သူမခေါင်းက သူ့ပခုံးစွန်းမှာ သူ့က သူမမျက်နှာကို မလွဲတမ်းစိုက်ကြည့်ကာ-

“ကျွန်တော် မြစိမ်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

“အို”

ဒီလိုစကားပြောလာမယ်ထင်ပေမဲ့ တကယ်တမ်းပြောလာတော့ သူမ၏ဖြူနုသောမျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မြစိမ်း စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်”

သူမ သူ့ကိုဖြည်းညင်းစွာ မော့ကြည့်သည်။ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားရင်း-

“နောက်ဆုံးတော့လဲ ဦးဆက်မင်းဟန်က ကျွန်မကို အငြိမ့်သမ ဆိုပြီး တခြားယောက်ျားတွေလို အထင်သေးတာပေါ့နော်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မကို လွယ်လွယ်ရုမယ်ထင်လို့ အပျော်သဘောနဲ့ ဒီလို ပြောတာ မဟုတ်လား”

တည်ငြိမ်စွာမေးလိုက်သောသူမကြောင့် သူ့ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“မဟုတ်ဘူး မြစိမ်း ကျွန်တော့်ကို အထင်လို့နေပြီ၊ ကျွန်တော် မြစိမ်းကို အထင်သေးတဲ့စိတ်လုံးဝမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ မြစိမ်းကို ကျွန်တော်ချစ်တာ အပျော်သဘောနဲ့ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ပျာပျာသလဲရင်းပြပေမဲ့ သူမ မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မဲ့ခနဲ ပြုံး၏။

“တော်ပါတော့ ဦးဆက်မင်းဟန်၊ ကျွန်မ ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ခင်တယ်မင်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဦးဆက်မင်းဟန်ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူး”

သူ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့သွား၏။

“ကျွန်တော် မြစိမ်းကိုခင်မင်ခဲ့တာ အခွင့်အရေးယူဖို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ နှလုံးသားက သူ့ အလိုလိုချစ်စိတ် ပေါ်လာတာကိုတော့

တားလို့မရဘူး။ လူတိုင်းမှာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က မြစိမ်းကို ချစ်မိတာ အပြစ်လားဟင် ပြောပါဦး။”

ရုတ်တရက် သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူစိတ်မထိန်း နိုင်စွာမေး၏။

“အို”

အသားချင်းထိတွေ့မှ နှစ်ယောက်လုံးရင်ထဲ ကိုယ်စိလှုပ်ရှား သွားရသည်။

သူမက သူ့လက်တွေကိုစိုက်ကြည့်တာကြောင့် သူ့သတိရသွား ဟန်ဖြင့် ‘ဆောရီး’ ဟုဆိုကာ ဖြေလွှတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေပါဦး မြစိမ်း။”

သူမ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အပြစ်ပဲ ရှင်က မိုးပေါ်ကလူတစ်ယောက်ပါ ဦးဆက်မင်းဟန်၊ ကျွန်မက မြေကြီးပေါ်ကလူ၊ ဒီလိုအဆင့်အတန်းမတူ တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်လောက် ခိုင်မြဲမှာမို့လို့လဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာဂုဏ်နေမှမရှိတဲ့ ကျွန်မကို ဦးဆက်မင်းဟန် လှည့်စားသွားမှာမဟုတ်လား။”

“ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုထင်ရတာလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော့် အချစ်ကို အထင်သေးတာပဲ၊ ကဲ မြစိမ်းကသာ ကျွန်တော့်ကို ခု ချစ်တယ်လို့ဖြေပါ မြစိမ်းကိုလက်ထပ်မယ်”

သူ့အချစ်ကို ယုံကြည်စေရန် ချက်ချင်းသက်သေပြချင်နေသော

အဖြစ်ကြောင့် သူမ မဲ့မဲ့လေးပြုံးမိ၏။

“တော်ပါ ဦးဆက်မင်းဟန် ရှင့်ဘက်က နှစ်နာနေပါဦးမယ်”

ထို့နောက် သူမ ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူက သူမ၏ လှပသောနောက်ကျောပြည့်ပြည့်လေးကို ငေးကြည့်ရှင်း သက်ပြင်း တစ်ချက် ကြိတ်ချလိုက်မိ၏။

* * *

“သားလဲ ခုတလော ညဘက်ပြန်လာတာတွေ နောက်ကျနေ သလားလို့”

မနက်ဘက် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ဒက်ဒီနှင့်တွေ့တော့ သူ့ကို ပြောသည်။

ဒက်ဒီပြောတာတွေ ဟုတ်ပါသည်။ သူမကရာ အငြိမ့်ပွဲတွေကို လိုက်ကြည့်နေလို့ အပြန်နောက်ကျရတာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ ကျွန်တော် ဒီရက်ပိုင်း ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ နောက်ကျနေတာပါ”

ဒက်ဒီက ခေါင်းညှိတ်ကာ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူသောက် ၏။ သူမကတော့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာကို စိတ်မပါဘဲ မြစိမ်း အကြောင်းတွေးကာ ရင်မောနေမိသည်။

“အင်း သားလဲ ကုမ္ပဏီဒါ ရိုက်တာတစ်ယောက်ပဲ၊ ကလေးတစ် ယောက်လို့ ဒက်ဒီပြောနေစရာမလိုဘူး၊ ဪ ခါနဲ့ ဦးမြသီက

သားနဲ့သူ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ဒက်ဒီကို လာပြောနေတယ်”

“ဟင်”

သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုချကာ ဒက်ဒီကို အံ့ဩသလိုကြည့် သည်။

“အို ဒက်ဒီ ခင်လွန်းသီက သားနဲ့လက်ထပ်ပါဘူးလို့ သူ့ အဖေကိုပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ ခင်လွန်းသီ သားကိုလက်ထပ်နိုင်တာ အကြောင်း ပြချက်ရှိရမယ်လို့ ဦးမြသီကပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“အခု သူ့သမီးကိုမေးတော့လဲ ရည်းစားလဲမရှိ၊ ချစ်သူလဲမရှိ အကြောင်းမဲ့သက်သက်ငြင်းတာမို့ ဦးမြသီက လက်မခံဘဲ သူ့စိတ် ဘာကို လက်ခံဖို့ ခင်လွန်းသီကို အမိန့်ပေးထားတယ်”

“ဟာ”

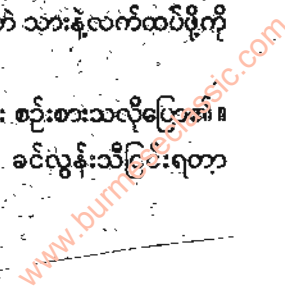
ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်လွန်းသီတစ်ယောက် ဘယ်လောက် အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေရှုမလဲဟု သူစာနာမိ၏။

“အဲဒါ ဒက်ဒီက သားရှင်ဆိုတော့ ငြင်းရခက်တယ်လေ၊ ခင်လွန်းသီကိုလဲ အစကတည်းကသမီးတော်ချင်မှန်း သားသိပါတယ်”

“ခင်လွန်းသီက အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကို ငြင်းတယ်ဆိုတာ ဘာသဘောပါလိမ့်”

ဒက်ဒီကတော့ စကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားသလိုပြော၏။

သူ့စိတ်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ ခင်လွန်းသီငြင်းရတာ သူ့ကြောင့်မဟုတ်လား။

“ဒါကတော့ ဒက်ဒီရယ် သူ ဆန္ဒမရှိလို့ နေမှာပါ”

“အင်း ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ သားကရော ခင်လွန်းသိ ကိုလက်မထပ်တာ သားစိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေး တွေထားလို့ဆို၊ ဘာကြောင့် ခုထိ ဒက်ဒီဆီ ခေါ်မလာသေးတာလဲကွ”

ဒက်ဒီက သူ့ကိုပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ မေးသည်။ သူ မျက်နှာ မပျက်ရန် မနည်းသတိထားလိုက်ရ၏။

မြမြစိမ်းအချစ်ကို သူ့အခုထိမရနိုင်သေးတာ တကယ်ဆို သူ ညံ့လို့ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒက်ဒီကို သူ့ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့သားစိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးက သိပ်ကို ခက်ခဲနေလို့လား၊ ဘာလဲ ဒက်ဒီကူညီပေးရမလား”

“ဟာ နေပါစေ ဒက်ဒီ ကျွန်... ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြီးစားပါ မယ်”

“ဟေ့ ခုထိကြီးစားတုန်း တုတ်လား၊ အင်း ငါ့သားလိုလူမျိုး က ကြီးစားရတုန်းဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ တော်ရုံတန်ရုံအဆင့် အတန်းထဲက ဟုတ်ဟန်မတူဘူးထင်တယ် ဟဲ့ ဟဲ့”

သူ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ ကမန်းကတန်းမော့ချလိုက်၏။ ဒက်ဒီက သူ့စိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးကို အထင်ကြီးနေပြီး ဒက်ဒီလို လူမျိုးက အထင်ကြီးတယ်ဆိုတာ တော်ရုံနဲ့မဟုတ်ဟု သူသိ၏။

မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဒက်ဒီထင်ထား

သလို ကျွန်တော်တို့ထက် ဂုဏ်သရေအဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆင့်ကွာခြားတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးလေးတစ်ဦး ပါ ဒက်ဒီကိုကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ဒက်ဒီဆီကသတင်းရတာကြောင့် ခင်လွန်းသိကို သူ့သွားတွေ့ ၏။ သူ့ကိုတွေ့တော့ မျက်နှာမကောင်းတဲ့ကြားက သိပြုံးပြုရှာသည်။

“လာ ကိုဆက် အိမ်ထဲသွားရအောင်”

“နေပါစေ သီ ခြံထဲမှာပဲ စကားပြောရအောင်”

“ဒါဆို သွားလေ”

ခြံရှေ့မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်ရှိ အဖြူရောင်ထိုင်ခုံများဆီသို့ သူတို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိတာနှင့် သို့ကို ညင်သာစွာကြည့်လိုက်၏။

“သီ”

“ပြောပါ ကိုဆက်”

သူ အိမ်ဘက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အန်နာယံရော သီ”

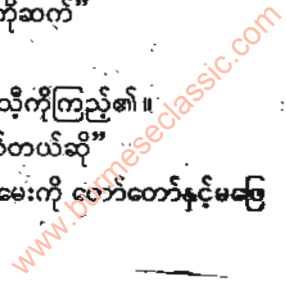
“ဖေဖေ ပြန်မရောက်သေးဘူး ကိုဆက်”

“ဪ”

သူ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ သို့ကိုကြည့်၏။

“သီ အန်ကယ်နဲ့ ပြဿနာတက်တယ်ဆို”

သီ ခေါင်းလေးငုံ့သွား၏။ သူ့အမေးကို တော်တော်နှင့်မဖြေ

အခြေတမ်းလန်းဆန်း၍နေတတ်တဲ့သီ ဒီလိုဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ရင်း ပြဿနာဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ သူရိပ်မိလိုက်၏။

“သီ”

သူထပ်ခေါ်တော့မှ သီ ခေါင်းလေးပြန်မော့လာသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးပန်းလေးဆင်လာသောသီကြောင့် သူရင်နှင့်သွား၏။ သီဟန်ဆောင်ပြီး ပြုံးနေတာသူသိတာပေါ့။

“ကိုဆက်ဒက်ဒီက ကိုဆက်ကို ပြောတာလားဟင်”

သူညင်သာစွာ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

“အဟင်း လူကြီးချင်းဆိုတော့ ဒီလိုပြောကြမှာပေါ့ ကိုဆက်ရယ် ပြဿနာက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး ကိုဆက်ရယ်၊ ဇေဇေက သူစီစဉ်တာကို လက်မခံလို့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့လေ”

တမင်စကားကိုပေါ့အောင် သီပြောနေမှန်း သူသိပါသည်။

သူ ခေါင်းအသာခါယမ်းလိုက်သည်။

“သို့ရဲ့ပြဿနာ မသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်ကွယ်၊ တကယ်တော့ သိတို့သားအဖကြား ခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ့်ကြောင့်ပေါ့”

“အို မဟုတ်တာပဲ လူငယ်တွေဆန္ဒမရှိတာကို ဖေဖေတို့ လူကြီးတွေ ဇွတ်စီစဉ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ နောက်တော့ ဖေဖေသဘောပေါက်မှာပေါ့ ကိုဆက်ရယ် ဒါနဲ့ ကိုဆက်”

သီက တစ်စုံတစ်ရာကိုမေးမလိုလုပ်ပြီးမှ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

“ဘာလဲ သီ ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

ဒီတော့ သီက အားနာဟန်လေးဖြင့်ဖြိုး၏။

“ဟို သို့ကိစ္စက ထားပါ၊ ကိုဆက်ကိစ္စကရော”

“ဟင်”

“ဟိုလေ ကိုဆက်နဲ့ ကိုဆက်ရဲ့မိန်းကလေး အဆင်ပြေပြီလား လို့ သိမေးတာပါ”

သူ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ မြစိမ်းက သူ့အချစ်ကို မယုံတဲ့အတွက် ရင်ထဲခံရခက်လှပါသည်။

“ဪ”

ကိုဆက်လို့လူမျိုးကို လက်မခံတဲ့မိန်းကလေးဟာ မြစိမ်းဆိုလျှင်တော့ အံ့ဩရမည်။

“ကိုဆက်”

“ဟင်”

“ဟို ကိုဆက်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မြမြစိမ်းလား ဆင်”

သို့မှာ အရဲစွန့်ကာမေးလိုက်ပေမဲ့ အဖြေကိုမကြားရဲသလို၊ ကိုဆက်က တည့်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်တော့ သို့ရင်ထဲ အာခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် သီ၊ ကိုယ် မြစိမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ဒါဆို သူ သူက”

သီ ဘာမေးချင်တယ်ဆိုတာကို သူသိပါသည်။ သူ ခပ်မို့မို့ ခြေလိုက်သည်။

“သူက ကိုယ့်အချစ်ကိုမယုံဘူးလေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မြစ်မီးက ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သူ မယုံဘူး”

“ဘာကြောင့်များလဲ ကိုဆက်ရယ်”

“အဓိက သူနဲ့ကိုယ် အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားလို့တဲ့”

“အို”

တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင်တော့ ကိုဆက်လို သူဌေးတစ်ယောက်ကို အလွတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ယခုတော့ မြစ်မီးဟာ သူမဘဝကို သူမနားလည်ပါလား။

“သိ ဘာကူညီရမလဲ ကိုဆက် ဟင်”

သူ့အပေါ် စေတနာထားသောသို့ကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်မိ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သိ၊ ကိုယ်ရဲ့ အချစ်ပြဿနာကို ကိုယ်

ဘာသာပဲ ကြိုးစားဖြေရှင်းပါ့မယ်”

“ကိုဆက်တို့ပြေလည်ဖို့ သိဆုတောင်းပါတယ်၊ သို့အကူအညီ လိုရင် အချိန်မရွေးပြောနော်၊ အားမနာပါနဲ့ ကိုဆက်ရယ်”

“သိ သိရယ် ကိုယ့်အပေါ် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ကောင်းတာလဲဟင်”

သိက ဣန္ဒြေဆယ်ကာရယ်မောလိုက်၏။

“ဪ ကိုဆက်ရယ်၊ သိနဲ့ ကိုဆက်ဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်း က မောင်နုမလို့နေလာတာပဲ၊ တစ်ယောက်အကူအညီလိုတာရှိရင် တစ်ယောက်ပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ သို့ဘက်က အကူအညီလိုရင်လဲ ကိုယ့်ကို ပြောပါ သိ”

“အခုအထိတော့ မရှိဆဲပဲ” ဟုဆိုကာ ငုတ်ငုတ်ငုတ်ပြောပြီး ထိုစဉ် သိအပေ ပြန်ရောက်လိမ့်။

“ဟော ဖေဖေ”

“အေး အေး”

“အိပ်စက်ပါ သိနဲ့အတူတူပါ” ဟုဆိုကာ ပင်လယ်ပင်ထဲ ငါးငါးငါးငါး ဦးမြဲသိက သမီးဖြစ်သူနှင့် ဆက်ဆံဖွယ်ကား ပြောဆိုတာကို

မြင်ကာ ကျေနပ်သွား၏။

“ငယ်စားဥက”

“အခုအထိတော့ မရှိဆဲပဲ” ဟုဆိုကာ ငုတ်ငုတ်ငုတ်ပြောပြီး ထိုစဉ် သိအပေ ပြန်ရောက်လိမ့်။

“ဟော သေပါ သူ့ ခင်ဗျာ အိမ်ကန်နဲ့ မတွေ့ရဘူးတောင် ကြာပြီ”

“ဟော ငါ့လမ်း ငြိမ့်”

“အေးကယ် မှုတ်နဲ့ သတိမေ့တာပါ၊ မင်းအိမ်ထဲတော့ တွေ့မြင်ကြပါတယ်၊ အဲဒါကို သမီးနဲ့ အတူတူဆိုတဲ့ စကားပြောကြည့် အန်ကယ် အစွတ်အစွတ်သွားလဲလို့ကိုဦးမယ်” ဟုဆိုကာ

“ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟော ငါ့လမ်း ငြိမ့်”

“အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပေးသေသွားပါ” ဟုဆိုကာ ငုတ်ငုတ်ငုတ်ပြောပြီး ထိုစဉ် သိအပေ ပြန်ရောက်လိမ့်။

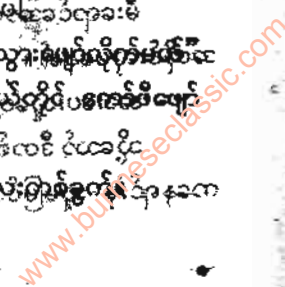
“ကိုဆက် တစ်ခုခုသောက်ဦးနော်၊ သိ သူ့အဖျစ်ရိုက်ပေးပါ”

“နေပါဇာ သိ၊ ကိုယ်နဲ့ပဲ ပြန်တော့မှာပါ”

“ဟော ငါ့လမ်း ငြိမ့်”

“ခဏလေးပါ ကိုဆက်ရယ်၊ သိ ကော်ဖီသွားရမယ်ဆိုက်မိဖို့အ အိမ်ဖော်တွေရှိပေမဲ့ သူ့အတွက် သိတို့က ငုတ်ငုတ်ငုတ်ပြောပြီး ထိုစဉ် သိအပေ ပြန်ရောက်လိမ့်။

“ဟော သေပါ သူ့ ခင်ဗျာ အိမ်ကန်နဲ့ မတွေ့ရဘူးတောင် ကြာပြီ”

သိပြန်ထွက်လာတော့ ဖေဖေနဲ့ကိုဆက် စကားပြောနေ၏။

“ဖေဖေ သံပရာရည်”

“အေး အေး”

သိပေးသော သံပရာရည်ခွက်ကို ဖေဖေလှမ်းယူသည်။

“ကိုဆက် ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး”

“ကျေးဇူးပဲသိ”

သိ ကော်ဖီတိုက်တော့ မြစ်မီးကိုသတိရမိသည်။ မြစ်မီး ဖျော်
သော ကော်ဖီကိုသောက်ရသည်မှာ သူ့အတွက် အရသာရှိလွန်းလှ
သည် မဟုတ်လား။

စတုရန်းတော့ သူ သိတိုသားအဖကို နှုတ်ဆက်ကာပြန်ခဲ့၏။
သူ့ကားဦးတည်နေတာ မြဲမြဲစိမ်းဆီ ဒီနေ့ မြဲမြဲစိမ်းတို့အငြိမ့်ခွင့်ရှိ၏။
ညအမှောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းနေပေမဲ့ တောင်းကင်
ပေါ်မှ ကြယ်လေးတွေကတော့ တလင်းလင်းလက်နေ၏။

မီးရောင်အောက်မှာတော့ ဆိုင်းသံထဲထဲတွေ ကြားနေရသည်။
မြဲမြဲစိမ်းတို့အငြိမ့်ခွင့်နေပေပြီ။ သူကားကို မှောင်ရိပ်ထိုးရပ်ကာ
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

မီးရောင်အောက်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမက ထုံးစံ
အတိုင်းလှပနေ၏။

အားပေးသူတွေကလည်း အမြဲညှိ။

သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရပ်နေရာသို့ မီးရောင်ရတာကြောင့်
ကနေရင်းမှ သူမမြင်သွားပုံပင်။

ဆို ဦးဆက်မင်းဟန်။

လူကြားထဲမှာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် သူ့ကိုထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရ
တာမို့ သူမရင်ထဲ လိုက်မောသွားရ၏။

သူက သူမကိုနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးပြလေသည်။ ပထမတစ်ပုခံ
ပြုံးချိန်တွင် သူ့ ဓာတ်စင်နောက်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဦးဆက်မင်းဟန်”

“မြစ်မီး”

“ဘာလဲ ကျွန်မကို တိတ်တဆိတ် ဆုရဦးမလို့လားဟင်”
သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မြစ်မီး မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

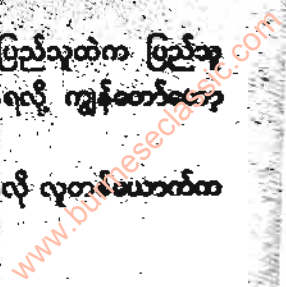
“ကျွန်မ မကြိုက်တာထက် ကျွန်မရဲ့အနုပညာကို ရိုးရိုး
အားပေးရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီရှင်။ ဒါနဲ့ ဦးဆက်မင်းဟန် ကျွန်မအငြိမ့်
ကရာပွဲတိုင်း ဒီလိုပဲရပ်ကြည့်ခဲ့တာလားဟင်”

သူ့ရှက်ဟန်ဖြင့်ပြုံးကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ သူမ ချက်မှာ
မကောင်းစွာဖြင့်ပြောသည်။

“အငြိမ့်ပြီးတဲ့အထိ ကြည့်တယ်ဆိုရင် ဦးဆက်မင်းဟန်
အရမ်းပင်ပန်းနေမှာပေါ့ရှင်”

“ဧည့် မြစ်မီးရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ပြည်သူထဲက ပြည်သူ
တစ်ယောက်ပဲ မြစ်မီးရဲ့အကမှာ နစ်ပျောနေရလို့ ကျွန်တော်တော့
ညောင်းမှန်းမသိပါဘူး”

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ရှင် ဦးဆက်မင်းဟန်လို လူတစ်ယောက်ထ

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောဟန်လေးကြောင့် အသည်းစွားသွားရ၏။

“မြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က မြစ်မီးကိုအိမ်ကို တစ်သက်လုံး လာနေချင်တဲ့သူပါဗျာ”

သူမ တိတ်ဆိတ်လျက် ဘာမှမပြောတော့။ ထိုအပြုအမူလိုပဲ သူ့ဘာသာပေါ့။

“မြစ်မီး”

“ပြောပါ ဦးဆက်မင်းဟန်”

“ဒီမနက် ကျွန်တော့်ခက်ဒီက မေးတယ်။ သားချစ်သူကို ခုထိ ခက်ဒီကို ဝေးမပြသေးဘူးလားတဲ့”

သူမက သူ့ကိုဖြည်းညှင်းစွာကြည့်၏။

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မမြစ်မီးရယ် အိပ်ချင်လောင်အောင်တဲ့လူက နှိုးရခက်တယ်နော် ခက်ဒီမေးတာကို ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဦးဆက်မင်းဟန်ကို ကျွန်မ စိတ်ကူးမယဉ်စေချင်ပါဘူး”

သူ ကားကို လမ်းဘေးသို့ ကျွဲမနဲ့ဆိုးရပ်လိုက်၏။

“အို ဘာလုပ်တာလဲ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ သူမကို မိမိမီးကြီးစိုက်ကြည့်သည်။

“မြစ်မီး၊ ဒီလိုပြောတာ ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်သမား မဟုတ်ပါဘူး မြစ်မီး၊ လက်တွေ့သမားပါ”

“ကျွန်တော် အခု မြစ်မီးကို ပြန်မပို့တော့ဘူး”

သူပြောရင်း ကားခက်နှိုးကာ အရှိန်ဖြင့်မောင်းလိုက်၏။

“အို ဦးဆက်မင်းဟန် ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမ မျက်လုံးပိုင်းလေးဖြင့် အလန့်တကြားမေးသည်။ သူ မှုခနဲ ပြု၏။

“ကျွန်တော် ခုချိန်ကမပြီး မြစ်မီးကို နှိုးပြေးတာလေ”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီးတည်ကာ ကားကိုသာ ဝရုစိုက်မောင်းစေ၏။

သူမ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ၏။

“ဦးဆက်မင်းဟန် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကားကိုရပ်ပါ”

သူဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်သမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အခုလက်မတွေ့ မြစ်မီးကိုပြတာပဲ ကျွန်တော် မြစ်မီးကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“အို ဟန်အင်း ရှင် ဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မ စိတ်ဆိုးမိမယ်နော်”

“မြစ်မီး၊ စိတ်ဆိုးရင် ကျွန်တော်ချော့မှာပေါ့ဗျာ”

သူ ကားကိုအရှိန်ဖြင့်လိုက်တာကြောင့် သူမဒေါသဖြစ်သွားရ၏။ သူ့ကိုစူးစူးကြည့်ကာ သူမ တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

“ရှင် ဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်မကို အထင်သေးလို့မဟုတ်လား ဦးဆက်မင်းဟန်”

“ဂဗ္ဘီ”

ရုတ်တရက်ဘရိုက်ဆွဲလိုက်တာကြောင့် ကားကဟုန်ခါကာ

"ဟော ဟိုမှာ မြစ်မီး ဂွန်လှ"

အနားမှ သုဝေယံဇဉ်၏ ပြောသံကြောင့် ကော်ရင်ဒါမှာလက်ပိုက်
ခေါင်ကြည့်နေသောသူ့ကို တွေ့ရသည်။ သတ္တလင်ပေက ကလိန်စု
ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အဖြူရောင်ပေါ်မှာ အစိမ်းနုအစင်းအကိုလေး
တွေပါသော ခပ်ရွယ်လက်တိုကိုဝတ်ထားသောသူပုံက ခါတိုင်းထက်
နူးရုံအရာအားနေသလိုပါပဲ။

သူ့က ဆရာအလစ်မှာ လက်ပြကာသူ့ကို ခေါင်နှိုင်းသည်။
သူပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်၏။ တရားဝင်ချစ်သွားကြပြီဆိုတော့လည်း
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်ပြည့်တော့ ချင်နေကြသည်။

"ဂွန်လှက ချောတယ်နော် မြစ်မီး၊ ဂွန်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ"
"အဟင်း ကျေးဇူးပဲ"

သုဝေယံဇဉ်စကားကြောင့် သူ့မကြည့်မှရှုပြင်း၏။ ကိုယ့်ချစ်သူ
ကိုချိုးမွမ်းတာ သယ်ပိန်းကလေးက သဘောမကျသဲ ပိုပါ့မလဲနော်။
ကလပ်ခံပြီးတာနှင့် စာအုပ်တွေသိမ်းကာ သူ့မအတွင်းဆုံး
ထွက်ခဲ့၏။

"မောင် မောင်တွေ့ရတာ ကြာသွားပြီလားဟင်"
သူ့စာပြုံး၍ ခေါင်းခါထမ်းကာ သူ့မလက်ထဲမှစာအုပ်တွေ
လှမ်းယူသည်။

"လာ မြစ်မီး မောင်တို့ တစ်ခုခုသွားစားစေအောင်"
သူ့မလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့တွက်လာခဲ့သည်။
ဟောဒီ သူ့မလက်ဖဝါးနုလေးကို သူ့တစ်သက်လုံးဆုပ်ကိုင်ထားချင်
တာပါပဲ။

"မြစ်မီး ဘာစားမလဲဟင်"
တားပေါ်ရောက်တော့ သူ့မကိုပြုံး၍ မေး၏။ သူ့တာလုပ်လုပ်
သူ့မကို အထူးတယုဂရုတစိုက်ရှိတာ ကျေနပ်ကြည့်နှုန်းအရပါ။

"ဟင်ဆင်း မောင်သဘော"
ပြုံးနဲ့ အပြောလေးကြောင့် သူ့အသည်းယားထွက်၊ သူ့မအေး
ချိန်ချိန်လေးကို အသာရွှေ့ညှစ်လိုက်၏။

"အေးရာ အဲဒီစကားသိပ်မပြောနဲ့ မောင်သဘောဆိုရင်
ခင်ဗျားကို ခုလက်ထပ်ချင်တာပဲ"

"ဟင် မောင်ကလဲ ကျောင်းပြီးအောင်ခေါင်ဖို့ ပြန်တားတယ်
လေ"

ပုဂံနယ်မြေစိမ်းစိုပျော်ရွှင်ကန်ကြမ်းခြင်း ကျောင်းတက်ခွင့်ရတော့ပဲ”
“လိမ္မော်ပင်ကန်ကြမ်းကန်ကျောင်းမယ်ဆို မြေစိမ်းစိုက်ဆေးခွေကြီးကို
ရှင်ခံပြုပေးလေ့ရှိတယ်အဲဒါနဲ့အတူအတူပဲပြောတာပေါ့”

သူပြောရင်း ကားစက်နိုးကာထွက်ခဲ့၏။ သူမထံမှ လက်ခွက်
သင်းပျံ့သော နန်းကျောပျံ့အောင် လှူရင်းကို လှူစီရားစေအည်။
ရွာပင်ပင် မျှော်လင့်စွာ စားချိန်ရောက်ပြီဆိုပဲ မြန်မြာစွာ စားမလား။
တရုတ်စာ စားမလား”

“မောင်ကြိုက်တတ်စွာစားလေ ဂျုံခဲမေး မိမိမြဲ လေ”
“ဗြဟ္မာ့ခိုင်တတ်စွာမြဲပြန်ပြန်ပီပီပီ ဂျုံခဲမေးကလဲကလဲမပူ
ခဲပေးလေ အဲဒါပဲပေးပေးပေးအောင် မိမိစားရင် လက်ခွက်ခဲ
စားမယ်”

“အိုကေ” “ခဲလဲပေးမလဲလဲ မိမိမြဲ”

ပိပုဂံပုဂံကျေးလက်အေးအေး မြေစိမ်းစိုက်ကန် အဆင့်အဟုန်မြင့်မြင့်နှင့်
သန်ဂျုံပင်သစ်ပင်ကြီးများ ပြာင်းတွေကန်ရေညှိ လှပတိမ်တိမ်ဆန်ဆန်
ပူပူနွေးနွေးပင်။

အေးမေးတစ်ခါထဲထဲ သူမကိုအမေးခံရ ပြာင်းတစ်ခုပင်အောင် နှစ်နှစ်မှာလိုက်
၏။ သူမက မိန်းကလေးပီပီနဲ့မြေစိမ်းစိုက်ကန် အဆင့်အဟုန်မြင့်မြင့်
နိမ့်နိမ့်ထဲထဲ အဲဒါကြောင့် မျှောက်မိတော့ ဆူပူစရာ၏။ သူမကို များများ
စားစေချင်၍ပါ။

“ပဲလဲခဲပြန်ပဲလဲလဲလဲ ဂျုံခဲမေးခဲ
ပဲလဲ
“သော် မြေစိမ်းစားစေချင်လို့ပါကွယ်”

“အို မြေစိမ်း ဒီကျောက်အများကြီး မစားနိုင်ပါဘူး မောင်ရယ်”
“အဟုန်း ဖောင်းများများစားလို့ မြေစိမ်းရယ်”
“မောင်ရယ် ဒီကျောက်အများကြီး မစားနိုင်ပါဘူး မောင်ရယ်”

“မြေစိမ်း ပါးစပ်”

“ဟာ မောင်ကလေး”
“ဒီဗြဟ္မာ့ခိုင်လဲ
သူမအနီးအနားမှာ လှူရင်းဟာ အကုန်ပေးတာပဲ။ သိသော်
ကံကောင်းစွာလှူရင်းပေးပါသည်။ ထိုကြောင့် သူမ၏လှူပေးမှုတို့အား
လှူပေးပေးလေ့ရှိတယ်။ မြေစိမ်းစိုက်ကန် အဆင့်အဟုန်မြင့်မြင့်နှင့်
သန်ဂျုံပင်သစ်ပင်ကြီးများ ပြာင်းတွေကန်ရေညှိ လှပတိမ်တိမ်ဆန်ဆန်
ပူပူနွေးနွေးပင်။

“ကောင်းအေး”
“ကျောင်းအေး”

ဒီလိုပြောလျှင် မောင်သဘောကျစရာပြန်၏။ ထိုနောက် သူက

ကလေးလို- “ပဲလဲခဲပြန်ပဲလဲ

“မောင်ကိုရော ပြန်မခွဲ ကျေးဇူးလား”
“အခုအခါထဲ မြေစိမ်းစိုက်ကန် အဆင့်အဟုန်မြင့်မြင့်နှင့်
သန်ဂျုံပင်သစ်ပင်ကြီးများ ပြာင်းတွေကန်ရေညှိ လှပတိမ်တိမ်ဆန်ဆန်
ပူပူနွေးနွေးပင်။

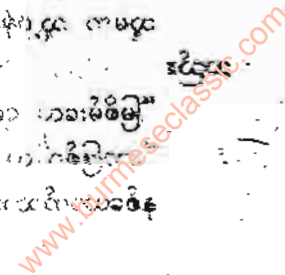
“သိပ်ပါတယ်ကွာ မြေစိမ်းက မောင်ကိုမချစ်ဘူး”

“ကြည့် မောင်နော်”
“မြေစိမ်းအချစ်ကို မစောကားနဲ့”

“ဒါဆို ခွဲကျေးဇူးပါ”
“ပဲလဲခဲပြန်ပဲလဲ

“ဟင်း က ပါးစပ်ဟ”

“အဟင်း ဒါမှ မောင်အချစ်”
“ဗြဟ္မာ့ခိုင်တတ်စွာမြဲပြန်ပြန်ပီပီပီ ဂျုံခဲမေးကလဲကလဲမပူ
ခဲပေးလေ အဲဒါပဲပေးပေးပေးအောင် မိမိစားရင် လက်ခွက်ခဲ
စားမယ်”

မြစိမ်းကျွဲတောက်ကို လူတွေကျေနပ်နှစ်စား၏။ ဒီလိုကြတော့
လည်း သုမအဖို့ ကြည့်နူးရသည်သာ။ မောင်လိုရမ်းသာတဲ့လူတစ်
ယောက်ကို ရှစ်မိသည့်အတွက် နောင်တမရချင်ပါ။

စားပြီးတော့ သူတို့မပြန်နိုင်သေးပေ။
အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ် ရောက်ခဲ့၏။ အေးမြသော လေညင်း
ကြောင့် လန်းဆန်းသွားသည်။

“ဒီလိုအချိန်လမ်းလျှောက်ရတာ ကောင်းတယ်နော် မောင်”
“အင်း မြစိမ်းရဲ့သာအတွက်ရင် ဘယ်နေရာမဆို ကောင်းတယ်”
လမ်းလျှောက်ရင်း သုမမျက်နှာကို မောင်းခိုက်ညှိကာ ပြီးလျက်
သူပြော၏။

သူမ မျက်စောင်းထိုးရင်း-
“ဟင်း မောင်ကပိုတယ်”
“မပိုပါဘူးဗျာ လာ မြစိမ်း ဟိုခဲလေးမှာ ထိုင်ရအောင်”
နှစ်ယောက်သား အဖြူရောင်နံ့တို့ ဝေးတင်ထိုင်လိုက်၏။
“ဟင်”
“ဟင်”

သူမက သူ့ဖုန်းပေါ် ခေါင်းလေးအပ်ကာ တိုးညှင်းစွာခေါ်
သည်။

“မြစိမ်းလေ မောင်ရဲ့ရှစ်ရက်က သိပ်ရင်မေ့ဖျားပဲ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြစိမ်းရယ်”
နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

သူမ၏လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေကို သူ့ထုပ်တိုင်ထားသည်။
“မောင် မသိဘူးလားဟင်၊ မောင်နဲ့မြစိမ်းက အဆင့်အတန်း
ရင်း နီးနီးမြေလိုတွာပြားတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ မြစိမ်းရယ် အဲဒီအတွက် မိတ်ဆားမငယ်ပါနဲ့၊
အချစ်မှာ ဝက်ပကာသနမရှိပါဘူးကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ဒက်ဒီက မြစိမ်းနဲ့ သဘောတူပါ့မလားဟင်”
ထိုစေးနှုန်းကြောင့် သူတစ်မျက်နှာညှိသွားပေမဲ့ မျက်စည်ပျိုးကာ-
“ဒက်ဒီသဘောတူဖို့ မောင်တာဝန်ထားပါ။ မောင်တစ်ယောက်
လုံးရှိတာပဲ မြစိမ်းရယ်”

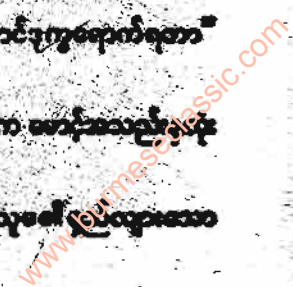
“မြစိမ်းတော့ မိတ်ပျက်တာပါပဲ၊ အကေ မြစိမ်းလေ မောင်နဲ့
မရုတ်မိဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မောင်က”
ကန်မရပြင်ကိုငေးကြည့်လျက် သုမ ခပ်ငေးဝေးပြော၏။
“ဘာဖြစ်လဲ လက်မြောလေ”
အဖြူဖြင့် သူမေးသည်။

သူမ မျက်စောင်းစွရွှေထိုးတော့ သူ့ရယ်၏။
“အေးဗျာ အဲဒီမျက်စောင်းကြောင့် မောင်ဒုက္ခရောက်ရတာ”
“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟာ ဆိုင်တာပေါ့ မြစိမ်းရဲ့မျက်စောင်းက မောင်အသည်းနှိုး
တို့ ထိမှန်သွားတာပေါ့”

ထိုအပြောကြောင့် သုမပြုံးလေ၏။ သုမ၏ ငြုတ်လျှားသော

ဆံပင်တွေက ရှေးနှင့်အတူမျောနေသည်။
ဤအခါမှာပင် ဤအခါမှာပင် ဤအခါမှာပင်
တော်ပါ မောင်ရယ်၊ မောင်ကသာ ဤအခါမှာပင် သားလို
နဲ့ပင်အတူတူ ရှေးနှင့်အတူတူ ဤအခါမှာပင် သားလို
ဗွတ်အတင်းသိမ်းပိုက်ခဲ့တာပါနော်။

“သော် မြစ်မီးရယ် ဒါကတော့ သိပ်ချစ်တာကိုးဗျာ တကယ်
နဲ့ပင်အတူတူ ဤအခါမှာပင် သားလို
တာ မောင်အချစ်က မြစ်မီးကိုအနှိပ်ပေးသွားတာ”

“မောင်ပဲ အပြောကောင်းစွာ
ဒီလေးကတော့ ပြောလေလေ ဤအခါမှာပင် မောင်ရယ်
ဒါကတော့ မောင်လက်ထပ်ပေးတာ မြစ်မီး မစဉ်းစားသေး
ဘူး မဟုတ်ဘူး”

“မောင်ရယ်” “ဟားမီးရယ် ပဲလေဂိုးငှက်
ငှက်ပဲလေ ဤအခါမှာပင် သားလို မောင်ရယ် မောင်ရယ်
အချစ်ဆိုသောအရာဟာ ထိန်းချုပ်စားပါလျက်နဲ့ မပြောလင့်စွာ
ပေါက်ကွဲတတ်ကြောင်း သူမသိခဲ့လေပြီ။

“မြစ်မီးရယ်” “ဟားမီးရယ် ပဲလေဂိုးငှက်
ငှက်ပဲလေ ဤအခါမှာပင် သားလို မောင်ရယ် မောင်ရယ်
အချစ်ဆိုသောအရာဟာ ထိန်းချုပ်စားပါလျက်နဲ့ မပြောလင့်စွာ
ပေါက်ကွဲတတ်ကြောင်း သူမသိခဲ့လေပြီ။

“ရင်” “ဟားမီးရယ် ပဲလေဂိုးငှက်
ငှက်ပဲလေ ဤအခါမှာပင် သားလို မောင်ရယ် မောင်ရယ်
အချစ်ဆိုသောအရာဟာ ထိန်းချုပ်စားပါလျက်နဲ့ မပြောလင့်စွာ
ပေါက်ကွဲတတ်ကြောင်း သူမသိခဲ့လေပြီ။

“အဟွန်း မနက်ဖြန် မြစ်မီးကို ဒီကဒီနဲ့အေးအေးချင်တယ်”
“ဟင် မြစ်မီးရယ် မောင်ရယ်”

“လေလေ အတူတူ ကြားသေးမေးတော့ သူ့အားပေးမှာ ပြီးပြလိုက်
၏။

“ဟားမီးရယ် ပဲလေဂိုးငှက် ငှက်ပဲလေ ဤအခါမှာပင် သားလို မောင်ရယ် မောင်ရယ်
အချစ်ဆိုသောအရာဟာ ထိန်းချုပ်စားပါလျက်နဲ့ မပြောလင့်စွာ
ပေါက်ကွဲတတ်ကြောင်း သူမသိခဲ့လေပြီ။

သိန်းမင်းစာပေ
www.burmeseclassic.com

“မြစ်မီး မပြောတတ်တော့ဘူး မောင်ရယ်”

အေးမြလန်းဆန်းသော လေအေးတို့ကို ရှာဖွေရင်း
သူမရင်ထဲ ဘာကြောင့် အသက်ရှူကျပ်ချင်ရပါလိမ့်။

* * *

ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်ဖူးသော မောင်တို့၏ လူကုထံရပ်ကွက် ထဲရှိတိုက်ကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် ရေလှမ်းတို့ မှားချင် သွားရသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသောခြံကြီးထဲမှာ ဂျပန်မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၊ ရေကူး ကန်၊ တင်းနစ်ကွင်း၊ လှပသောရောင်စုံပန်းများက ဝေဆာစွာဖူးပွင့် နေသလို ကုန်းမြင့်မြင့်လေးပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော မောင်တို့ ၏တိုက်ကြီးက ခေတ်မီခုံညားလှပလွန်းလှသည်။

သူမက စဉ်းစားတုန်းက ခြံထဲမှာယာဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲမရောက် ဖြစ်ပါ။ တိုက်ကြီးထဲဝင်လိုက်တာနှင့် ခေတ်မီပရိဘောဂများနှင့် ခုံညား လှပလွန်းနေတာကြောင့် တော်ရုံလူအတွက် ခြေမချဉ်စရာပါ။

“လာ မြစ်မီး ဒက်ဒီ စာကြည့်ခန်းထဲမှာရှိမယ်ထင်တယ်၊ မြစ်မီး ခဏထိုင်နော်၊ မောင် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမ ခေါင်းလေးညှိတ်ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်ဒက်ဒီနဲ့တွေ့ရမှာမို့ အပြာနုရောင်နှစ်ထပ် ဖာရင်ဆေးအင်္ကျီ

လက်ရှည်၏နှင့် ချိတ်လုံချည်အပြာဖြင့်တွဲဝတ်ကာ ဆံပင်အားလုံး နောက်တွဲလေးထုံးကာ အဖြူရောင်နှင့်ဆီတစ်ပွင့်သာပန်ထားမိ၏။

မောင်ကတော့ သူမ၏ ထိုပုံစံကို

“သိပ်လှတာပဲ” ဟု ချီးကျူးသေးသည်။

မောင် ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် သူမအတွက် ကျေနပ်စရာပါပဲ။

သူမလှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင်ကြိုးစားရင်း စောင့်နေစဉ် မောင်နှင့်အတူ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူခန့်ခန့်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဒါ မောင်ဒက်ဒီပေါ့လို့ ပြောစရာမရလို့အောင် ရုပ်ချင်းကဆင် လွန်းတာမို့ သူမနေရာမှထရပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ ဒါ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ မြစ်မီးမီးတဲ့”

“မြစ်မီး ဒါ မောင်ဒက်ဒီ ဦးဘဟန်တဲ့”

သူမ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ-

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးဘဟန်က သူမကိုခပ်စူးစူးကြည့်၏။ ထို့နောက် သားဖြစ်သူ ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒက်ဒီ ဒီကလေးမကို မြင်ဖူးသလိုပဲ သား”

“အဟွန်း ဒက်ဒီမြင်ဖူးမှာပေါ့၊ မြစ်မီးက သားတို့နှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲတုန်းက ဒီခြံမှာလာကသွားတယ်လေ”

“ဟင် ဒါဆို ဒီမိန်းကလေးက အငြိမ့်မင်းသမီးပေါ့”

ဦးဘဟန်မျက်ခုံးတွန့်လျက် မေး၏။ သူနှင့်သူမ အကြည့်ချင်

ဆုံသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ ဒါပေမဲ့ မြစိမ်းက”

ထိုစဉ် ဦးဘဟန်က လက်ကာပြသည်။

“ကဲ သား ဒက်ဒီ ကိစ္စရှိသေးလို့ အပြင်သွားဦးမယ်”

“ဪ မိန်းကလေး အန်ကယ်ကို ခွင့်ပြုပါကွယ်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဘဟန်ထွက်သွားရာကို နှစ်ယောက်သား ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ဦးဘဟန်ထွက်သွားမှ သူက သူမကို တောင်းပန်သလိုကြည့်၏။

“ဒက်ဒီ ကိစ္စရှိတာ မောင်မသိလိုက်ဘူး မြစိမ်းရယ်”

သူမ ညှိုးပျော့စွာဖြိုး၏။

“ရပါတယ် မောင်၊ မောင် မြစိမ်းလဲပြန်မှာပဲ”

“နေပါဦးလား မြစိမ်းရယ်၊ ရောက်တုန်း ခြံထဲလိုက်ပြပါစေဦး”

“

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ စောင့်နေမှာမို့

လို့ပါ”

“ဟင် ကောင်းပြီလေ ဒါဆို မောင်လိုက်ပို့ပါမယ်”

သူတို့ကားထွက်လာတဲ့အထိ စကားမပြောမိကြ။

သူ ကားကို ကန်တော်ကြီးဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

“မြစိမ်း”

ဒီတော့မှ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ငေးနေသောသူမက ညင်သာစွာကြည့်

၏။

“မောင် မြစိမ်းကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

သူက ဖျတ်ခနဲသူမကိုယ်လေးကို ဆွဲပွေ့ယူလိုက်သည်။

“မြစိမ်းရယ် ဒက်ဒီကို မောင်နားလည်အောင် ပြောပြပါမယ်၊

ဒက်ဒီကြောင့်တော့ မောင်ကိုရှောင်ဖယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမသက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။

“မောင် ဘာကိုစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ မြစိမ်းသိပါတယ်၊ ဒီ

မှာ မောင် မောင် မြစိမ်းဘက်ကရှိနေသရွေ့ မြစိမ်းအားမငယ်ပါဘူး”

“ဒီလိုမှပေါ့ မြစိမ်းရယ် စိတ်ချ မောင်က မြစိမ်းဘက်က

အမြဲမားမားမတ်မတ် ရှိနေမယ်”

“အဲဒါကို မြစိမ်းယုံပါ”

“မောင်ရယ်

သူမအတွက် မောင်ရင်ခွင်ဟာ အားကိုးစရာအဖြစ် မြင်မိ၏။

မောင်ရင်ခွင်မှာ နေနေရလျှင် သူ့မဘဝ နွေးထွေးလုံခြုံမည်ထင်ပါရဲ့။

* * *

“ဆရာလေးကို သူ့ဌေးစာကြည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်”

သူ့ရောက်တာနှင့် လူယုံတော်ကြီးကပြောသည်။ သူ ပင့်သက်

တစ်ချက်ရှိက်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲရောက်ခဲ့၏။

“ဒက်ဒီ ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

ဒက်ဒီသည် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလမ်းလျှောက်နေ၏။ သူဝင်လာတာတွေ့တော့ ရပ်သွားကာ ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“မင်း လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ အဲဒီမိန်းကလေးလား”

သူ ဒက်ဒီအမေးကို တည်ငြိမ်စွာရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဘာ”

ရုတ်ခနဲဒက်ဒီအော်သံက စာကြည့်ခန်းထဲလွှမ်းမိုးသွားသည်။ ဒက်ဒီက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လာရပ်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းကာ-

“ငါ့သားကို လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဒက်ဒီယုံမိတာ မှားတာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာရံခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒက်ဒီပြောမယ် မင်း အဲဒီအငြိမ်မင်း သမီးကို တကယ်ဆို ဒက်ဒီဆီ ခေါ်မလာသင့်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် သား အဲဒီလိုမိန်းကလေးကို မင်းအပျော်သဘော နဲ့ပဲ ဆက်ဆံချင်ဆက်ဆံနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီဈေးမလုပ်ခိုင်းဖို့ဆို တာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

ဒက်ဒီ လေအေးလေးနှင့် ပြောသလောက် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ ကျွန်တော် မြစိမ်းကိုအပျော်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်တစ်ဘဝစာချစ်တာ”

“တိတ်စမ်း ခင်လွန်းသိလိုမိန်းကလေးကိုတော့ ငြင်းပြီး ဘာ မဟုတ်တဲ့အငြိမ်မင်းသမီးကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ မင်းရှားနေသလား ဟင်...”

“ငါ့တို့အသိုင်းအဝိုင်းကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ မင်း ပြော စမ်း”

ဒက်ဒီမျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်နီရဲလာ၏။ သူလည်း ဒေါသ ဖြစ်တာပါပဲ။

“ဒက်ဒီထင်သလို မြစိမ်းဟာ အငြိမ်မင်းသမီးချည်းလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ဖက်ကလဲ တက္ကသိုလ်တက်နေတာပါ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အငြိမ်မင်းသမီးက မင်းသမီးပါပဲ သား၊ ဒီ တော့ အဲဒီမိန်းကလေးကို သားစွန့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဒက်ဒီ ခုပဲ ဦးမြသိဆီကပြန်လာတာ၊ သားနဲ့ ခင်လွန်းသိကိစ္စ အမြန်ဆုံးစိစဉ်ပေးဖို့ သွားပြောတာ”

“ဗျာ ဒက်ဒီ”

သူ စိုးရိမ်သွား၏။

ဒက်ဒီဟာ ပြောလျှင်ပြောသလို လုပ်တတ်တဲ့လူစားမျိုးဆိုတာ သူသိသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး...”

“ကျွန်တော် မြစိမ်းကိုပဲလက်ထပ်မယ်”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ တည်ဆောက်ပါ ရဲ့စေ၊ ဒက်ဒီ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါ”

“မင်း”

ဒက်ဒီ ဒေါသထွက်နေတာသိပေမဲ့ သူလှည့်မကြည့်တော့။ သူ့အနေဖြင့် ဒက်ဒီကိုဆန်ကျင်တာ ဒီတစ်ခုသာရှိသေးသည်။

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒက်ဒီ”

* * *

“ဟင် မောင်”

ညကြီးအချိန်မတော် ရောက်လာသောသူ့ကိုတွေ့ရတော့ သူ့မ အံ့သြသွား၏။ ဒီနေ့မှ လရောင်ကထိနိထိနိသာနေ၏။ လရောင် အောက်မှာ ဆံပင်ရှည်များပြန့်ကျဲလျက် လျှောက်လာသော ကိုယ်ဟန် နဲ့နဲ့နှင့် သူမကို သူကြည်နူးစွာငေးကြည့်မိသည်။

“မောင်”

“မြစိမ်း”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိစဉ် သူက သူမလက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆွဲ၍ ဆုပ်ကိုင်ယူသည်။

သူမက သူ့ကို အကဲခတ်သလိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ-

“မောင် မောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

သူမကို သူပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။

“မောင် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာ”

“ဟင်”

မြစိမ်းမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲယှက်ကာ သူ့ကိုစိတ်မကောင်း သလိုကြည့်၏။

“မြစိမ်းကြောင့်လား မောင်ရယ်”

သူ့ဘာမှမပြောပဲ အိမ်ဘက်တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အဒေါ်ရော”

“အိပ်နေပြီ မောင်”

“လာ မြစိမ်း မောင်တို့ ဟိုခုံလေးမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

ခြံထဲကခုဆီသို့ နှစ်ယောက်သားလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ပြောပါဦး မောင်ရယ် ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“မောင်နဲ့ဒက်ဒီ စကားများလာတာ”

“အဲဒါ မြစိမ်းကြောင့်မဟုတ်လား မောင်”

သူ့သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ မြစိမ်းပခုံးလေးကိုတော့ ဆွဲပွေ့ယူသည်။

“မြစိမ်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မောင်နဲ့ ဒက်ဒီ အယူ အဆချင်းမတူလို့ပါ”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အယူအဆမတူတာ မြစိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ပဲဆိုတာ မြစိမ်း သိပ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မြစိမ်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ မောင်”

မျက်ဝန်းနက်လေးတွေဖြင့် မေးလာသောမြစိမ်းကို သူမညာ

ချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာညိတ်ရင်း-

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီက မောင်နဲ့မြစိမ်းကို သဘောမတူဘူး မြစိမ်း”

သူမမျက်နှာ ညှိုးခနဲဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်ရင်း-

“ဒီလိုမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာ မြစိမ်းသိပါတယ် မောင်ရယ်”

“မြစိမ်း အားမငယ်ပါနဲ့ မောင် မြစိမ်းဘက်ကရှိနေပြီပဲ၊ ဒက်ဒီက သူ့သဘောတူတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ်”

“မောင်ကတော့ မြစိမ်းကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင် ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်”

“မောင်ရယ်”

သူမ မောင့်ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီချလိုက်၏။ သူမကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်း။

“မြစိမ်း”

“ဟင်”

လရောင်အောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။ “မောင့်ကို မြစိမ်းလက်ခံမှာလားဟင်”

သူမ မျက်လွှာလေးချသွားသည်။

သူ အားမလိုအားမရဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲဟင် မြစိမ်းက မောင့်ကိုလက်မခံချင်ဘူးလားဟင်”

“အို မဟုတ်တာ မောင်ရယ်”

“ဒါဆို မြစိမ်းလက်ခံမယ်ပေါ့”

သူမ မောင်ကိုငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။

“မောင်ဒက်ဒီ သဘောမတူတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို မောင်တကယ် လုပ်တော့မှာလား”

“ဒီမယ် မြစိမ်း မောင်ကဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် မပြင်တတ်ဘူး၊ မောင်ဘဝမှာ ဒက်ဒီကိုဆန့်ကျင်တာ ဒီတစ်ခါပဲရှိသေးတယ်”

သူမမျက်နှာတည်တည်ဖြင့်ပြောတော့ သူမပင့်သက်ရှိက်မိ၏။

“မောင် မြစိမ်းကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာတစ်ခုပါပဲ၊ မောင် မြစိမ်းအတွက် ပြတ်သားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလာတာမဟုတ်လား”

“မြစိမ်း လက်မခံချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင် မြစိမ်းကိုလက်ထပ်ရင် မောင်ဘက်က ဆုံးရှုံးနစ်နာရမှာ”

“တော်တော့ မြစိမ်း၊ မြစိမ်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် မောင် ဘာ ကိုမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ မောင် မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ မြစိမ်းတစ် ယောက်ကိုပဲ”

“အို မောင်ရယ်”

ပြတ်သားတဲ့မောင်ရဲ့အပြောကြောင့် သူမ အားတက်သွားရ၏။ မောင်ရင်ခွင်မှာပဲ မျက်နှာအပ်မိသည်။

မောင်က သူမဆံပင်များထဲ လက်ချောင်းထိုးဖွဲ့ဆော့ကစားရင်း

“မောင်ကို မြစိမ်းလက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား”

သူမ မောင်ရင်ခွမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွား လျက် သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူသည်။ လရောင်အောက်မှာ မောင်မျက်လုံးတွေက ရှန်းလက်တောက်ပနေ၏။

“မြစိမ်း”

“ရှင်”

“မောင်ကို ချစ်လား”

“အင်း”

“မောင်ကို လက်ထပ်မှာလား”

“အင်း”

အဟွန်း မြစိမ်းရယ်”

သူမေးသမျှပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်နေသောသူမမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ နှမ်းရွိုက်မိ၏။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် မောင် နောင်တမရပါဘူးနော်”

“လုံးဝပဲ”

“မောင်ရယ်”

မောင်အနမ်းတွေကြောင့် သူမမွှန်းကျပ်သွားရသည်။

“မြစိမ်း မောင်မပြန်တော့ဘူးနော်”

“အို”

သူမ အလန်တကြား မောင့်ကိုကြည့်၏။

“ဘာလဲ မြစိမ်းလန်သွားတာလား”

“ဟို အမေ”

“အဟွန်း မောင်အလကားစတာပါ မြစိမ်းရယ်၊ အခု မောင် မြို့ထဲကတိုက်ခန်းကိုပြန်မယ်”

“မနက်ကြမှ အဒေါ်ကိုခွင့်ပန်ပြီး မောင်တို့ထရားရုံးသွားပြီး လက်ထပ်တာပေါ့”

ဒီတော့မှ သူမသက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ မောင် တကယ်မပြန် တော့ဘူးဆိုလျှင်လည်း သူမဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ကဲ မြစိမ်း မောင်ပြန်မယ်”

“သိပ်မိုးချုပ်နေပြီ မောင်”

“ရပါတယ် မောင်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဪ မနက်ကျရင် မြစိမ်းလှလှလေး ပြင်ထားနော်”

သူမမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာစိုက်ကြည့်လျက် သူပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်”

သူ့ကို ကားနားအထိသူမလိုက်ပို့၏။ မောင်က သူမကိုမခွဲချင် သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဟင်း ဒီတစ်ရက်တော့ မောင်တို့ခဏခွဲကြရမယ် မြစိမ်းရယ်”

သူ ကားပေါ်တက်လိုက်၏။

“မောင်”

“ဟင်”

“သတိထားသွားနော် မောင်”

သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မြစိမ်းမှာသည်။ သူပြုံး၍ ခေါင်း ညိတ်လိုက်၏။

“ကဲ မြစိမ်း အိမ်ထဲဝင်တော့”

“အို မောင်အရင်သွားပါ”

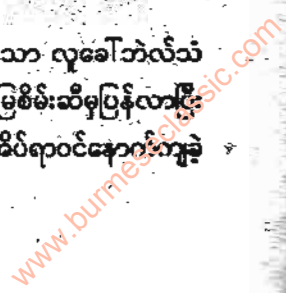
“မဟုတ်တာ မြစိမ်းအိမ်ထဲရောက်မှ မောင်စိတ်ချမယ်”

ဒီတော့လည်း သူမအလျော့ပေးလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင် ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမအိမ်ထဲရောက်ချိန်မှာ မောင်ကားစက်သံကို ကြားရသည်။

“ဟင်း မောင်ရယ်”

* * *

မနက်စောစော ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသော လူခေါ်ဘဲလ်သံ ကြောင့် သူ့အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲနိုးသွား၏။ ညက မြစိမ်းဆီမှပြန်လာပြီး မနက်ဖြန်အတွက် စီစဉ်စိတ်ကူးနေတာကြောင့် အိပ်ရာဝင်နောက်ကျခဲ့ ရသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီ။

သူတံခါး သွားဖွင့်လိုက်သည်။

“ဆရာ”

“ဟင် ဦးစိုး”

ဒက်ဒီလူယုံတော်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ သူအံ့ဩသွား၏။

ဦးစိုးမျက်နှာပျက်နေတာကြောင့် သူစိုးရိမ်သွားသည်။

“ဦးစိုး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဆရာ ဆရာကြီး ညကမူးလဲလို့”

“ဟင်”

ဒက်ဒီမူးလဲတယ်ဆိုတာကြောင့် သူ့ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဆောင့်သွား

၏။

“ဒက်ဒီ အခုဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ ဆရာဝန်ကြီးခေါ်ထားရတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ဆရာကိုလိုက်ရှာနေတာ၊ ဒီမနက်မှ သတင်း ရလို့လိုက်လာတာ”

“ဒက်ဒီ စိုးရိမ်ရလားဟင်”

ဦးစိုး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆရာ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဒုက္ခပဲ ဒီမနက်မြစိမ်းဆီ လာမယ်လို့ပြောခဲ့တာပဲ၊ ခုလို

ဒက်ဒီ အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတော့ သူမသွားလို့မဖြစ်။

သူ့ကြောင့် ဒက်ဒီတစ်ခုခုဖြစ်လိုက်လျှင်—

ဒီလောကမှာ အလိုလိုနေရင်း သူ့ သားမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်ရ တော့မည်။

“ကျွန်တော် ခဏနေ လိုက်လာခဲ့မယ် ဦးစိုး”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာကြီးက ဆရာ့ကိုပဲမေးနေတာ ချက်ချင်းသွားမှဖြစ်မယ် ဆရာ”

ခက်တာပဲ မြစိမ်းဆီ သူ့ဘယ်လိုအကြောင်းကြားရမလဲ၊ မြစိမ်းအိမ်မှာလည်း ဖုန်းကမရှိ။

ဟာ နောက်မှ မြစိမ်းကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတော့မည်။

ဒက်ဒီတ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။

“ကောင်းပြီ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ် ဦးစိုး”

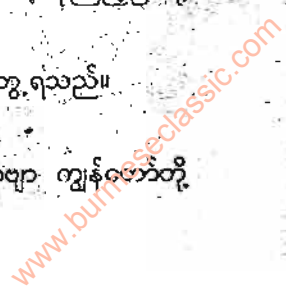
သူ့အပေါ်အင်္ကျီကိုကောက်စွပ်ကာ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဦးစိုး နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့၏။

ဟင် မြစိမ်းတော့ သူ့ကိုစောင့်နေမှာပဲ ဒက်ဒီကိုကြည့်ပြီးလို့ သက်သာရင် မြစိမ်းဆီသွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ့ အိမ်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးကိုတွေ့ရသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဪ ကိုဆက်ရောက်လာပြီကိုး၊ လာဗျာ ကျွန်တော့်တို့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ဒက်ဒီအခြေအနေ ဒေါက်တာ”
“သူ့ကို ကျွန်တော်အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးထားပါတယ်”
“ဪ”

သူက ဒေါက်တာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် စင်ထိုင်၏။ ကော်ဖီ
ယင်ပန်း ရောက်လာ၏။

“သောက်ပါ ဒေါက်တာ”

သူ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာက
ကော်ဖီပန်းကန်မှ ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်ပြီး ပြန်ချ၏။

“ကျွန်တော့ဒက်ဒီ အခြေအနေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဦးဘဟန်ရဲ့ရောဂါအကြောင်း
ပြောမလို့ပါ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဦးဘဟန်မှာ နယူးရောဂါ ရှိနေ
ပါတယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် နှလုံးနဲ့တွဲပြီး သွေးတိုးလဲရှိနေတယ် ကိုဆက်
မင်းဟန်”

“ညက သူအတော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်”

“ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားစေ
ချင်ပါတယ်”

“ဟင်”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။
ဒက်ဒီ ခုလိုဖြစ်ရတာ သူ ကြောင့်ပါ။ ယခု တာလုပ်ရမလဲ။

“ကိုဆက်မင်းဟန်က ဦးဘဟန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆို
တော့ အခြေအနေကို ပိုနားကလည်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ဒက်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားပါမယ်”

“စမ်းသာပါတယ်ဗျာ ဒီစကားကြားရတာ၊ ကံ ဒါဆို ကျွန်တော်
ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာကို သူ ကားနားအထိလိုက်ပို့သည်။ ဒေါက်တာ
ကားထွက်သွားမှ သူအိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။

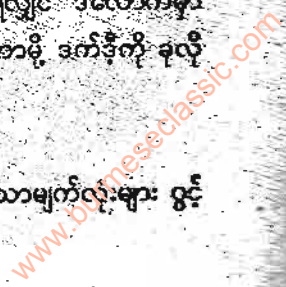
“ဆရာ ဆရာကြီး နိုးနေပြီ”

“ဟုတ်လား”

ဦးစိုးလာသတင်းပေးတာကြောင့် သူ ဒက်ဒီအခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။
ဒက်ဒီက အိပ်ရာပေါ်မှာမှိုန်းနေသည်။ ပြောရလျှင် ဒီလောကမှာ
တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီသားအဖနှစ်ဦးတည်းရှိတာမို့ ဒက်ဒီကို ခုလို
တွေ့ရတော့ သူစိတ်ကောင်းပါ။

“ဒက်ဒီ”

သူ ခေါ်သံကြောင့် ဒက်ဒီ၏ မိုန်းထားသောမျက်လုံးများ ဝှင့်

လာသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဒက်ဒီမျက်လုံး လင်းခနဲလက်လာ၏။

“သား”

ဟု ခပ်တိုးတိုးခေါ်၏။ သူ ဒက်ဒီဘေးမှာထိုင်ကာ ဒက်ဒီလက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒက်ဒီ”
ဒက်ဒီက ခေါင်းကိုအသာခါယမ်းသည်။

“မနေ့ကအဖြစ်ကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ သား ဒက်ဒီဆီ ပြန်လာပြီ မဟုတ်လား”

သူပြန်လာတာ အပြီးတိုင်ဟု ဒက်ဒီထင်နေပုံပင်။ မြစိမ်းကို ကတိပေးပြီးသားမို့ သူဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“သား”

“ခင်ဗျာ”

“မနေ့ညက သားဘယ်မှာအိပ်လဲ၊ ဒက်ဒီ သားအတွက် စိုးရိမ်နေတာ”

“ဪ ဒက်ဒီရယ်”

အင်းလေ ဒက်ဒီက မိဘတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်မှာပေါ့။

“ကျွန်တော် မြို့ထဲကတိုက်ခန်းမှာ အိပ်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဪ”

သူ့အပြောကြောင့် ဒက်ဒီပြီးသည်။

“အသက်ကြီးလာတော့ ဒီလိုပေါ့သားရယ်”

“ဒက်ဒီလဲ အလုပ်ကအနားယူဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ”

“ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကိုယ်စား စင်ကာပူကို သွားပေးပါ”

“ဘယ်တော့လဲ ဒက်ဒီ”

“ဒီနေ့ပဲ”

“ဗျာ”

သူ့ငိုငိုသွား၏။ ရုတ်တရက်ကြီး ခရီးဝေးထွက်သွားရမှာမို့ မြစိမ်းကို သတိရမိသည်။

စင်ကာပူကအစည်းအဝေးဟာ အရေးကြီးတယ် သား၊ ဒက်ဒီအစား သားလက်မှတ်ထိုးရမယ်၊ လေဆိပ်ဆင်းဖို့ အချိန်နီးပြီ သားပြင်တော့”

“ကျွန် ကျွန်တော်”

“ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ သား၊ အဲဒီအပြန်မှာ ဒက်ဒီနဲ့သား အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ဟို ဒက်ဒီရောဂါက”

“ဆရာဝန်ရှိသားပဲ သားရယ်၊ ဒက်ဒီအတွက် စိတ်ချပါ ကံသုပ်တော့”

သူ့နေရာမှ လေးဖင့်စွာထလိုက်၏။ ဦးစိုးက အပြင်မှာ လေသင့်ကွင်းလိုက်ပို့ဖို့ အသင့်စောင့်နေသည်။

“ဦးစိုး”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ကျွန်တော် စာတစ်စောင်ရေးပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒါ ရောက်အောင် သွားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီခိုင်းတာကိုသွားလျှင် ဒက်ဒီစိတ်ထိခိုက်မည်။ အပြန် ကျမှ မြစိမ်းကိုအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် မြစိမ်းအတွက် စာတစ်စောင်ကို ခပ်သွက်သွက် ကောက်ရေးလိုက်သည်။

“ရှေး ဦးစိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက်အချိန်မရတော့သဖြင့် အစတ်အစားလုပ်ပြီး လေဆိပ် တောက်လျှောက်ဆင်းခဲ့သည်။

ဒက်ဒီကတော့ သူ့သွားတဲ့အတွက် ကျေနပ်နေ၏။

လေဆိပ်ရောက်တော့ သူ့ထပ်မှာသည်။

“ဦးစိုး ကျွန်တော်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သေချာလုပ်ပါဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက လေယာဉ်ပေါ်ရောက်လာမခဲ သူ့စိတ်တွေက မြစိမ်းဆီရောက်နေသည်။

ညက သူ့မှာတဲ့အတိုင်း မြစိမ်းတစ်ယောက် အလှဆုံးဝတ်ပြီး

သူ့ကိုစောင့်နေမလား။

သူမလာတာသိလျှင် မြစိမ်းရယ် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုယ် မြစိမ်းကိုလှည့်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒက်ဒီစိတ်ချမ်း

သာဖို့ မြစိမ်းကိုခဏခွဲခဲ့တာပါ။

လေယာဉ်သည် တိမ်ကြားထဲထိုးဖောက်နေပြီ။ သူ့အတွက်

ကြည့်လေရာတိုင်းမှာ မြစိမ်းကိုပဲတွေ့နေရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင် နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မလိုအငြိမ်ဝပ်သမီး

တစ်ယောက်ကိုအထင်သေးပြီး မောင်လှည့်စားသွားတာ မဟုတ်လား”

တိမ်ကြားထဲမှ မြစိမ်း၏မျက်နှာလေးပေါ်လာကာ ပြုံးမိမိ

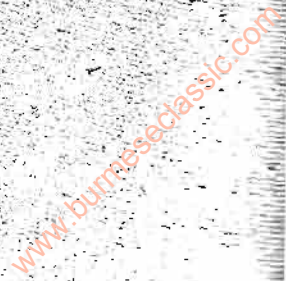
နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် ရန်ထောင်နေသလို။

ဟူး။

မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။

မောင်က မြစိမ်းကို ဘယ်တော့မှ မလှည့်စားပါဘူး အချစ်ရယ်

* * *

“မင်းကို ဘာကြောင့်ခေါ်တွေ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့ မိန်းကလေး”

“ရှင်”

ဒီမိန်းကလေး မောင်ကိုစောင့်စားနေရာမှ မောင်ရောက်မလာဘဲ မောင်အိမ်တွင်မြင်ဖူးခဲ့သော ယူကစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

“မမြေမြစိမ်းကို ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက် လို့ပါ”

“ရှင် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုဆက်ရှုဒက်ဒီကို ပြောတာပါ။ မမြေ မြစိမ်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့တဲ့”

“ရှင် ဟို သူ သူရောဟင်”

မောင်အတွက်စိတ်ပူစွာ သူမမေးလိုက်မိ၏။

“ကိုဆက် ဒီမနက် ဆရာကြီးခိုင်းလိုက်လို့ နိုင်ငံခြားသွား ပါတယ်”

“ရှင် နိုင်ငံခြားသွားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကြည့်စမ်း မောင်ရက်စက်လှချည်လား။

သူမကတော့ မောင်ကိုမျှော်လို့။

ဒီနေ့ လက်ထပ်မယ်တဲ့။

“မောင် ရယ်စရာပြောခဲ့တာလား”

“သူ သူ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်”

သူမ မဝံ့မရဲမေးမိသည်။

လာခေါ်သူက ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

သူမ အံလေးဖိုကြိုက်၏။ မောင် ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ။

သူမကို လှည့်စားသွားတာလား။ နောက်ဆုံး အကျိုးအကြောင်းသိရန်

သူမ လိုက်ခဲ့၏။

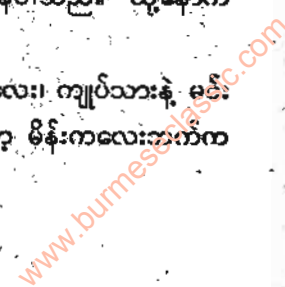
ဦးဘဟန်က သူမကိုအသင့်စောင့်နေပါသည်။ ထို့နောက်

သူမကို စကားစပြောခြင်းပါ။

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်သားနဲ့ မင်း

ကိစ္စ ဟာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ မိန်းကလေးဘက်က

နောက်ဆုတ်ပေးစေချင်တယ်”

“ရှင် ကျွန် မ ကျွန်မ”

ဦးဘဟန်က လက်ကားပြသည်။

“အဲဒီအတွက် မင်းမနှစ်နာစေရပါဘူးလေ၊ ကဲ ပြော မင်းကို ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“အို”

ဒါထက် ဇော်ကားတာမရှိတော့ဘူးဟု သူမထင်သည်။ မောင့်ကို ချစ်တာ သူမငွေမကံလို့မှ မဟုတ်ဘဲ။

ထို့ကြောင့် ဦးဘဟန်ကို မောင့်ပခင်အပြစ် လေးစားနေရာမှ တည်တည်ကြည့်မိ၏။

“ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ ဇော်ကားလွန်းရာကျပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်မ မောင့်ကိုချစ်တာ အေးလေ ကိုဆက်မင်းဟန်ကိုချစ် ဘာ ငွေ မကံလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဦးဘဟန်ပြုံးသည်။

“အင်း မင်းစကားက နားထောင်လိုကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ ကျုပ်သဘောမတူဘူးဆိုလဲ မင်း ကျုပ်သားကို လက်ထပ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ အန်ကယ်သားက ကျွန်မကို ဇွတ်အတင်း ပေါ် လို့ပါ”

ဦးဘဟန် မျက်နှာတည်သွား၏။ ထိုနောက် သူမကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ကာ-

“ကျုပ်ဟာ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်သားကို မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောမတူတာ မဆန်းပါဘူးနော်...”

“တကယ်တော့ ကျုပ်သားမှာ သူနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ဂုဏ်တူ အဆင့်တူစေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ်”

“သူ့နာမည်က ခင်လွန်းသိ”

“ဟင်”

ဒါ... ဒါဆို မောင်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးဟာ မမသိ ဖြစ်နေပါလား။

ကြည့်စမ်း သူမရှေ့မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမဖြစ် တဲ့အတိုင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းလိုက်တာ။

“ခင်လွန်းသိက ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ သမီး တက္ကသိုလ်ကဆရာမ တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီတော့ ကျုပ်သားနဲ့ဘယ်လောက် လိုက်ဖက်လဲ...”

“ဒီတော့ မိန်းကလေးက ကျုပ်သားကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို ရင် နောက်ဆုတ်ပေးစေချင်ပါတယ်...”

“ကျုပ် မိန်းကလေးကို ခေါ်ဆွေးနွေးတာ ဒီအကြောင်းပါပဲ”

သူမအံ့ကြိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေ၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ မောင့်လိုလူတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာ သူမ အတွက် နှာကြည်းစရာပါလား။

အရေးရယ်ဆိုလျှင် သူမရှေ့မှာ မားမားရပ်လေးမယ်ဆိုတဲ့ မောင်ကရော အခုဘယ်မှာလဲ...

သူမကိုတောင်နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်တဲ့၊ ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းလဲဟင်...

သူမ တည်ငြိမ်စွာပင် ဦးဘဟန်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

သူမနှုတ်ခမ်း တစ်ချက်ဖိုကိုက်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင်ကာ မျက်ရည်တို့ဝိုင်းချင်လာရသည်။

မောင်...

ရှင်ဘယ်မှာလဲ...

မောင်ကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်မကတိပေးရမယ်တဲ့...

ငြိမ်သက်နေသောသူမကို ဦးဘဟန်မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး တကယ်တမ်းမှာ မင်း ကျုပ်သားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

သူမမျက်နှာ ရဲခဲနဲ့ဖြစ်သွား၏။

ဦးဘဟန်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ကို ကျွန်မ မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ ချစ်လို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ မိဘသဘောတူတဲ့ အန်ကယ်သားကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှလက်မထပ်ပါဘူး”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မောင်စိုး သူ့ကိုလိုက်ပို့လိုက်”

“ဪ မိန်းကလေး ကျေးဇူးပါပဲ”

သူမအံ့ကြိတ်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ မချစ်ပါရစေနဲ့လို့ မောင့်ကိုတောင်းပန်ခဲ့၏။ သို့သော် မောင်က ဇွတ်အတင်းချစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ချစ်ကြပြန်တော့လည်း သောကပွေရတာ သူမ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး သူမသာ ရင်နာကျန်ခဲ့ရတာပါ။

“သမီး”

မျက်နှာမကောင်းစွာပြန်ရောက်လာသော သူမကို အမေဆီးကြိုသည်။ အမေကိုတွေ့မှ ငိုချင်လာရ၏

“အမေ”

“သမီး”

အဟင့် ဟင့် အမရယ်”

ထိန်းချုပ်ထားသမျှ အမေရင်ခွင်မှာငိုမိတော့၏။ အမေထာ သူမကိုယ်လေးကိုပွေကာ ကြည့်နာစွာအားပေးသည်။

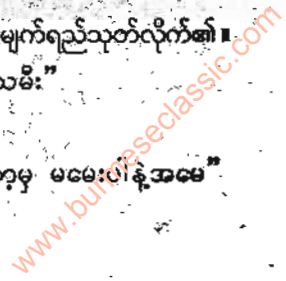
“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် မငိုပါနဲ့ ဖြစ်လာသမျှ အားလုံးဟာ အမေတို့ကပါ”

သူမတစ်ချက်ရှိုက်ကာ အမေရင်ခွင်မှာ မျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။

“မောင်ဆက်မင်းဟန်က ဘာတုလဲသမီး”

သူမ အံ့တစ်ချက်ကြိတ်ကာ

“သမီးကို သူ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှ မမေးပါနဲ့အမေ”

“ဪ... သမီးရယ်”

သူမအခန်းထဲ ဖြေးဝင်ခဲ့၏။ ငို ငိုလိုက်စမ်း မြစိမ်း ဒီမျက် ရည်တွေဟာ နှလုံးသားကို အလိုလိုက်မိလို့ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေလေ။

တစ်နေ့လုံး ငိုရွိုက်နေသမျှ ညနေခင်းမှာတော့ မိလုံးက သတိပေးလာ၏။

“မမ ဒီနေ့ပွဲရှိတယ်လေ”

ဪ... အငြိမ်မင်းသမီးများဘဟော ကိုယ့်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေး နာကျင်နေရပေမဲ့ တာဝန်အရကရဦးမှာပါလား။

သူမကို အဖွဲ့သားတွေစောင့်မျှော်နေတော့မည်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်တွေ။

သူမအိပ်ရာမှထကာ စိတ်မပါစွာပဲ ရေချိုးအလှပြင်လိုက်သည်။ မကြာခင် ဦးလှရတီကားလာခေါ်တော့မည်။

မီးရောင်အောက်မှာ နှုတ်ခမ်းတွင်အပြုံးဆင်လျက် လှပစွာက နေသောမင်းသမီးကို ပရိသတ်တွေက သဘောကျစွာအားပေးလေ၏။

ဒါစေမဲ့ သူတို့မသိတာက အဘီမင်းသမီးလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု နာကျင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ပါဝဲ။

တကယ်လို့ သူတို့သာသိရင်ဖြင့်...

ဪ... မင်းသမီးလေးကို သနားကြလေမည်လား။

* * *

“မြစိမ်း”

“ဟင် ... ရှင်”

ကလပ်စံမှထွက်လိုက်တာနှင့် မချော့လင့်ဘဲ မောင့်ကိုတွေ့လိုက် ရတာကြောင့် သူမ၏မျက်နှာလှလှလေး ပျက်ယွင်းသွားသည်။

သူက သူမကိုပြုံးပြကာ-

“မြစိမ်း မောင်လေ ဒီနေ့ပဲ...”

“ဟင်... ရှင်... ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဦးဆက်မင်းဟန်”

“ဟင် မြစိမ်း”

စိမ်းကားသောအပြောနှင့် အေးစက်သောမျက်လုံးတို့ကြောင့် သူ့အံ့ဩသွား၏။

“မြစိမ်း မောင့်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဘာမှ မသိရင်ယောင်ဆောင်နေသောသူ့ကို သူမစိတ်နှာစွာ ကြည့်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

သူ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါယမ်း၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မြစိမ်း၊ မောင်ကို မြစိမ်း စိတ်ဆိုးနေတာဆိုရင် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဪ”

တောင်းပန်ရုံနဲ့ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူမကခွင့်လွှတ်ကျေနပ်ရမတဲ့လား။ သူမ၏ လှပသောနှုတ်ခမ်းလေး မှဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ရှင်နဲ့ပတ်သက်တာတွေကို ကျွန်မ အားလုံးမေ့လိုက်ပြီ”

“မြစိမ်း”

အမြဲတမ်း ကြင်နာနူးညံ့စွာရှိတတ်သောသူမက ခုလို စိမ်းစိမ်းကားကားဆက်ဆံနေတာကို သူဆက်ပြီး မခံစားနိုင်တော့။

သို့သော် သူမကလှည့်ထွက်သွားပြီ။

“မြစိမ်း နေဦး”

“အို”

သူ ပျက်ခနဲ သူမလက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“လာ မြစိမ်း မောင်နဲ့နီကိန်နဲ”

“အို မလိုက်နိုင်ဘူး ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ပါ”

“မလွတ်နိုင်ဘူး မြစိမ်း၊ မောင် မြစိမ်းနဲ့စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

ထိုအခါ မြစိမ်းက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာတွေထပ်ပြီး လှည့်စားဦးမှာလဲ ဦးဆက်မင်းဟန်”

“ဘာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မြစိမ်း၊ မောင်က မြစိမ်းကို လှည့်စားတယ်”

“အဟင်း စုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ရှင်၊ ကိုယ့်မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးရှိလျက်နဲ့ ရှင် ကျွန်မအချစ်ကို လိမ်ညာယူတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မြစိမ်း ကိုယ် ဘယ်သူနဲ့မှ မစေ့စပ်ဘူး”

“ဪ” ဒါဆို ခင်လွန်းသိထိုတဲ့ မမသိကရာ”

“ဟင် မြစိမ်း ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဘာလဲ ကျွန်မက အညတရအငြိမ်းမင်းသမီးဆိုတော့ နားချက်မိတွေ့မိတိုင်း ရှင်လှည့်စားတိုင်းရမယ် ထင်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“တော်စမ်း မြစိမ်း ကိုယ်နဲ့သို့ကို လူကြီးတွေသဘောတူထားတာမရှိတယ်”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နားလှည့်မှုလူပြီး စေ့စပ်ဖို့ကို လျစ်လျူမခံခဲ့ဘူး”

“အို ကျွန်မ မယုံဘူး”

ထို့နောက် သူမ လှစ်ခဲနဲပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

“မြစိမ်း မြစိမ်း”

သူခေါ်ပေမဲ့ မြစိမ်းက အငှားကားပေါ်တက်သွားလေပြီ။

သူခေါင်းခါယမ်းကာ ကျန်ခဲ့သည်။

မြစိမ်း သူ့ကိုအထင်လွဲနေပြီပဲ...

သူ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

မြစိမ်းရယ်...

“ဟင် ကိုဆက်”

သီက ထူးခြားစွာရောက်လာသောသူ့ကို အံ့သြစွာဆီးကြိုသည်။

“ကိုဆက် ဈာန်နာလဲမကောင်းပါလား ဘာဖြစ်လာလဲဟင်”

သူသက်ပြင်းချကာ သို့ကိုကြည့်၏။ အေးချမ်းသော သို့ရုပ်သွင်က ဘယ်အချိန်မဆို ကြည်လင်နေ၏။

“ကိုယ် မြစိမ်းနဲ့စကားများလာတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သူက ကိုယ်နဲ့သိတို့ စေ့စပ်ထားတယ်လို့ အထင်လွဲနေတယ်”

“အို မဟုတ်တာ ဒါကြောင့် ကိုဆက် စိတ်ညစ်လာတာကိုး။

ဒါများ ကိုဆက်ရယ် သိလိုက်ရှင်းပြပါ့မယ်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မလိုပါဘူး သီရယ်၊ မြစိမ်းဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်ရင်ယုံရမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ကိုဆက် အယူအဆလွဲပြီ”

“မြစိမ်းက တကယ်ချစ်လို့ ကိုဆက်အပေါ် သဝန်တိုတာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဆက် တကယ်မချစ်ဘဲ ဘယ်သူက သဝန်တိုမှာလဲ၊ အဲဒါ ကိုဆက်က မြစိမ်းကိုနားလည်အောင် ရှင်းပြရမယ်”

“ဟာ ဟုတ်တယ် သူ့ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ။

သူ စိတ်ဆိုးအထင်လွဲနေတော့ ကိုယ်စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သို့ဆီရောက်လာတာ၊ ကဲ ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ် သိ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူ စိတ်ထဲ မြစိမ်းကို ခုချက်ချင်းတွေ့ချင်မိ၏။ အချစ်ကြီးလို့ သဝန်တိုတတ်တဲ့ကောင်မလေးကို တွေ့မှဒဏ်ပေးရဦးမယ်။

မြစိမ်းအိမ်လိုက်ပေမဲ့ မရှိ။ ပွဲရှိရာ ကဖီသွားတယ်တဲ့။

မြစိမ်းအငြိမ့် ဘယ်မှာရှိလဲစုံစမ်းကာ သူလိုက်ခဲ့၏။

မြစိမ်းကိုတွေ့ရမှာမို့ သူ့ရင်ထဲပျော်နေသည်။

မြစိမ်းရယ်...

မောင်က မြစိမ်းကို တကယ်ချစ်တော့ မြစိမ်းမုန်းတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါဘူးကွယ်။

ဒီတစ်ခါ မြစိမ်းတို့ကရတဲ့နေရာက ဝေး၏။ သူ ကားကိုခပ်သွက်သွက်မောင်းလိုက်သည်။

သို့သော် သူရောက်ချိန်မှာ အငြိမ်းကနေပြီ။ ကြည့်စမ်း-
ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မြစ်မီးက ကျောက်စိမ်းရောင်မင်းသမီး
ဝတ်စုံလေးနှင့် လှနေလိုက်တာ။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ပြုံးရယ်နေသောမြစ်မီးအသွင်က သူနှင့်တွေ့
တုန်းကနဲ့ တခြားစီ။

မင်းရင်ထဲမှာ ဒီလိုပဲတကယ်ပြုံးနိုင်လို့လား မြစ်မီးရယ်။

သူမှောင်ရိပ်ထဲမှ မြစ်မီးကို ကြည့်နူးချစ်မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်
ကြည့်မိ၏။ သူရောက်တဲ့အချိန်က ပွဲသိမ်းချိန်။

မြစ်မီး ကန့်လန့်ကာနောက်ဝင်သွားချိန်မှာ သူဇာတ်စင်နောက်
ရောက်မိ၏။

“မြစ်မီး”

“ရှင်”

ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မြစ်မီးက အဝတ်အစားပင်
မလဲရသေးပါ။ သူ့ကိုတွေ့တော့ မြစ်မီးမျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။

“ရှင် ရှင် ဘာကြောင့်လိုက်လာတာလဲ”

“ဪ မြစ်မီးရယ် မောင် မြစ်မီးကို ဘယ်လောက်အထိ
ချစ်တယ်ဆိုတာ သိဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အို မကြားချင်ဘူး ဒါတွေ့လာမပြောနဲ့”

သူမ နားလေးနှစ်ဖက်ပိတ်ကာအော်သည်။ ထိုစဉ် စူးရှသော
ကားမီးရောင်နှင့်အတူ ကားပေါ်မှလူတစ်ယောက် သွားခနဲဆင်းလာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြစ်မီး”

“ဟင် စိုးဒေဝါ”

မမျှောင်လင့်ဘဲ စိုးဒေဝါကိုတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူမအံ့ဩ
သွား၏။ စိုးဒေဝါက ဆက်မင်းဟန်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ခက်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် သူမဘက်ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ-

“အေး ငါ ဒီနေ့ပဲပြန်ရောက်တယ် ရောက်ရောက်ချင်း နင့်
နောက်ကိုလိုက်လာတာ”

“ဟင်”

“နင် ပွဲပြီးပြီမဟုတ်လား ငါနဲ့လိုက်ခဲ့တော့”

“အို”

ရုတ်ခနဲစိုးဒေဝါက သူမလက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သည်။ ဆက်မင်း
ဟန် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“မြစ်မီး”

“မောင်”

မထင်မှတ်ဘဲ မြစ်မီးပြန်ထူးမိလိုက်စဉ်-

“ဘာ မော့ထိုတဲ့ ဟုတ်လား မြစ်မီး ဟား... ဟား”

ရုတ်တရက်စိုးဒေဝါက ခေါင်းမောရယ်၏။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ
တည်ကာ ဆက်မင်းဟန်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်သူလဲ”

“အို စိုးဒေဝါ”

“ဒီမှာ ဟောလို့ မင်းသိထားဖို့က မြစိမ်းဟာ ငါနဲ့စေပေထားတဲ့ မိန်းကလေး၊ မနက်ဖြန် ငါနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာကွ”

“အို မဟုတ်ဘူး”

စိုးဒေဝါပြောသမျှ သူမငြင်းဆန်လိုက်၏။ စိုးဒေဝါက မြစိမ်းကို အကြိတ်ကြည့်သည်။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ မြစိမ်း၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောခဲ့လဲ၊ မင်း ဘယ်ကောင်နဲ့မှ မဖတ်သက်ရဘူးလို့ မင်းအတွက် ငွေသွားရှာတာ အခု ငါ့မှာ ငွေတွေပါလာပြီကွ”

“လာ လိုက်ခဲ့”

“အို မောင် မောင်”

စိုးဒေဝါဆွဲခေါ်ရာနှော့စသို့ သူမရုန်းရင်းပါသွားစဉ် မောင်ကို အားကိုးစွာခေါ်မိ၏။

ဆက်မင်းဟန်သည် မျက်နှာကြီးနီလျက်-

“ဟေ့ကောင် မင်း ခုချက်ချင်း မြစိမ်းကိုလွှတ်လိုက်စမ်း”

“ဘာကွ”

စိုးဒေဝါက ရှူးခနဲ ဆက်မင်းဟန်ကိုရင်ဆိုင်၏။

“မြစိမ်းဟာ ငါ့ချစ်သူ ဒီတော့ မင်းထွက်သွားပါ စိုးဒေဝါ”

မြစိမ်းခေါ်သံကြောင့် ထိုလူကို စိုးဒေဝါမှန်း ချွေသိလိုက်၏။

“ဘာကွ မင်းက ဘာဖို့လို့ ငါ့ကိုအမိန့်ပေးတာလဲ”

“မောင် သတိထား”

မမျှောင်လင့်ဘဲ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်ဆတ်တတ်တာကို သူမ ငေးကြောင့်ကြည့်နေမိ၏။

အို... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ

သူမ မသိတော့ပါ။

ထိုစဉ် စိုးဒေဝါလက်ထဲမှာ လက်ခနဲမြင်လိုက်ရခိုက်-

“မောင် သတိထား... ဓား... အ”

သူ့ကိုယ်စားပြေးကာ ဝင်ခံလိုက်သော မြစိမ်း၏ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဓားစိုက်ဝင်သွားလေပြီ။ ဆက်မင်းဟန်က မြစိမ်းကိုတွေ့လိုက်၏။

သူ့ရင်နှာစွာခေါ်မိစဉ် မြစိမ်းရင်သတ်ဖို့ သွေးတွေစီးဆင်းလာသည်။

“မောင်”

မြစိမ်းအသံ တိုးတိုးလေးထွက်ပေါ်လာ၏။

“မြစိမ်း မင်း... မင်း မသေရဘူး မြစိမ်း”

“မောင်ရယ်”

မြစိမ်းက နာကျင်စွကြားမှ ယဲ့ယဲ့ဖြိုး၏။

“မြစိမ်း ကျေနပ်ပါတယ် မောင် မောင်အတွက်နဲ့မို့လေ”

“မြစိမ်း မောင် မောင် ဘာသုပ်ရမလဲဟင်”

“မောင် မောင်ကို မြစိမ်းသိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာကယ်တမ်းမှာ မြစိမ်းဟာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး မောင်ကိုချစ်လာခဲ့တာ”

“မြစိမ်းရယ်”

သူ မျက်ရည်တွေစီးကျလာ၏။

“မငိုပါနဲ့ မောင်ရယ် အား... ကျွတ်... မောင်... မောင်

မြစိမ်းအတွက် အမျှပေး”

“မြစိမ်း”

မြစိမ်းက သူ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ကျသွားရပြီး

သူ့အတွက် လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွားသလိုပါပဲ။ သူ

ဘာမှမသိတော့။

* * *

*

“ဟေ့ သူ့ သတိရလာပြီ”

နားထဲမှာ စကားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲရှိ ဝေနေရာမှ

ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုဆက် ကိုဆက်”

ဒီခေါ်သံမျိုး သူ့ကြားဖူး၏။ သူ့နဲ့ရင်းနှီးသောအသံ မြစိမ်း

ခေါ်သံများလား မဟုတ်ဘူး မြစိမ်းက သူ့ကို မောင်လို့ခေါ်တာပဲ။

ထို့ကြောင့် သူ့မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့-

“မောင် သိ”

သိက နီးရိမ်သောမျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ကိုဆက် သတိရလာပြီနော်”

“အင်း”

သူ အခန်းထဲထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒက်ဒီနှင့်အတူ အန်ဂယ်

နို့ဖြည့်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟော သား သတိရလာပြီလား”

ဒက်ဒီကပြုံးလျက် သူ့ကိုမေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

သူပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာ၏။ မြစ်မ်းရော၊

ဟင် မြစ်မ်းမှ မရှိတော့ဘဲ-

မြစ်မ်း၊ မြစ်မ်း သူ့ကြောင့်သေရတာ၊ သူ့ရင်ထဲ လိုက်ခနဲနာ ကျင်လျက် အိပ်ရာမှလူးလဲထလိုက်၏။

“အို ကိုဆက် မထနဲ့ဦးလေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဝန်က သားကိုအနားယူဖို့ ပြောထားတယ်”

“သားဒက်ဒီပြောတာ မှန်တယ် မောင်ဆက်မင်းဟန်ရဲ့”

အန်ကယ်ဦးမြသိကပါ ဝင်ပြော၏။

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ မြ မြစ်မ်းရော”

“ဟင်”

“အို”

သူ့အမေးကြောင့် အခန်းထဲရှိလူအားလုံး မျက်နှာပျက်ကုန်၏။ နောက်မှ သီက သူ့ကိုနှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြကာ-

“ကိုဆက်ရယ် ဘာတွေမေးနေတာလဲ”

“ကိုဆက် နေကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာမှမတွေ့နဲ့

အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနော်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး သီ ကိုယ် ကိုယ် ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက် လာတာလဲ”

“ကိုဆက်တစ်ယောက်တည်းလဲနေတာ တွေ့လို့ခေါ်လာတာ”

“ဟင် ဒါဆို မြစ်မ်းတို့ရော”

“ကိုဆက်ကလဲကွယ်”

သီ မျက်နှာလေးညှိုးသွားစဉ် အခန်းထဲသို့ ဣတိကုတ်ဝတ်ထား သော လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

“ဟော ဆရာဝန်လာပြီ”

သီ၏စကားအဆုံး ဆရာဝန်အနားရောက်လာသည်။

“လူနာ သတိရလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဆက်မင်းဟန် နေသာရဲ့လား”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်က သူ့ကိုစမ်းသပ်စစ်ဆေး၏။ ထို့နောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျေနပ်ဟန်ပြုံးသည်။

“အင်း Restကောင်းကောင်းလုပ်ရင် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်လာ မှာပါ။ ခြောက် ကိုဆက်မင်းဟန် ဒီကြားထဲ ခေါင်းကိုဘာမှ အလုပ်မလေး ပါနဲ့ စိတ်လဲအေးအေးထားပါ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကိုဆက်မင်းဟန်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေစုတာ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ အလွန်စိတ်ဝင်စား

တယ်ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ရာဇဝင်တွေကို လိုက်ရှာရင်းနဲ့ တစ်ခါ တလေ ကိုယ်ပါ ရှေးဟောင်းအတိတ်ထဲရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်ဗျ ဟား ဟား”

ထို့နောက် ဆရာဝန်ထွက်သွားရာသို့ ဒက်ဒီတို့လူကြီးနှစ်ဦး လိုက်သွားကြ၏။ သူ့အနားမှာ သီတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်။

“သိ”

“ဘာလဲ ကိုဆက် ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်”

“မဟုတ်ဘူး သီ ကိုယ်မေးချင်လို့”

“အို ကိုဆက်ကို ဆရာဝန်ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာ မှ ဧဠ်စားမနေနဲ့လို့၊ ကံ ကိုဆက်အနားယူလိုက် သီ ကိုဆက် အတွက် စားဖို့တစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

‘သီထွက်ခွာရာသို့ သူငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။ တကယ့်တော့ သူ ဘာမှ မမေးစေရန် ရှောင်ထွက်သွားခြင်းပါ။

ဟင်း...

သူ သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

မြစိမ်း...

စိုးဒေဝါ...

သူတို့ ဘယ်မှာလဲ ...

သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်းလဲနေတာ တွေ့သည်ဟု သိပြောခဲ့ ၏။ ဒါဆိုရင် သူတို့ရော...

ထိုစဉ် စကားတီးတိုးလဲတွေ ကြားရ၏။ သူ နားစိုက်ထားင် လိုက်တော့-

“ခင်ဗျားသားက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေစုရင်း သူ့ကိုယ်သူ ရှေးဟောင်းအတိတ်ထဲ ရောက်သွားပုံပဲဗျ”

“အေးဗျာ ကျုပ်လဲ သူ့အတွက်စိုးရိမ်နေခဲ့တာ အင်း ခုလို နေပြန်ကောင်းလာတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ဒါနဲ့ သူမေးနေတဲ့ မြစိမ်းဆိုတာက”

“အိုဗျာ သူ့စားပွဲပေါ်က ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးကိုပြောတာ နေမှာပေါ့၊ ရှု... ဒီအကြောင်းတွေ မပြောတော့နဲ့ဗျာ”

ထို့နောက် လူကြီးနှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာ၏။ သူမျက် လုံးစုံမှိတ်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တော့သည်။ သူ့ရင်ထဲ မှာတော့ မြစိမ်းကိုသာ တမ်းတနေမိသည်။

မောင်ကို သံသရာတစ်လျှောက်လုံး မြစိမ်းချစ်ခဲ့ရတာပါ...

မောင်ရှိရာကို မြစိမ်းဟာ အမြဲလိုက်ရှာနေရသူပါ မောင်ရယ်...

ဪ... မြစိမ်းရယ်...

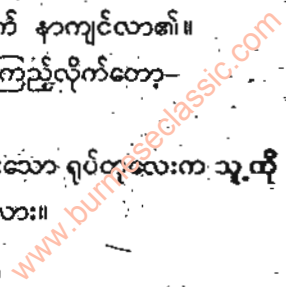
သူ့ရင်ထဲ ဝါလှိုက်လှိုက်ဆိုတက် နာကျင်လာ၏။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့-

မြစိမ်း

လှပ၍ အချိုးအစားပြေပြစ်လွန်းသော ရုပ်တုလေးက သူ့ထို့

ပြုံးယောင်ယောင်လေးစိုက်ကြည့်နေပါလား။

သူနေရာမှထကာ ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးကို စိုက်၍ကြည့်မိလေသည်။

ကြည့်စမ်း။

မြစိမ်းမှ မြစိမ်းအစစ်ပါလား။

မျက်တောင်ကော့ကော့တွေ စာဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ကာ ယခုပဲအသက် ဝင်လာတော့မည့်ဟန်။

သူ ညင်သာစွာဖြင့် ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေး၏မျက်နှာကို ဖွဖွပွတ်မိခိုက်-

ဟာ...

တစ်ခန်းလုံး သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လာကာ သူ့ခေါင်းတို့ရိဝေလာလျက် မျက်တောင်များ မှေးစင်းလာရတော့၏။

ည...

တိတ်ဆိတ်လွန်းသောည...

လူသားအားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအရာကတော့ စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေး၏ မျက်တောင်များ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်လာလျက် လှပသောမျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်တို့စီးကျလာတာကို- ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ရ။

တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သာတွေ့ခဲ့ပါမူ ကျောက်ရုပ်လေးငိုနေတာကို ဆန်းကြယ်အံ့ဩစွာတွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်မှ စားပွဲပေါ်မှကျောက်ရုပ်လေးသည် ဆန်းကြယ်စွာပျောက်ဆုံးသွားလေ၏။

ထိုကျောက်စိမ်းရုပ်တုလေးကို ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့တော့ပါ။

ထိုညက ကျောက်ရုပ်လေးငိုနေတာကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ပေ။

စာမတ်သူပရိသတ်အမျှော်ငါး

ချမ်းမြေ့ပါစေ

ရွှေအင်္ဂုလီ

